

CVRIA

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

Годишен доклад
2007 г.

QD-AG-08-001-BG-C

ГОДИШЕН ДОКЛАД 2007 Г.

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

BG

Как да закупите изданията на Европейския съюз?

Изданията на Службата за публикации, които могат да бъдат закупени, ще намерите на уебсайта на EU Bookshop (<http://bookshop.europa.eu/>), където можете да ги поръчате на бюро за продажба по избор.

Можете също така да поискате списъка на бюрата за продажба, включени в нашата световна мрежа, по факс на следния номер: (352) 2929 42758.

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

ГОДИШЕН ДОКЛАД 2007 г.

Преглед на дейността на Съда на Европейските общности,
на Първоинстанционния съд на Европейските общности
и на Съда на публичната служба на Европейския съюз

Люксембург, 2008 г.

www.curia.europa.eu

Съд на Европейските общности
L-2925 Luxembourg
Тел. (352) 43 03-1

Първоинстанционен съд на Европейските общности
L-2925 Luxembourg
Тел. (352) 43 03-1

Съд на публичната служба на Европейския съюз
L-2925 Luxembourg
Тел. (352) 43 03-1

Уебсайт на Съда: <http://www.curia.europa.eu>

Годишният доклад е на разположение и под формата на CD-ROM
в служба „Преса и информация“ на Съда
Тел. (352) 4303-2035

Изготвянето е приключено на 31 декември 2007 г.

Възпроизвеждането е разрешено, при условие че се посочи източникът. Снимките могат да бъдат възпроизвеждани само в контекста на настоящата публикация. За всяко друго използване трябва да се получи разрешение от Службата за официални публикации на Европейските общности.

Повече допълнителна информация за Европейския съюз можете да намерите в Интернет чрез сървъра Europa (<http://europa.eu>).

В края на настоящото издание ще намерите неговите каталожни данни.

Люксембург: Служба за официални публикации на Европейските общности, 2008 г.

ISBN 978-92-829-0865-5

© Европейски общности, 2008 г.

Възпроизвеждането е разрешено при позоваване на оригинала.

Printed in Italy

ОТПЕЧАТАНО НА НЕОБРАБОТЕНА С ХЛОР ХАРТИЯ

Съдържание

	Страница
Предговор от председателя на Съда г-н Vassilios Skouris	5

Глава I

Съд на Европейските общности

А – Развитие и дейност на Съда през 2007 г.	9
Б – Състав на Съда	59
1. Членове на Съда	61
2. Промени в състава на Съда през 2007 г.	77
3. Протоколни редове	79
4. Бивши членове на Съда	81
В – Съдебна статистика на Съда	107

Глава II

Първоинстанционен съд на Европейските общности

А – Дейност на Първоинстанционния съд през 2007 г.	115
Б – Състав на Първоинстанционния съд	163
1. Членове на Първоинстанционния съд	165
2. Промени в състава на Първоинстанционния съд през 2007 г.	177
3. Протоколни редове	179
4. Бивши членове на Първоинстанционния съд	181
В – Съдебна статистика на Първоинстанционния съд	183

Глава III*Съд на публичната служба на Европейския съюз*

А – Дейност на Съда на публичната служба през 2007 г.	207
Б – Състав на Съда на публичната служба	225
1. Членове на Съда на публичната служба	227
2. Протоколен ред	231
В – Съдебна статистика на Съда на публичната служба	233

Глава IV*Срещи и посещения*

А – Официални посещения и прояви в Съда, в Първоинстанционния сът и в Съда на публичната служба	247
Б – Посещения с образователна цел (2007 г.)	251
В – Тържествени заседания	255
Г – Посещения или участия в официални прояви	257
 <i>Кратка органиграма</i>	 261
<i>Координати на Съда</i>	265

Предговор

През 2007 г. се навършиха петдесет години от създаването на Европейската общност. По този повод общностните институции организираха редица събития през годината. Съдът от своя страна отбеляза петдесетгодишнината на Европа, като организира семинар, в който се включиха председателите на върховните съдилища на 27-те държави-членки, както и настоящи и бивши членове на Съда. По време на този семинар, свидетелстващ за тясното сътрудничество, което Съдът поддържа с националните юрисдикции, се изказваха главно председателите на върховните съдилища на държавите-членки.

Несъмнено 2007 г. ще бъде запомнена и като годината на подписване на Договора от Лисабон, чиято цел е да осигури на Европейския съюз по-ефикасни законодателни и административни структури, с помощта на които той да посрещне предизвикателствата в началото на XXI век. Що се отнася до Съда, разпоредбите относно неговите правомощия в пространството на свобода, сигурност и правосъдие, засега разпръснати, тъй като се съдържат в дял IV от Договора за ЕО и в дял VI от Договора за Европейския съюз, са обединени в един и същи дял в бъдещия договор относно функционирането на Европейския съюз. Повечето от настоящите ограничения на неговите правомощия в разглежданата област ще отпаднат.

Делата относно пространството на свобода, сигурност и правосъдие без съмнение представляват голямо предизвикателство за Съда както поради чувствителния си характер, така и поради особената бързина, която се изисква за тяхното разглеждане. От тази гледна точка приемането през 2007 г. от Съвета на измененията на Статута и на Процедурния правилник, чиято цел е да се въведе спешно преюдициално производство за разглеждане на този вид дела, представлява решителен етап, позволяващ на Съда да посрещне това предизвикателство.

През 2007 г. частично бе подменен съставът на Първоинстанционния съд и бяха прекратени функциите на четирима негови членове. Институцията е удовлетворена от факта, че както при частичната подмяна на състава на Съда през 2006 г., така и при назначаването на съдиите правителствата на държавите-членки взеха предвид стремежа да се запази стабилността на институцията, като по този начин позволиха на Първоинстанционния съд да продължи да изпълнява своята мисия без затруднения.

Накрая следва да се отбележи, че през изминалата година пред трите юрисдикции, които съставят Съда на Европейските общности, бяха заведени 1 259 дела, което е най-големият брой дела в историята на институцията и доказателство за увеличаването на броя на свързаните с общностното право дела.

В настоящия доклад читателят ще намери пълно изложение на развитието и на дейността на институцията през 2007 г. Както в предходните години, съществена част е посветена на кратки, но изчерпателни изложения на същинската правораздавателна дейност на Съда, на Първоинстанционния съд и на Съда на публичната служба. Представянето на правораздавателната дейност е подкрепено със статистически данни.

V. Skouris
Председател на Съда

Глава I

Съд на Европейските общности

А – Развитие и дейност на Съда през 2007 г.

От председателя на Съда г-н Vassilios Skouris

В тази част от годишния доклад е представена накратко дейността на Съда на Европейските общности през 2007 г. Тя дава на първо място (раздел 1) общ поглед върху развитието на институцията през тази година, като подчертава засегналите Съда институционални промени и развитието във връзка с неговата вътрешна организация и методи на работа. На второ място включва анализ на статистиката, що се отнася до динамиката на работната натовареност, както и до средната продължителност на производствата (раздел 2). На трето място, както всяка година, в нея се представя основното развитие на съдебната практика по области (раздел 3).

1. За институционалното развитие на Съда през 2007 г. бе характерно главно приключването на законодателния процес, целящ въвеждане на спешно преюдициално производство, което позволява свързаните с пространството на свобода, сигурност и правосъдие преюдициални запитвания да се разглеждат бързо и по подходящ начин.

По-конкретно, с решение от 20 декември 2007 г. Съветът прие измененията на Статута и на Процедурния правилник на Съда, с които се цели въвеждане на спешно преюдициално производство. Става въпрос за нов вид преюдициално производство, предвидено за разглеждане на делата, които понастоящем попадат в обхвата на дял IV от Договора за ЕО (Визи, убежище, имиграция и други политики, свързани със свободното движение на хора) и на дял VI от Договора за Европейския Съюз (Разпоредби относно полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси). След като констатира, че съществуващите производства, включително предвиденото в член 104а от Процедурния правилник бързо производство, не могат да гарантират достатъчно бързо разглеждане на тази категория дела, Съдът предложи въвеждането на това ново производство, за да може тези дела да се решават в особено кратки срокове, без да се забавя разглеждането на останалите висящи пред Съда дела.

Измененията на Статута и на Процедурния правилник ще влязат в сила през първото тримесечие на 2008 г. Основните характеристики на спешното преюдициално производство се проявяват в това, което го отличава от обикновеното и бързото преюдициално производство. На първо място, в писмената фаза на производството участват само страните в главното производство, държавата-членка, към която принадлежи препращащата юрисдикция и Европейската комисия, както и останалите институции, ако се оспорва техен акт. Страните и всички предвидени в член 23 от Статута заинтересовани лица могат да участват в устна фаза на производството и по този повод да изразят позицията си по представените писмени становища. На второ място, при завеждането им в Съда делата, които се разглеждат по реда на спешното преюдициално производство, се разпределят на определен специално за тази цел състав от 5 съдии. На последно място, производството по тези дела се развива главно по електронен път, тъй като новите разпоредби на Процедурния правилник

предвиждат възможността материалите по делото да се представят и да се връчват по факс или по електронна поща.

2. Съдебната статистика на Съда за 2007 г. показва съществено подобрение в сравнение с предходната година. Важно е да се отбележи по-конкретно, че продължителността на производствата пред Съда намалява за четвърта поредна година, а броят на приключените дела е нараснал с около 10 % в сравнение с 2006 г.

Така през 2007 г. Съдът приключи 551 дела, при приключени 503 дела за 2006 г. (окончателни данни, които отчитат съединяването на дела). По 379 от тези дела са постановени съдебни решения, а по 172 — определения. Следва да се отбележи, че броят на постановените съдебни решения и определения е значително по-голям от този за 2006 г. (351 съдебни решения и 151 определения).

Съдът бе сезиран с 580 нови дела, което е най-големият брой дела в историята на Съда¹ и представлява увеличение с 8 % в сравнение със заведените през 2006 г. дела, както и увеличение с 22,3 % в сравнение с делата, заведени през 2005 г. Въпреки това броят на висящите дела в края на 2007 г. не се е увеличил значително (741 дела по приблизителни данни) в сравнение с 2006 г. (731 дела по приблизителни данни).

В съдебната статистика за 2007 г. е отразено и постоянното намаляване на продължителността на производствата от 2004 г. насам. Що се отнася до производствата по постановяване на преюдициално заключение, тази продължителност е 19,3 месеца, при 19,8 месеца за 2006 г. и 20,4 месеца за 2005 г. Действително, както през 2006 г., сравнителният анализ показва, че от 1995 г. насам средната продължителност на разглеждането на делата по преюдициални запитвания е достигнала най-ниското си равнище през 2007 г. Що се отнася до преките иски или жалби и до жалбите срещу актове на общностните юрисдикции, средната продължителност на разглеждането им е съответно 18,2 месеца и 17,8 месеца (20 месеца и 17,8 месеца за 2006 г.).

През изминалата година Съдът използва разнообразието от средства, с които разполага, за да ускори разглеждането на определени дела (постановяване на решение с предимство, бързо производство, опростено производство и възможност за решаване на делото без представяне на заключение на генерален адвокат). Що се отнася до бързото производство, Съдът беше сезиран с 8 молби, но изключителните условия (спешност), изисквани от Процедурния правилник, не бяха изпълнени. Съгласно установена през 2004 г. практика молбите за разглеждане на определено дело по реда на бързото производство се уважават или отхвърлят с мотивирано определение на председателя на Съда. Взето бе впрочем решение 5 дела да се разгледат с предимство.

По-нататък, Съдът продължи да прилага предвидената в член 104, параграф 3 от Процедурния правилник опростена процедура, за да отговори на определени преюдициални запитвания. Действително с определение въз основа на тази разпоредба са приключени общо 18 дела.

¹ С изключение на 1 324-те дела, заведени през 1979 г. При все това този изключително голям брой се обяснява с многобройните жалби за отмяна с еднакъв предмет.

На последно място, Съдът използва значително по-често предоставената от член 20 от Статута възможност да се произнася, без да е представено заключение на генерален адвокат, когато делото не повдига нови правни въпроси. В този контекст може да се отбележи, че по 43 % от постановените през 2007 г. съдебни решения не е представено заключение (срещу 33 % за 2006 г.).

Що се отнася до разпределянето на делата между различните съдебни състави на Съда, следва да се отбележи, че големият състав се е произнесъл по около 11 % от делата, съставите от петима съдии — по около 55 %, а съставите от трима съдии — по близо 33 % от приключените през 2007 г. дела. Може да се констатира, че броят на разгледаните от големия състав дела е приблизително еднакъв с този от предходната година, броят на разгледаните от състави от петима съдии дела (63 % през 2006 г.) леко намалява, а броят на разгледаните от състави от трима съдии дела нараства (24 % през 2006 г.). Разпределянето на делата между различните съдебни състави всъщност е почти еднакво с това от 2005 г.

За повече информация относно статистическите данни за съдебната 2007 г. читателят може да направи справка в буква В от настоящата глава.

3. В този раздел е представено основното развитие на съдебната практика по области, както следва:

устройствени или институционални въпроси; европейско гражданство; свободно движение на стоки; свободно движение на хора, свободно предоставяне на услуги и свободно движение на капитали; визи, убежище и имиграция; правила относно конкуренцията; данъчно облагане; сближаване на законодателствата и уеднаквени законодателства; марки; икономическа и парична политика; социална политика; околна среда; съдебно сътрудничество по граждански дела; полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси и борба с тероризма — като следва да се уточни, че едно съдебно решение в дадена област, ако се вземат предвид основните разглеждани в него проблеми, често засяга и важни въпроси, свързани с друга област.

Устройствени или институционални въпроси

Като се има предвид широкият обхват на попадащите в устройствената или институционалната проблематика области, не е учудващо, че ще бъдат споменати съдебни решения, постановени по много различни въпроси.

Макар да е подробно разгледана в предходната съдебна практика, проблематиката, свързана с определянето на подходящото правно основание за приемане на общностното законодателство, продължава да присъства в споровете, с които е сезиран Съдът.

Така по делото, по което е постановено Решение от 23 октомври 2007 г. (Комисия/Съвет, С-440/05), Комисията, като приема, че рамковото решение на Съвета за укрепване на наказателноправната рамка за прилагане на законите срещу замърсяването от

корабите², прието в рамките на полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси, не е прието въз основа на подходящо правно основание, подава — и Европейският парламент я подкрепя — жалба за отмяна, в която твърди, че целта и съдържанието на посоченото рамково решение попадат в правомощията на Европейската общност в областта на общата транспортна политика.

След като припомня, че когато са приложими и Договорът за ЕО, и Договорът за Европейския съюз, съгласно втория договор предимство има първият, и че той трябва да следи за това актовете, които според Съвета попадат в обхвата на разпоредбите относно полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси, да не нарушават компетентността на Общността, Съдът констатира, че целта на рамковото решение е подобряването на морската безопасност и същевременно увеличаването на защитата на морската околна среда срещу замърсяването от кораби.

При това положение разпоредбите на рамковото решение, които задължават държавите-членки да приложат наказателни санкции по отношение на определени действия, са могли надлежно да бъдат приети на основание на Договора за ЕО. Съдът констатира, че макар и да е вярно, че по принцип наказателното законодателство, както и нормите на наказателния процес, не са от компетентността на Общността, това не променя факта, че когато прилагането на ефективни, съразмерни и възпиращи наказателни санкции от компетентните национални органи представлява задължително необходима мярка за борба срещу сериозните поражения върху околната среда, общностният законодател може да задължи държавите-членки да въведат такива санкции, за да гарантират пълната ефективност на приеманите от него норми в областта на опазването на околната среда.

За сметка на това разпоредбите на същото рамково решение, които се отнасят до вида и размера на приложимите наказателни санкции, не попадат в компетентността на Общността. Доколкото обаче последните разпоредби са неразделно свързани с разпоредбите относно престъпленията, до които те се отнасят, Съдът прави извода, че рамковото решение на Съвета нарушава компетентността на Общността в областта на морското корабоплаване, като нарушава Договора за Европейския съюз, който дава предимство на подобни правомощия. Следователно рамковото решение е отменено в неговата цялост с оглед на неделимия му характер.

Що се отнася до обхвата на компетентността на Съда в областта на преюдициалните запитвания относно тълкуване или преценка на действителността, следва да бъдат споменати няколко дела.

По дело *Merck Genéricos-Produtos Farmacêuticos* (Решение от 11 септември 2007 г., C-431/05) Съдът, сезиран от Върховния съд на Португалия със запитване дали първият

² Рамково решение 2005/667/ПВР на Съвета от 12 юли 2005 година за укрепване на наказателноправната рамка за прилагането на законите срещу замърсяването от корабите (ОВ L 255, стр. 164; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 15, стр. 169). То допълва Директива 2005/35/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 септември 2005 година относно замърсяване от кораби и налагане на санкции при нарушения (ОВ L 255, стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 15, стр. 158).

е компетентен да тълкува член 33 от Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост (Споразумението ТРИПС)³, отговаря утвърдително, като констатира, че тъй като посоченото споразумение е сключено от Общността и нейните държави-членки по силата на споделена компетентност, той е компетентен да определи така поетите от Общността задължения, както и да даде тълкуване за тази цел на разпоредбите на разглежданото споразумение. Разпределението на компетентността между Общността и нейните държави-членки изисква еднообразен отговор на общностно равнище, който единствено Съдът е в състояние да даде. Що се отнася по-точно до конкретния случай, Съдът постановява, че съществува несъмнен общностен интерес Съдът да бъде приет за компетентен да даде тълкуване на член 33 от Споразумението ТРИПС, който се отнася до минималния срок за закрила на патентите, за да определи дали общностното право допуска признаването на непосредствено действие на въпросната разпоредба.

В духа на съдебната практика, изведена от дело Dzodzi⁴ или от дело Leur-Bloem⁵ и неотдавна от дело Poseidon Chartering⁶, Съдът отново приема по дело Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (Решение от 11 декември 2007 г., C-280/06), че в конкретния случай, в който е сезиран с преюдициални запитвания, в които правилата на общностното право, чието тълкуване се иска, се прилагат единствено по силата на уредено във вътрешното право препращане, тоест когато национално законодателство съобразява правните разрешения по чисто вътрешни положения с предвидените в общностното право разрешения, налице е несъмнен общностен интерес от еднакво тълкуване на възприетите въз основа на общностното право разпоредби или понятия, независимо от изискванията за прилагането им, за да се избегнат последващи различия в тълкуването, като това се постига въз основа на решенията на Съда, постановени по преюдициални запитвания. Вследствие на това Съдът предоставя поисканото от националния съд тълкуване.

Следва да се отбележи, че Съдът също така постановява по дело Ikea Wholesale (Решение от 27 септември 2007 г., C-351/04), че като се има предвид естеството и структурата им, споразуменията на Световната търговска организация (СТО) по принцип не попадат сред нормите, по отношение на които Съдът упражнява контрол за законосъобразност на актовете на общностните институции. Съдът упражнява контрол за законосъобразност на разглеждан общностен акт с оглед на правилата на СТО само когато Общността е възнамерявала да изпълни определено задължение, поето в рамките на СТО, или когато общностният акт изрично препраща към конкретни разпоредби от споразуменията на СТО.

³ Споразумение за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост, съставляващо приложение 1В към Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО), подписано в Маракеш на 15 април 1994 г. и одобрено с Решение № 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 г. относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994 г.) (ОВ L 336, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 3).

⁴ Решение от 18 октомври 1990 г., C-297/88 и C-197/89, Recueil, стр. I-3763.

⁵ Решение от 17 юли 1997 г., C-28/95, Recueil, стр. I-4161.

⁶ Решение от 16 март 2006 г., C-3/04, Recueil, стр. I-2505.

По съвсем различен въпрос в Решение от 28 юни 2007 г. (Internationaler Hilfsfonds/Комисия, C-331/05 P) Съдът има повод да постанови, че свързаните с производствата пред Омбудсмана разходи, които не подлежат на възстановяване⁷, не могат да бъдат възложени и на съответната институция, на основание на извъндоговорната отговорност на Общността, тъй като липсва причинно-следствената връзка между вредите и разглежданото нарушение, като се има предвид, че посочените разходи са направени в резултат от свободния избор на заинтересуваните лица.

Правото на достъп на обществеността до документи на институциите също предоставя материал за спорове. Така по дело Sison/Съвет (Решение от 1 февруари 2007 г., C-266/05 P, Сборник, стр. I-1233) Съдът има повод да се произнесе по няколко макар и частични отказа, противопоставени на жалбоподател, направил искане за достъп до документите, които са накарали Съвета да включи и запази името му в списъка на лицата, спрямо които се прилага замразяването на средства и финансови активи, въведено с Регламент № 2580/2001⁸, и за разкриване на държавите, които са предоставили определени документи в този смисъл.

Съдът припомня, че може да упражнява само ограничен контрол за законосъобразност, когато става въпрос за област, която предполага извършването на избор от политическо, икономическо и социално естество от страна на общностния законодател и в която той е призван да извършва комплексни преценки.

Като взема предвид посоченото, Съдът постановява, че Регламент № 1049/2001⁹ има за цел да осигури право на публичен достъп в общ смисъл до документите на институциите, а не да постанови правила, предназначени да защитят специфичния интерес, който едно или друго лице би могло да има от достъпа до някой от тях, и че що се отнася впрочем до изключенията от правото на достъп, оправдани от определени публични или частни интереси, специалният интерес на даден жалбоподател да му бъдат разкрити документи не би могъл да се вземе предвид от институцията, призвана да се произнесе дали публичното оповестяване на тези документи би засегнало интересите, които общностният законодател е целял да защити, и в подобни случаи да откаже искания достъп.

Съдът продължава изложението на мотивите си, като отбелязва, че дори да се предположи, че жалбоподателят има правото да бъде подробно информиран за естеството и за причината на обвинението, което се отправя срещу него с факта на включването му в спорния списък, и че това право предполага достъп до държани от Съвета документи, такова право не би могло да се упражни чрез прибегване до механизмите за публичен достъп до документи на институциите.

⁷ Вж. член 91, буква б) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

⁸ Регламент (ЕО) № 2580/2001 на Съвета от 27 декември 2001 година относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания (ОВ L 344, стр. 70; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 169).

⁹ Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).

Що се отнася до документите, чието съдържание е изключително чувствително, Съдът приема, че органът, който ги е издал, има основание да изисква запазването в тайна дори на съществуването на чувствителен документ и разполага и с правомощието да се противопостави на оповестяването на собствената му идентичност, в случай че съществуването на споменатия документ е станало известно — заключение, което не би могло да се приеме за непропорционално, поради това че по отношение на заявител, спрямо когото е направен такъв отказ за достъп, би могло да доведе до допълнителна трудност, дори до практическа невъзможност да се разкрие коя е държавата, издала този документ.

Що се отнася до достъпа на граждани не до документи, а до правни норми, по дело *Skoma Lux* (Решение от 11 декември 2007 г., C-161/06) Съдът има повод да се произнесе относно обхвата на член 58 от Акта за присъединяване към Европейския съюз¹⁰ от 2004 г. Сезиран от чешка юрисдикция със запитването дали посоченият член допуска да се противопоставят на частноправните субекти на дадена държава-членка разпоредбите на общностен регламент, който не е публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз* на нейния език, при положение че същият е един от официалните езици на Европейския съюз, Съдът приема, че поради тази липса на публикуване предвидените в общностна правна уредба задължения не могат да бъдат противопоставени на частноправните субекти на тази държава, дори лицата да са могли да се запознаят с тази правна уредба по друг начин. С това Съдът прави тълкуване на общностното право, а не преценка на неговата действителност.

Във връзка със съотношението между общностното право и националното право на държавите-членки Съдът прави някои уточнения относно предимството и непосредственото действие на общностното право.

По дело *Lucchini* (Решение от 18 юли 2007 г., C-119/05), като прилага изведените в Решение по дело *Simmenthal*¹¹ принципи, Съдът постановява, че общностното право допуска прилагането на разпоредба на италианското право, уреждаща принципа на сила на пресъдено нещо, доколкото прилагането ѝ възпрепятства възстановяването на държавна помощ, която е отпусната в нарушение на общностното право и чиято несъвместимост с общия пазар е установена с решение на Комисията на Европейските общности, което е станало окончателно.

¹⁰ Акт относно условията на присъединяването към Европейския съюз на Чешката република, Република Естония, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словения и Словашката република и промените в учредителните договори на Европейския съюз (ОВ L 236, 2003 г., стр. 33).

Член 58 от този акт предвижда:

„Текстовете на актовете на институциите и на Европейската централна банка, приети преди присъединяването и изготвени от Съвета, Комисията или Европейската централна банка на езиците на Чешката република, Естония, Унгария, Латвия, Малта, Полша, Словашката република и Словения от датата на присъединяването, се считат за автентични при същите условия като текстовете, изготвени на настоящите единадесет езика. Те се обнародват в Официален вестник на Европейския съюз, ако текстовете на настоящите езици също са били публикувани по този начин“.

¹¹ Решение от 9 март 1978 г. по дело *Simmenthal*, дело 106/77, *Recueil*, стр. 629.

По дело *Carp* (Решение от 7 юни 2007 г., C-80/06) пред Съда е поставен въпросът за хоризонталното непосредствено действие на решенията. Съдът констатира, че Решение 1999/93 относно процедурата за удостоверяване съответствието на строителни продукти съгласно член 20, параграф 2 от Директива 89/106¹² представлява акт с общо приложение, който уточнява приложимите видове процедури за удостоверяване на съответствието и предоставя мандат на Европейския комитет по стандартизация/Европейския комитет по стандартизация в електротехниката (CEN/Cenelec) да определят тяхното съдържание в съответни хармонизирани стандарти, които впоследствие следва да бъдат транспонирани от органите по стандартизация на всяка държава-членка, но че то е задължително само за държавите-членки, които са неговите единствени адресати. Следователно в рамките на съдебен спор с друг частноправен субект относно договорна отговорност частноправният субект не може да се позовава на това решение.

В две решения се уточнява какво следва да предприемат националните юрисдикции, когато са изправени пред международни споразумения, сключени от Общността.

По дело *Tum и Dari* (Решение от 20 септември 2007 г., C-16/05) Съдът има възможност да се произнесе относно обхвата на клаузата „standstill“, която се съдържа в член 41, параграф 1 от Допълнителния протокол към Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция¹³, съгласно който от датата на влизане в сила на посочения протокол се забранява въвеждането от договарящите страни на нови ограничения на упражняването на свободата на установяване. В конкретния случай става въпрос за двама турски граждани, които желаят да се установят в Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия.

Според Съда тази недвусмислена разпоредба има пряко действие не като материалноправна норма, лишаваща от приложимост съответното материално право, което тя замества и което е свързано с влизането на територията на държава-членка, а като норма от квазипроцесуален характер, която предписва *ratione temporis* кои са разпоредбите от правната уредба на държава-членка в имиграционната област, с оглед на които следва да се прецени положението на турски гражданин, желаещ да се ползва от свободата на установяване. При това положение Съдът прави извода, че посочената клауза не поставя под въпрос принципната компетентност на държавите-членки да водят своята национална политика в областта на имиграцията. В това отношение единствено обстоятелството, че от влизането си в сила подобна клауза налага на посочените държави задължение за бездействие, което в известна степен води до ограничаване на тяхната свобода на действие в тази област, не позволява да се приеме, че поради този факт би се накърнила самата същност на суверенните правомощия на последните в областта на имиграционния контрол.

¹² Решение 1999/93/ЕО на Комисията от 25 януари 1999 година относно процедурата за удостоверяване съответствието на строителни продукти съгласно член 20, параграф 2 от Директива 89/106/ЕИО на Съвета по отношение на врати, прозорци, капаци, прегради, порти и свързаната с тях железария (ОВ L 29, стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 26, стр. 42).

¹³ Допълнителен протокол, подписан на 23 ноември 1970 г. в Брюксел и сключен, одобрен и утвърден от името на Общността с Регламент (ЕИО) № 2760/72 на Съвета от 19 декември 1972 година (ОВ L 293, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 1, стр. 37).

По-нататък Съдът тълкува разглежданата разпоредба в смисъл, че от датата на влизане в сила на Допълнителния протокол към Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция по отношение на съответната държава-членка той забранява въвеждането на нови ограничения при упражняването на свободата на установяване, включително свързани с материалноправни и/или процесуалноправни условия за първо допускане на територията на тази държава на турски граждани, които желаят да осъществяват там професионална дейност в качеството на самостоятелно заети лица.

По дело *Merck Genéricos-Produtos Farmacêuticos*, посочено по-горе, Съдът е сезиран от Върховния съд на Португалия със запитване дали националните юрисдикции трябва да прилагат член 33 от Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост (Споразумението ТРИПС) относно минималния срок за закрила на патентите, служебно или по искане на страните, във висящите пред тях спорове.

След като припомня, че е компетентен да тълкува разпоредбите на посоченото споразумение, Съдът постановява, че в този контекст следва да се прави разлика между областите, в които Общността все още не е приела законодателна уредба, и тези, в които вече съществува правна уредба. Що се отнася до първия вид области, които следователно са все още от компетентността на държавите-членки, Съдът постановява, че закрилата на правата на интелектуална собственост, както и мерките на съдебните власти за тази цел, не се уреждат от общностното право, като съответно последното нито изисква, нито изключва правовият ред на държава-членка да признава на лицата право да се основат пряко на норма от Споразумението ТРИПС или да налага на съдилищата да прилагат служебно тази норма. За сметка на това, що се отнася до втория вид области, Съдът потвърждава, че се прилага общностното право, което от своя страна налага задължението да се търси, доколкото е възможно, тълкуване съобразно със Споразумението ТРИПС, без обаче на разглежданата разпоредба от това споразумение да може да се придава пряко действие.

В конкретния случай Съдът констатира, че Общността все още не е упражнила своята компетентност в областта на патентите, в която попада член 33 от Споразумението ТРИПС, или поне че във вътрешен план, към момента посоченото упражняване не е достатъчно значително, за да може да се заключи, че в настоящия момент посочената област се урежда от общностното право. От това Съдът прави извода, че понастоящем общностното право допуска член 33 да бъде прилаган пряко от национална юрисдикция при условията, предвидени от националното право.

На последно място, следва да се посочат три съдебни решения относно ефективната съдебна защита на правата, изведени от общностното право в полза на правните субекти.

По дело *Unibet* (Решение от 13 март 2007 г., C-432/05, Сборник, стр. I-2271), след като припомня, че става въпрос за основен принцип на общностното право, Съдът отбелязва по традиция, че при липса на общностна правна уредба в тази област следва вътрешният правов ред на всяка държава-членка, съгласно задължението ѝ за сътрудничество, да определи компетентните съдилища и да уреди процесуалните

правила за исковете, предназначени да гарантират защитата на правата, които правните субекти извеждат от общностното право. Тази процесуална автономия, ограничена от принципите на равностойност и на ефективност, може да бъде поставена под съмнение само ако от систематиката на съответния национален правов ред произтича, че не съществува никакво правно средство, което да позволява дори инцидентно да се гарантира спазването на правата, които правните субекти извеждат от общностното право.

Предвид посоченото, Съдът отбелязва, че принципът на ефективната съдебна защита на правата, които общностното право предоставя на правните субекти, не изисква във вътрешния правов ред да съществува самостоятелен иск с основен предмет разглеждане на съответствието на националните разпоредби с общностното право, когато други ефективни правни способи, които не са по-неблагоприятни от правните способи, уреждащи подобни национални искове, позволяват да се прецени инцидентно това съответствие, което следва да се провери от националния съд. По-конкретно, когато правен субект е принуден да участва в образувани срещу него административни или наказателни производства и да понесе санкциите, които биха могли да произтекат от тях, като единствен правен способ за оспорване на съответствието на въпросните национални разпоредби с общностното право, това не е достатъчно, за да му бъде гарантирана ефективна съдебна защита.

Накрая, от принципа за ефективна съдебна защита Съдът извежда задължението за държавите-членки да предвидят възможност за налагане на обезпечителни мерки в полза на правния субект с оглед на спиране на прилагането на националните разпоредби до произнасяне на компетентния съд по тяхното съответствие с общностното право, когато налагането на такива мерки е необходимо, за да се гарантира пълна ефикасност на съдебното решение, с което ще се разреши спорът, като се уточнява, че тази възможност не е налице, когато искането на правния субект е недопустимо според правото на съответната държава-членка и доколкото общностното право не поставя под съмнение тази допустимост. При липса на общностна правна уредба в тази област евентуалното налагане на обезпечителни мерки се урежда от критериите на националното право, без да се засяга спазването на посочените по-горе принципи на равностойност и на ефективност.

По дело *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation* (Решение от 13 март 2007 г., C-524/04, Сборник, стр. I-2107) Съдът припомня по-конкретно, че когато държава-членка прилага налози в нарушение на общностното право, лицата имат право на връщане на недължимо събрания данък и на сумите, изплатени в пряка връзка с този данък.

Що се отнася до други вреди, претърпени от лице поради нарушение на общностното право, за което е отговорна държава-членка, последната е длъжна да поправи така причинените вреди при условията, предвидени в практиката на Съда, и съгласно националното право, уреждащо отговорността, като тази процесуална автономия е ограничена от принципите на равностойност и на ефективност.

Когато се окаже, по-конкретно, че законодателството на държава-членка представлява забранена от член 43 ЕО пречка пред свободата на установяване, националната

юрисдикция може с оглед на определяне на вредите, подлежащи на обезщетение, да провери дали увредените лица са положили разумна грижа, за да избегнат вредата или да ограничат обхвата ѝ, и дали по-специално са прибегнали навременно до всички способи за правна защита, които са имали на свое разположение. Въпреки това приложението на разпоредбите, отнасящи се до свободата на установяване, би станало невъзможно или прекалено трудно, ако исканията за възстановяване или за обезщетение, основани на нарушението на посочените разпоредби, трябваше да бъдат отхвърляни или намалявани на единственото основание, че съответните дружества не са поискали от данъчната администрация да им се даде възможност да изплатят лихви върху заетите от чуждестранно свързано дружество средства, без посочените лихви да бъдат квалифицирани като разпределение на печалбата, щом като при обстоятелствата по делото националният закон, евентуално във връзка с релевантните разпоредби на спогодби за избягване на двойното данъчно облагане, е предвиждал подобна квалификация.

След като уточнява това, Съдът припомня също, че за да се определи дали е налице достатъчно съществено нарушение на общностното право, следва да се отчетат всички фактори, характеризиращи положението, представено пред националния съд. В област като прякото данъчно облагане Съдът трябва да вземе предвид обстоятелството, че последиците, които произтичат от свободите на движение, гарантирани от Договора, са били изяснявани постепенно, по-конкретно чрез принципите, изведени от практиката на Съда.

По съединени дела *Van der Weerd* и др. (Решение от 7 юни 2007 г., C-222/05—C-225/05) Съдът е сезиран по-специално със запитването дали в рамките на съдебно производство относно законосъобразността на административен акт общностното право възлага на националния съд да упражнява служебен контрол за законосъобразност в зависимост от критерии, които не са включени първоначалната рамка на спора, но са изведени от Директива 85/511 относно въвеждане на мерки на Общността за борба с болестта шап¹⁴.

Съдът отговаря отрицателно, като приема, че нито принципът на равностойност, нито принципът на ефективност, прогласени в неговата практика, не задължават националния съд да се позовава служебно на правно основание, изведено от нарушаването на общностното право.

Що се отнася до първия от посочените принципи, Съдът постановява по-точно че разпоредбите на разглежданата директива не определят нито условията, при които може да се даде ход на производствата в областта на борбата с болестта шап, нито органите, които в рамките на тези производства са компетентни да определят обхвата на правата и задълженията на правните субекти, така че тези разпоредби не могат да бъдат разглеждани като равностойни на императивните норми на вътрешния правопорядък, които са в самата основа на националните производства, като се има предвид, че те определят условията, при които може да се даде ход на последните, и

¹⁴ Директива 85/511/ЕИО на Съвета от 18 ноември 1985 г. относно въвеждане на мерки на Общността за борба с болестта шап (ОВ L 315, стр. 11), изменена с Директива 90/423/ЕИО на Съвета от 26 юни 1990 г. (ОВ L 224, стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 8, стр. 37).

органиците, които в рамките на тези производства са компетентни да определят обхвата на правата и задълженията на правните субекти. Относно втория принцип Съдът потвърждава, че доколкото страните разполагат с действителна възможност да изтъкнат пред национална юрисдикция основание, изведено от общностното право, принципът на ефективност допуска вътрешноправна разпоредба, която лишава националните юрисдикции от възможността служебно да посочват правно основание, изведено от нарушаването на общностното право, в случаите, в които обсъждането на това правно основание би ги задължило да се откажат от присъщата си пасивна позиция, като излязат от рамките на спора, така както е представен от страните, и като се позоват на факти и обстоятелства, различни от онези, на които е основала своето искане заинтересуваната от прилагането на общностните разпоредби страна, и независимо от значението на посочените разпоредби за общностния правопорядък.

Европейско гражданство

В редица дела Съдът разглежда националните разпоредби, които могат неоснователно да ограничат свободното движение на граждани на Съюза.

В областта на помощите за обучение и за образование, по съединени дела Morgan и Bucher (Решение от 23 октомври 2007 г., C-11/06 и C-12/06) Съдът изхожда от констатацията, че гражданите на определена държава-членка, които учат в друга държава-членка, се ползват със статута на граждани на Съюза съгласно член 17, параграф 1 ЕО и следователно могат да се позовават на присъщите за този статут права, включително и по отношение на своята държава-членка по произход.

На следващо място, Съдът приема, че макар по принцип дадена държава-членка, за да избегне положение, при което помощите, отпуснати на желаещите да преминат курс на обучение в други държави-членки учащи, се оказват прекалено голям разход, да има право да отпуска такива помощи само на учащите, които са доказали, че в определена степен са се интегрирали в обществото, тя трябва все пак да следи правилата за предоставянето на тези помощи да не водят до неоправдано ограничение на правото на свободно движение на гражданите, както и тези правила да бъдат последователни и пропорционални на целта да се осигури завършване на курс на обучение в кратки срокове или да се улесни подходящият избор на курса на обучение.

Съдът прави извода, че членове 17 ЕО и 18 ЕО не допускат разпоредби, с които предоставянето на помощ за обучение на учащ, който следва курс на обучение в държава-членка, различна от тази, чийто гражданин е той, се подчинява на условието курсът на обучение да се явява продължение на курс на обучение, следван не по-малко от една година в държавата-членка по произход, тъй като то може да възпре гражданите на Съюза да упражняват свободата си на движение и на пребиваване на територията на държавите-членки, предвидена в член 18 ЕО.

В областта на данъчното законодателство, по дело Schwarz и Gootjes-Schwarz и дело Комисия/Германия (Решения от 11 септември 2007 г., C-76/05 и C-318/05) Съдът

разглежда разпоредбите на германския закон за данъка върху дохода, които позволяват на данъкоплатците да се ползват от данъчно облекчение за разходите за такси за обучение, платени в определени частни училища, при условие че последните са установени на националната територия.

Съдът е постановил, че общностното право не допуска по общ начин да се отказва данъчно облекчение за разходите за платени такси за обучение в училища, установени в други държави-членки. В изводите си Съдът разграничава два вида финансиране на училищата. Само училищата, финансирани основно от частни фондове, могат да се ползват от свободното предоставяне на услуги. Що се отнася до училищата, установени в държава-членка, различна от Германия, които не са финансирани основно от частни фондове, свободното предоставяне на услуги не се прилага, но това не означава, че трябва да се отказва данъчното облекчение. Правата, предоставени на гражданите на Съюза, не допускат подобно изключване. Дори дете на малка възраст може да се възползва от правата на свободно движение и на свободно пребиваване и разглежданите разпоредби водят до неоправдано поставяне в по-неблагоприятно положение на децата, които са отишли да учат в училище, установено в друга държава-членка, в сравнение с тези, които не са упражнили правото си на свободно движение.

Свободно движение на стоки

В областта на свободното движение на стоки Съдът има повод да се произнесе по съвместимостта на различни национални правни уредби с разпоредбите на Договора.

На първо място следва да бъде споменато Решение по дело Rosengren и др. (Решение от 5 юни 2007 г., C-170/04), с което Съдът се произнася по преюдициално запитване относно съвместимостта с Договора за ЕО на шведско законодателство, с което се забранява на физически лица да внасят алкохолни напитки, за чиято продажба на дребно в Швеция съществува режим на монопол, въведен със същия закон. Съдът постановява, че тази забрана е несъвместима с общностното право, като преди това установява, че тя следва да се преценява в светлината на член 28 ЕО, а не на член 31 ЕО, отнасящ се до държавните монополи с търговски характер, доколкото тази забрана не представлява норма, свързана със съществуването и функционирането на монопола, свързан с продажбата на дребно, с изключение на вноса. За тази цел Съдът приема, че шведската мярка представлява количествено ограничение върху вноса по смисъла на член 28 ЕО, като се имат предвид, от една страна, правото на притежателя на монопола да се противопостави на заявка за доставка и следователно, ако е необходимо, за внос на разглежданите напитки, и от друга страна, неблагоприятните последици от подобна мярка за потребителите. На следващо място, Съдът приема, че тази мярка не може бъде оправдана съгласно член 30 ЕО, със съображения за закрила на живота и здравето на хората. Всъщност шведското законодателство е негодно за постигането на целта да бъде ограничена по общ начин консумацията на алкохол, поради незначителните си последици в това отношение, и е непропорционално с оглед на целта за защита на най-младите срещу вредоносните последици от подобна консумация, тъй като забраната за внос се прилага без разграничение с оглед на възрастта на физическите лица, желаещи да се снабдят с разглежданите напитки.

На второ място, в Решение по дело Комисия/Германия (Решение от 15 ноември 2007 г., C-319/05) Съдът отново е изправен пред въпроса за класифицирането на вещество като лекарствен продукт или като храна по повод на иск за установяване на неизпълнение на задължения. Федерална република Германия е класирала като лекарствен продукт чеснов препарат под формата на капсули, търгуван законосъобразно като хранителна добавка в други държави-членки, и следователно е подчинила пускането му на пазара на предварително получаване на разрешение за търговия. Съгласно постоянната си съдебна практика Съдът констатира, че по този начин Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по членове 28 ЕО и 30 ЕО. След като установява, че продуктът не отговаря нито на определението за лекарствен продукт според представянето му, нито на това за лекарствен продукт според функцията му по смисъла на разглежданата общностна правна уредба¹⁵, Съдът постановява, че германската мярка създава пречка за търговския обмен в Общността. Впрочем разглежданата мярка не може да бъде обоснована от съображения за защита на общественото здраве съобразно с член 30 ЕО, доколкото разпоредба от този вид трябва да се основава на задълбочена оценка на твърдения здравен риск и доколкото мярка, която в по-малка степен ограничава свободното движение на стоките, като поставянето на подходящ етикет, който да предупреждава потребителите за потенциалните рискове, свързани с консумацията на продукта, е можела да отговори на целта за защита на общественото здраве.

Накрая следва да се спомене Решение по дело Комисия/Нидерландия (Решение от 20 септември 2007 г., C-297/05), с което се доразвива практиката на Съда, свързана с националните правила, приложими за вноса на регистрирани в друга държава-членка превозни средства. По запитване относно съвместимостта с общностното право на нидерландска правна уредба, съгласно която подобни превозни средства се подлагат на преглед с цел идентифицирането им и на преглед за проверка на техническата изправност, преди да бъдат регистрирани в Нидерландия, Съдът приема на първо място, че прегледът за идентифициране на превозните средства не представлява пречка за свободното движение на стоки. Действително той не може да има възпиращо действие върху вноса на превозно средство в Нидерландия или да направи този внос по-неизгоден, като се имат предвид условията, при които се извършва, и обстоятелството, че представлява обикновена административна формалност, която не въвежда никакъв допълнителен преглед и е присъща на самото обработване на заявлението за регистрация и на хода на отнасящата се до нея процедура. Произнасяйки се, на следващо място, по съвместимостта с членове 28 ЕО и 30 ЕО на техническия преглед на общото състояние на превозните средства по повод на регистрацията им в Нидерландия, Съдът приема, че подобна ограничителна мярка е непропорционална с оглед на законоустановените цели за безопасност на движението по пътищата и за защита на околната среда, когато се прилага за превозните средства на повече от три години, които преди това са били регистрирани в други държави-членки. В това отношение Съдът отбелязва, че съществуват по-малко ограничителни мерки, като например признаването на издаден от друга държава-членка документ в уверение на това, че регистрирано на територията ѝ

¹⁵ Директива 2001/83/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 6 ноември 2001 година за утвърждаване на кодекс на Общността относно лекарствени продукти за хуманна употреба (ОВ L 311, стр. 67; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 33, стр. 3).

превозно средство е преминало успешно преглед за проверка на техническата изправност, както и сътрудничеството между нидерландската митническа администрация и съответните служби на другите държави-членки относно евентуално липсващите данни.

Свободно движение на хора, услуги и капитали

Съдебната практика в тази област бе особено изобилна, което прави деликатно нейното подредено представяне, още повече че отнесените пред Съда дела често засягат едновременно упражняването на няколко свободи. За тази цел тя бе прегрупирана около четири теми, три от които съответстват на секторен подход, а именно свободното движение на работници, правото на установяване и свободното предоставяне на услуги, свободно движение на капитали и, четвъртата, на мултидисциплинарен подход, а именно наложените от посочените свободи ограничения на упражняването от държавите-членки на данъчните им правомощия.

В областта на свободното движение на физически лица, т.е. на работници, Съдът се произнася, наред с останалото, по правото на пребиваване на граждани на трети страни, членове на семейството на гражданин на Общността, по-конкретно на общностен работник мигрант, и по социалните предимства, на които тези членове могат да се позовават. Трябва да се отбележи и че Съдът уточнява по дело Hartmann (Решение от 18 юли 2007 г., C-212/05) понятието „работник мигрант“. Така гражданин на държава-членка, който, запазвайки работата си в тази държава, е променил местожителството си в друга държава-членка и упражнява от този момент трудовата си дейност като пограничен работник, може да се ползва със статута на „работник мигрант“ по смисъла на Регламент № 1612/68¹⁶.

Колкото до правото на пребиваване на членовете на семейството, граждани на трета страна, на гражданин на Общността, който е упражнил свободата си на движение, делата Jia (Решение от 9 януари 2007 г., C-1/05) и Eind (Решение от 11 декември 2007 г., C-291/05) привличат особено внимание.

По дело Jia спорът, с който е сезирана препращащата юрисдикция, засяга случая с китайска гражданка, която е свекърва на германска гражданка и се присъединила към сина си в Швеция, където снахата упражнявала дейност като самостоятелно заето лице. След изтичането на нейната туристическа виза ѝ е било отказано издаването на карта за пребиваване с мотива, че не е доказала в достатъчна степен наличието на материална зависимост от сина си и от неговата съпруга. Позовавайки се на Решение по дело Akrich (Решение от 23 септември 2003 г., C-109/01, Recueil, стр. I-9607), препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали възприетото от това решение условие за законно пребиваване се прилага и спрямо положението в дадения случай. На този въпрос Съдът отговаря, че с оглед на решението по дело Akrich общностното право не задължава държавите-членки да подчинят

¹⁶ Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 11).

предоставянето на право на пребиваване на гражданин на трета страна, член на семейството на гражданин на Общността, който е упражнил свободата си на движение, на условието този член на семейството преди това да е пребивавал законно в друга държава-членка. Този член на семейството обаче трябва да е на издръжка на гражданин на Общността или на неговия съпруг, в смисъл да се нуждае от материалната помощ на последните, за да задоволи основните си нужди в държавата по произход или в държавата, от която идва, към момента, в който иска да се присъедини към тях.

По дело *Eind*, посочено по-горе, Съдът постановява, че правото на събиране на семейството на основание член 10 от Регламент № 1612/68 не предоставя на членовете на семейството на работници мигранти никакво право на свободно движение на собствено основание, а от тази разпоредба може да се ползва по-скоро работник мигрант, към чието семейство принадлежи гражданинът на трета страна. При това положение, при завръщане на работник от Общността в държавата-членка, чието гражданство има той, общностното право не налага на властите на тази държава да признаят на гражданина на трета държава, който е член на семейството на този работник, право на влизане и на пребиваване само поради факта че в приемащата държава-членка, в която последният е упражнявал дейност като наето лице, този гражданин е притежавал валидно разрешително за пребиваване, издадено на основание на горепосочения член. Въпреки това при завръщането на този работник в държавата-членка, чийто гражданин е той, след като е упражнявал дейност като наето лице в друга държава-членка, гражданин на трета държава, който е член на семейството на този работник, разполага на основание на член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 1612/68, изменен, с право на пребиваване в държавата-членка, чийто гражданин е работникът, дори последният да не упражнява там реална и ефективна икономическа дейност. Фактът, че гражданин на трета държава, който е член на семейството на работник от Общността, преди да пребивава в държавата-членка, в която последният е упражнявал дейност като наето лице, не е разполагал с право на пребиваване, основано на националното право в държавата-членка, чийто гражданин е посоченият работник, не оказва влияние по отношение на преценката на правото на този гражданин на трета държава да пребивава в последната държава.

Общностните работници и членовете на техните семейства, които се установяват в една държава-членка, могат да се ползват със същите социални предимства като работниците — местни граждани. Така по горепосоченото дело *Hartmann* Съдът постановява, че член 7, параграф 2 от Регламент № 1612/68 не допуска незащитият и пребиваващ в една държава-членка съпруг на работник мигрант, който упражнява трудова дейност в друга държава-членка, да бъде изключен от ползването на социално предимство с характеристиките на германското парично обезщетение за отглеждане на малко дете с мотива, че няма нито местожителство, нито обичайно местопребиваване във втората държава-членка. Действително, подобно условие за пребиваване трябва да се смята за непряка дискриминация, щом като поради самото си естество може да засяга повече работниците мигранти или техните съпрузи, които пребивават по-често в друга държава-членка, отколкото работниците — местни граждани, и вследствие на това заплашва да ошети по-специално първите. Напротив, по дело *Geven* (Решение от 18 юли 2007 г., C-213/05) Съдът уточнява, че същият допуска

изключването, по силата на националната правна уредба на държава-членка, на гражданин на друга държава-членка, който пребивава в последната и упражнява в първата държава професионална дейност с минимална заетост (по-малко от 15 часа седмично), от ползването на социално предимство като германската помощ за отглеждане на дете, по съображение че този гражданин няма местожителство, нито пък обичайно пребивава в първата държава. Също така Съдът уточнява и по дело Hendrix (Решение от 11 септември 2007 г., С-287/05), че член 39 ЕО и член 7 от Регламент № 1612/68 допускат национално законодателство, което прилага член 4, параграф 2а и член 10а от Регламент № 1408/71¹⁷, изменен, и предвижда, че специално обезщетение без плащане на вноски може да се отпуска единствено на лица, пребиваващи на националната територия. Все пак прилагането на това законодателство не трябва да накърнява правата, произтичащи за едно лице от свободното движение на работници, повече от необходимото за осъществяване на законната цел, преследвана от националния закон.

По-конкретно, в областта на социалното осигуряване Съдът има повод да се произнесе относно съвместимостта на определени разпоредби от горепосочения Регламент № 1408/71 със свободното движение на хора, и по-точно с член 42 ЕО. Така по съединени дела Habelt, Möser и Watcher (Решение от 18 декември 2007 г., С-396/05, С-419/05 и С-450/05), що се отнася до изплащането на обезщетение за старост на разселени лица с германско гражданство или произход, Съдът обявява за несъвместимо със свободното движение на хора разрешението, дадено на Федерална република Германия, да подчини вземането предвид на периодите, през които са правени вноски, завършени извън територията на посочената република, на условието получателят да пребивава в Германия. Действително, да се позволи на компетентната държава-членка да се позовава на мотиви за интегриране в нейния социален живот, за да наложи клауза за пребиваване, би било в пряко противоречие с основната цел на Съюза за насърчаване движението на хора в неговите рамки и за тяхното интегриране в обществото на други държави-членки. Вследствие на това отказът на националните власти да вземат предвид при изчисляването на обезщетенията за старост вноските, изплащани в чужбина от един работник, явно затруднява и дори препятства упражняването от заинтересуваните лица на тяхното право на свободно движение в рамките на Съюза и при това положение представлява пречка пред тази свобода.

В областта на свободата на установяване и на свободно предоставяне на услуги Съдът от една страна уточнява приложното поле на разпоредбите от Договора спрямо положения, включващи извънобщностен елемент, а от друга страна установява различни ограничения.

В горепосоченото решение по дело *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation* относно законодателството на държава-членка, свързано с приспадането за данъчни цели на лихвите върху средства, заети от дружество майка или от дружество, контролирано от подобно дружество майка, Съдът постановява, че отношенията

¹⁷ Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26).

между дружество, което е местно за една държава-членка и дружество, което е местно за друга държава-членка или за трета страна, което не контролира първото дружество, не попадат в приложното поле на член 43 ЕО, ако и двете дружества се контролират пряко или непряко от общо свързано дружество, което е местно за трета държава. Също така Съдът постановява по дело *Holböck* (Решение от 24 май 2007 г., C-157/05), че разпоредбите на главата от Договора за ЕО относно свободата на установяване не се прилагат в случай, когато акционер получава дивиденди от дружество, установено в трета страна. Действително, посочената глава не съдържа нито една разпоредба, която да разпростира приложното ѝ поле по отношение на положения, свързани с установяването в трета страна на гражданин на държава-членка или на дружество, учредено съгласно законодателството на държава-членка.

Що се отнася до ограниченията, на първо място следва да се спомене дело *Placanica* (Решение от 6 март 2007 г., C-338/04, Сборник, стр. I-1891) относно организирането на хазартни игри. Спорът, с който е била сезирана препращащата юрисдикция, засяга национална правна уредба относно организирането на подобни игри и събирането на заложи, приета за борба срещу дейностите, свързани с незаконни игри и залагания. По силата на тази правна уредба, под заплахата на наказателни санкции организирането на игри и на залагания изисква предварителното получаване на концесия и на полицейско разрешение. Освен това за получаването на концесии компетентните национални органи изключват от участие в определени тръжни процедури по-конкретно икономически оператори, учредени като дружества, чиито акции се търгуват на регулираните пазари. Съдът все пак постановява, следвайки стриктно Решение по дело *Gambelli* и др. (Решение от 6 ноември 2003 г., C-243/01, *Recueil*, стр. I-13031), че национална правна уредба, която под заплахата от наказателни санкции забранява упражняването на дейности по събирането, приемането, регистрирането и предаването на предложения за залагания, по-конкретно във връзка със спортни събития, при липса на концесия или на полицейско разрешение, издадени от съответната държава-членка, представлява ограничение на свободата на установяване, както и на свободното предоставяне на услуги, но че това ограничение може да бъде оправдано, ако доколкото ограничава броя на икономическите оператори, действащи в отрасъла на хазартните игри, то отговаря наистина на целта да се предотврати извършването на дейности в този отрасъл с престъпна или измамлива цел, като оставя на националните юрисдикции грижата да проверят това. По същия начин той постановява, че национална правна уредба, която изключва от отрасъла на хазартните игри икономическите оператори, учредени като дружества, чиито акции се търгуват на регулираните пазари, също представлява пречка пред свободата на установяване и пред свободното предоставяне на услуги, уточнявайки, че подобно изключване надвишава необходимото за постигане на целта да се избегне участието на действащите в отрасъла на хазартните игри икономически оператори в престъпни или измамни дейности. Накрая, според Съда национална уредба, която налага наказателна санкция на лица, които са упражнявали организирана дейност по събирането на заложи без концесия или полицейско разрешение, изисквани по националното законодателство, когато тези лица не са могли да се снабдят с посочените концесии или разрешения заради отказа на тази държава-членка, в нарушение на общностното право, да им издаде същите, представлява ограничение на тези свободи. Действително, макар и по принцип наказателното законодателство

да попада в правомощията на държавите-членки, общностното право налага граници на тези правомощия, като подобно законодателство не може да ограничава основните свободи, гарантирани от общностното право.

По-нататък следва да бъдат посочени, що се отнася до разходите за обучение или за болнично лечение, изплатени на заведение, разположено в друга държава-членка, делата Schwarz и Gootjes-Schwarz, Комисия/Германия, посочени по-горе, и дело Stamatelaki (Решение от 19 април 2007 г., C-444/05). В посочените дела Schwarz и Gootjes-Schwarz и Комисия/Германия споровете засягат предоставеното на германските данъкоплатци данъчно облекчение за платените такси за обучение на децата им, посещаващи частно училище, отговарящо на определени условия в Германия. Това облекчение обаче не се прилагало за такси за обучение, изплатени на училища, които се намират в други държави-членки. Преди да се произнесе по съвместимостта на това законодателство с член 49 ЕО, Съдът на първо място разширява понятието за услуги по отношение на училищата, финансирани основно от частни фондове. Тъй като преследваната от тези учебни заведения цел се състои в това да предоставят услуга срещу възнаграждение, те могат да се позовават на свободното предоставяне на услуги. Същевременно не е необходимо тяхното финансиране да бъде осигурявано от учениците или от техните родители, тъй като член 50 ЕО не поставя условието съответната услуга да бъде заплатена от тези, които се ползват от нея. Напротив, училищата, които не са финансирани основно от частни фондове, и по-конкретно публичните училища, са изключени от понятието за услуги, като се има предвид, че създавайки и поддържайки такава система на държавно образование, която се финансира поначало от държавния бюджет, а не от учениците или от техните родители, държавата просто изпълнява своята мисия по отношение на населението в социалната, културната и образователната сфера. На второ място, Съдът констатира, от една страна, че когато училищата, финансирани основно от частни фондове и установени извън Германия, желаят да предлагат обучение на децата на пребиваващи в Германия лица, изключването на техните такси за обучение от ползването на данъчното облекчение пречатства свободно предоставяне на услуги от тях и, от друга страна, че дори и свободното предоставяне на услуги да не се прилага за тези, които не са финансирани основно от частни фондове, данъчното облекчение не трябва въпреки това да бъде отказано за таксите за обучение в тези училища. Както вече бе отбелязано, свободата на движение на гражданите на Съюза е тази, която не допуска подобно изключване. При това положение той постановява, че общностното право не допуска данъчното облекчение да бъде отказано по общ начин за таксите за обучение, изплатени на училища, които се намират в други държави-членки. Накрая, подобна правна уредба представлява и пречка пред свободата на установяване на наетите работници или на самостоятелно заетите лица, които са променили местожителството си или работят в съответната държава-членка и чиито деца продължават да посещават платено училище, което се намира в друга държава-членка. Действително, тези работници не се ползват от данъчното облекчение, макар че биха се ползвали от него, ако техните деца посещаваха училище, което се намира в Германия.

По дело Stamatelaki, посочено по-горе, Съдът постановява, че представлява пречка пред свободното предоставяне на услуги национална правна уредба, която изключва всяко възстановяване от национална социалноосигурителна институция на

разходите, възникнали при болничното лечение на осигурени в нея лица в частни лечебни заведения, намиращи се в друга държава-членка, с изключение на разходите, свързани с лечението на деца на възраст под 14 години. Подобна мярка, чийто абсолютен характер, с изключение на случаите, свързани с деца под 14 годишна възраст, не отговаря на преследваната цел, не може да бъде оправдана с риск от тежко накърняване на финансовото равновесие на социалноосигурителната система, при положение че биха могли да бъдат взети по-малко ограничителни и зачитащи в по-голяма степен свободното предоставяне на услуги мерки, като например режим на предварително предоставяне на разрешение, спазващ наложените от общностното право изисквания, и, при необходимост, приемането на таблици за възстановяване на разходите за лечение.

Накрая, особено внимание заслужават дело *Laval un Partneri* (Решение от 18 декември 2007 г., C-341/05) и дело *The International Transport Workers' Federation и The Finnish Seamen's Union* (Решение от 11 декември 2007 г., C-438/05), свързани с колективно действие, водено от синдикални организации срещу установено или желаещо да се установи в друга държава-членка лице, което предоставя услуги. Докато по дело *The International Transport Workers' Federation и The Finnish Seamen's Union* финландско дружество за морски транспорт е желало да се установи в Естония, с цел да регистрира там един от своите плавателни съдове, за да бъде по-конкурентоспособно, по дело *Laval* латвийско строително дружество е искало от своя страна да упражнява правото си на свободно предоставяне на услуги в Швеция, по-конкретно чрез командироване на латвийски работници в едно от своите шведски дъщерни дружества. По двете дела обаче разглежданите дружества е трябвало да преговарят със синдикалните организации относно тяхното присъединяване и за спазването на колективните договори, приложими в съответните отрасли. По първото дело синдикалната организация, включена в английско обединение на синдикати, е поискала към персонала на бъдещия плавателен съд, плаващ под естонски флаг, да се приложи финландският колективен договор. По второто дело тя е изисквала от латвийското дружество, като гаранция за ставката на заплащане, да се присъедини към шведския колективен договор и да го прилага по отношение на командированите си работници. Поради това, че и в двата случая преговорите са приключили без резултат, синдикалните организации са използвали правото си на колективно действие, по-конкретно правото на стачка, за да принудят разглежданите дружества да се присъединят и да прилагат колективните договори. При това положение препращащите юрисдикции са поискали от Съда да се установи по същество дали колективните действия представляват ограничения по смисъла на членове 43 ЕО и 49 ЕО. Съдът постановява, че ако правото да се предприемат колективни действия трябва да се признае като основно право, неразделна част от основните принципи на общностното право, чието спазване се осигурява от Съда, това не означава, че упражняването му не може да бъде предмет на някои ограничения. Освен това по силата на утвърдената съдебна практика упражняването на основните права не се изключва от приложното поле на разпоредбите на Договора и трябва да бъде съобразено с изискванията относно защитените с посочения договор права, както и да съответства на принципа на пропорционалност. При това положение подобни колективни действия, предприети от синдикат или обединение на синдикати срещу предприятие, с цел последното да сключи договор, чието съдържание е от естество да го разубеди да се възползва от свободата на установяване или от свободното

предоставяне на услуги, представляват ограничения на тези свободи. Все пак Съдът уточнява, че подобни ограничения по принцип могат да се обосноват със защитата, свързана с императивно съображение от обществен интерес, като защитата на работниците на приемащата държава срещу евентуална практика на социален дъмпинг, при условие че се установи, че ограниченията могат да гарантират изпълнението на преследваната легитимна цел и не надвишават необходимото за постигане на тази цел.

От друга страна, по дело *Laval un Partneri*, посочено по-горе, Съдът постановява, че правна уредба, която не отчита колективните трудови договори, с които командированите в приемащата държава-членка предприятия вече са обвързани в държавата-членка, в която са установени, независимо от съдържанието на тези договори, дискриминира тези предприятия, доколкото се прилага към тях както към националните предприятия, които не са сключили колективен трудов договор.

В областта на свободното движение на капитали три решения привличат особено вниманието. Това е, най-напред, дело Комисия/Германия (Решение от 23 октомври 2007 г., C-112/05), свързано със закона, известен като „законът Volkswagen“. Съдът постановява, че като е запазила в сила разпоредбите на този закон, които чрез дерогиране на общия правен режим ограничавали правото на глас на всеки акционер на Volkswagen до 20 % от дружествения капитал, изисквали мнозинство от повече от 80 % от дружествения капитал за взимане на определени решения на общото събрание и предоставяли на държавата и на местна власт правото на назначаване, от всяка от тях, на двама представители в надзорния съвет на дружеството, Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по член 56, параграф 1 ЕО. Действително установяването на прага за мнозинство на повече от 80 % от дружествения капитал предоставя на всеки акционер, който притежава 20 % от дружествения капитал, възможността да разполага с блокиращо малцинство и позволява на публичноправните субекти с по-малки инвестиции в сравнение с изискваните от общия правен режим да си запазят възможността да се противопоставят на важни решения. По-нататък, като ограничава правото на глас до 20 %, това законодателство допринася да се даде на публичноправните субекти възможността да упражняват значително влияние. Тези разпоредби ограничават следователно възможността за останалите акционери да участват в дружеството, да установяват или да поддържат трайни и преки икономически връзки с него и да участват ефективно в управлението или в контрола върху това дружество. Като намаляват интереса от придобиване на участие в капитала на дружеството, тези мерки могат да възпрепятстват преки инвеститори от други държави-членки и следователно представляват ограничение на свободното движение на капитали. Същото важи и за правото на назначаване на двама представители в надзорния съвет, предвидено единствено в полза на публичноправните субекти. Като дава на последните възможността да играят по-голяма роля в дейността на надзорния съвет, тази мярка им позволява всъщност да упражняват влияние, надхвърлящо направените от тях инвестиции и отвъд това, което качеството им на акционери би им позволило при нормални условия.

На второ място, вниманието следва да бъде привлечено върху дело *Festersen* (Решение от 25 януари 2007 г., C-370/05, Сборник, стр. I-1129), по което Съдът

постановява, че член 56 ЕО не допуска национално законодателство да обвързва придобиването на земеделски имот с условието приобретателят да се установи за постоянно пребиваване на негова територия в продължение на осем години, независимо от конкретни обстоятелства, свързани с характерни особености на съответния земеделски имот. Според Съда може да се приеме, че национална правна уредба, включваща подобно задължение за пребиваване, цели да се избегне придобиването на земеделски земи единствено със спекулативна цел и улеснява получаването на собствеността върху тези земи преимуществено от лица, желаещи да ги обработват. Подобно законодателство отговаря по този начин на цел от общ интерес в една държава-членка, чиито земеделски земи представляват ограничен естествен ресурс. Все пак Съдът приема, че задължението за пребиваване е мярка, която надхвърля необходимото за постигане на подобна цел. Действително, от една страна, тя се оказва особено обвързваща, тъй като ограничава не само свободното движение на капитали, но и правото на приобретателя да избира свободно своето местожителство, гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека и защитено в общностния правов ред, като по този начин накърнява основно право. От друга страна, по никакъв начин не може да се констатира, че не са могли да бъдат приети по-слабо ограничителни от това задължение мерки за постигане на преследваната цел. Подобно задължение, а fortiori когато е съчетано с условието пребиваването да е продължило редица години, надхвърля следователно необходимото, което е възможно да се приеме с оглед на поставената цел от общ интерес.

Накрая, по дело *Holböck*, посочено по-горе, Съдът прилага член 57, параграф 1 ЕО, който предвижда изключение от забраната за ограничаване на движението на капитали между държавите-членки и трети държави за ограниченията, съществуващи към 31 декември 1993 г. и отнасящи се до движенията на капитали, включващи преки инвестиции. Съдът най-напред припомня, че понятието „преки инвестиции“ засяга всички видове инвестиции на физически или юридически лица, които служат за установяване или поддържане на трайни и преки връзки между лицето, което предоставя капитала, и предприятието, на което този капитал се предоставя с цел извършване на стопанска дейност. Що се отнася до дяловите участия в предприятия, целта да се установят и поддържат трайни икономически връзки предполага, че притежаваните от акционера акции му позволяват да участва ефективно в управлението на дружеството или в контрола върху него. Съдът по-нататък уточнява, че член 57, параграф 1 ЕО се прилага и спрямо национални мерки, които ограничават плащанията на произтичащите от инвестиции дивиденди. В резултат на това Съдът постановява, че ограничение на движението на капитали, като например по-неблагоприятен данъчен режим по отношение на дивидентите с чуждестранен произход, попада в приложното поле на член 57, параграф 1 ЕО, доколкото се отнася до дялови участия, придобити с оглед на установяване и поддържане на трайни и преки икономически връзки между акционера и съответното дружество, и позволява на акционера да участва ефективно в управлението на дружеството или в контрола върху него. Следователно член 57, параграф 1 ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че член 56 ЕО не накърнява прилагането от държава-членка на законодателство, съществуващо към 31 декември 1993 г., според което акционерът, получаващ дивиденди от дружество, което е установено в трета страна и в което той притежава

две трети от дружествения капитал, се облага с данъчна ставка, по-голяма от тази, с която се облага акционер, получаващ дивиденди от местно дружество.

Съдът многократно има повод да разглежда запазените от държавите-членки правомощия в областта на прякото данъчно облагане и границите на упражняването им. В това отношение той се произнася по различни национални данъчни мерки, свързани, от една страна, с облагането на дружествата и на техните акционери, и от друга страна — с облагането на физическите лица. Някои от тези мерки са били обявени за съвместими с общностното право, а други — за несъвместими.

В областта на данъчното облагане на дружествата, най-напред, редица национални мерки са приети за напълно несъвместими с основните свободи по Договора. Така по дело *Geurts и Vogten* (Решение от 25 октомври 2007 г., C-464/05) Съдът постановява, че при липса на приемлива обосновка член 43 ЕО не допуска данъчноправна уредба на държава-членка в областта на данъчното облагане при наследяване, която изключва от предвиденото за семейните предприятия освобождаване от това облагане предприятията, които в течение на три години преди датата на смъртта на *de cuius* наемат най-малко петима работници в друга държава-членка, като същевременно предоставя такова освобождаване, когато работниците са наети в регион на първата държава-членка. Съдът всъщност преценява, че условието за наемане на работници на територията на държавата-членка може да се изпълни полесно от дружество, вече установено на нея, и в резултат на това — че разглежданата правна уредба въвежда непряка дискриминация между данъкоплатците в зависимост от мястото на наемането в течение на определен период от време на определен брой работници. Съдът по-нататък припомня, че ако подобно третиране може да бъде оправдано със съображения, свързани с оцеляването на малките и средни предприятия и с необходимостта да се запази ефективността на данъчния контрол, то трябва и да е в състояние да постигне тези цели и да не надхвърля необходимото за тяхното осъществяване. Съдът обаче констатира, че националните и чуждестранните семейни предприятия се намират в сравнимо положение, що се отнася до целта на просъществуване на предприятията, и че, по-нататък, ефективността на данъчния контрол може да бъде запазена, като се поиска от данъкоплатците да предоставят необходимите доказателства, за да се ползват от данъчното предимство, вместо да се отказва категорично предоставянето на предимството на дружествата, които не наемат поне петима работници във въпросната държава-членка. Вследствие на това, щом като не позволява да бъде постигната преследваната цел и не е пропорционално, разглежданото законодателство противоречи на член 43 ЕО.

По дело *Elisa* (Решение от 11 октомври 2007 г., C-451/05) Съдът постановява, че член 56 ЕО не допуска законодателството на държава-членка, което освобождава дружествата, установени в тази държава, от данък върху недвижимите имоти, намиращи се на нейната територия, като същевременно обуславя това освобождаване от данък за дружествата, установени в друга държава-членка, от съществуването на двустранна спогодба за борба срещу избягване на плащането на данъци и отклоняване от данъчно облагане, или от обстоятелството, че по силата на договор, предвиждащ клауза за недопускане на дискриминация въз основа на националността, тези дружества не трябва да понасят по-тежко данъчно облагане от местните дружества. Съдът действително преценява, че допълнителните изисквания, поставени от

националната правна уредба, за да се позволи на чуждестранните дружества да се ползват от освобождаването от данъка, правят инвестирането в недвижимо имущество по-малко привлекателно за тези дружества. Следователно тази правна уредба представлява ограничение на принципа на свободното движение на капитали. Съдът припомня, че ако борбата срещу избягване на плащането на данъци представлява императивно съображение от общ интерес, което може да обоснове ограничаването на една свобода на движение, ограничението трябва да съответства на преследваната цел и да не надхвърля необходимото за постигането ѝ. Тъй като разглежданото национално законодателство не позволява на чуждестранните дружества да покажат, че не преследват измамлива цел, Съдът постановява, че държавата-членка е можела да приеме по-малко ограничителни мерки и че вследствие на това данъкът не е бил оправдан по отношение на целта — борба срещу избягването на плащането на данъци.

По дело *Meilicke* и др. (Решение от 6 март 2007 г., C-292/04, Сборник, стр. I-1835) Съдът постановява, че държава-членка не трябва да ограничава данъчния кредит само до дивиденди, изплатени от установени в тази държава капиталови дружества. Като се позовава на своята практика, поясняваща изискванията, произтичащи от принципа на свободното движение на капитали, що се отнася до дивидентите, които местни лица са получили от чуждестранни дружества, и по-конкретно на Решение по дело *Verkooijen* (Решение от 6 юни 2000 г., C-35/98, Recueil, стр. I-4071), както и на Решение по дело *Manninen* (Решение от 7 септември 2004 г., C-319/02, Recueil, стр. I-7477), Съдът постановява, че германската данъчноправна уредба ограничава свободното движение на капитали. Той констатира, че предвиденият от националната правна уредба данъчен кредит цели избягване на двойното данъчно облагане на печалбите на дружества, разпределени като дивиденди. По-нататък припомня, че подобна правна уредба, като ограничава данъчния кредит по отношение на дивидентите, разпределени от установени в Германия дружества, е по-неблагоприятна за местните данъчнозадължени лица в Германия, които получават дивиденди от дружества, установени в други държави-членки. Тези лица не се ползват от приспадане от дължимия от тях данък на корпоративния данък, дължим от дружествата в държавата по тяхното установяване. Освен това правната уредба представлява за последните дружества препятствие за набирането на капитал в Германия. Съдът впрочем отхвърля аргументите, според които тази правна уредба била оправдана от необходимостта да се осигури последователност в националния данъчен режим. Той отбелязва, че без да се поставя под съмнение последователността на този режим, е достатъчно да се предостави на данъчнозадължено лице, което притежава акции на установено в друга държава-членка дружество, данъчен кредит, който да се изчисли в зависимост от дължимия от това дружество корпоративен данък в последната държава-членка. Подобно решение би представлявало мярка, която ограничава в по-малка степен свободното движение на капитали. Накрая, Съдът преценява, че няма основание действието на решението да се ограничава във времето, като отбелязва по-конкретно, че изискванията, произтичащи от принципа на свободно движение на капитали, що се отнася до дивидентите, които местни лица са получили от чуждестранни дружества, вече са изяснени в Решение по дело *Verkooijen* и че неговото действие не е ограничено във времето.

Впрочем определени мерки са били обявени за частично несъвместими с основните свободи по Договора или несъвместими под условие на контрол за пропорционалност по отношение на преследваната — легитимна — цел. В това отношение дело *Centro Equestro da Lezíria Grande* (Решение от 15 февруари 2007 г., C-345/04, Сборник, стр. I-1425) задържа вниманието на първо място. Едно дружество извършило редица артистични представления в държава-членка, за която не било местно, и било данъчно обложено за доходите, получени в тази държава-членка, чрез удържка при източника. Щом като не било установено в тази държава-членка и следователно било ограничено данъчнозадължено лице, това дружество могло да се ползва от възстановяването на така удържания данък, при условие че оперативните или професионалните разходи, които имали пряка икономическа връзка с обложените доходи, превишавали половината от тези доходи. Съдът постановява, че член 59 от Договора за ЕО (понастоящем след изменението член 49 ЕО) допуска подобно законодателство, доколкото то поставя възстановяването на корпоративния данък, удържан при източника върху доходите, получени от ограничено данъчнозадължено лице, в зависимост от условието професионалните разходи, които това данъчнозадължено лице иска да бъдат признати за тази цел, да имат пряка икономическа връзка с доходите, получени от дейност, упражнявана на територията на съответната държава-членка, доколкото за такива се смятат всички неразделно свързани с тази дейност разходи, независимо от времето и мястото, в които са направени. В замяна на това, посочената разпоредба не допуска такова законодателство, доколкото то поставя възстановяването на споменатия данък на данъчнозадълженото лице в зависимост от условието тези професионални разходи да превишават половината от посочените доходи.

На второ място, Решение по дело *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation*, посочено по-горе, се отнася до законодателството на държава-членка, ограничаващо възможността за местно дружество да приспадне за данъчни цели лихвите, изплатени върху средства, заети от пряко или непряко дружество майка, местно за друга държава-членка, или от дружество, местно за друга държава-членка, контролирано от подобно дружество майка, без да подчинява на това ограничение средствата, заети от друго местно дружество. Констатирайки, че така въведената разлика в третирането между местни дъщерни дружества в зависимост от мястото на седалище на тяхното дружество майка правела по-малко привлекателно упражняването на свободата на установяване от дружества, установени в други държави-членки, Съдът припомня, че една национална мярка, която ограничава свободата на установяване, може въпреки това да бъде обоснована, когато се отнася конкретно до изцяло привидни договорености, лишени от икономическа реалност, чиято цел е да избегнат прилагането на законодателството на определена държава-членка. Според Съда този вид поведение действително е в състояние да накърни правото на държавите-членки да упражняват своята данъчна компетентност във връзка с дейностите, упражнявани на тяхна територия, и по този начин да наруши равномерното разпределение между държавите-членки на правомощията за облагане с данък. Съдът по-нататък преценява, че разглежданото законодателство, като препятства практиката на „слаба капитализация“, е в състояние да постигне тази цел, но не се произнася по действително пропорционалния характер на разглежданата мярка, като препраща тази проблематика на националния съд. Все пак той посочва, че националното законодателство трябва да се счита за пропорционално, ако, на първо

място, на данъкоплатеца е предоставена възможност да представи, при нужда и без да е подложен на прекомерна административна принуда, доказателства относно присъщите на въпросната сделка търговски основания, като по този начин позволява разглеждане на обективни и истински доказателства, за да се установи съществуването на изцяло привидна договореност единствено с данъчни цели, и на второ място, ако преквалифицирането на изплатените лихви като разпределение на печалбата се ограничава до частта от тези лихви, която надвишава това, което би било договорено в условия на пълна конкуренция.

Накрая, определени национални мерки, макар и третиращи различно сравними положения, са обявени за съвместими с общностното право, тъй като са оправдани от императивни съображения, свързани с общ интерес. Така, следвайки подхода на Решение по дело *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation*, посочено по-горе, заслужава да бъде подчертано дело *Oy AA* (Решение от 18 юли 2007 г., C-231/05), доколкото то приема доводи за обосноваване, изведени от риска на отклоняване от данъчно облагане. Това дело се отнася до законодателството на държава-членка, по силата на което местно за тази държава-членка дъщерно дружество може да приспадне от облагаемите си доходи финансови средства, прехвърлени в рамките на група дружества в полза на своето дружество майка, само доколкото седалището на последното се намира в същата държава-членка. След като отбелязва, че подобно законодателство въвежда разлика в третирането на местните за дадена държава-членка дъщерни дружества в зависимост от това дали тяхното дружество майка има седалище в същата държава — разлика, която внася ограничение в свободата на установяване — Съдът приема, че това ограничение било оправдано от необходимостта да се запази балансираното разпределение на данъчните правомощия между държавите-членки и от необходимостта да се предотврати отклонението от данъчно облагане. Тези съображения, взети заедно, действително представляват съвместими с Договора за ЕО законни цели и попадат в обхвата на императивните съображения, свързани с общ интерес. Според Съда признаването на възможността за приспадане на трансгранично прехвърляне на финансови средства в рамките на група дружества би позволило на групите дружества да избират свободно държавата-членка, в която да се облагат печалбите на дъщерното дружество, като ги извадят от данъчната основа на последното, а когато прехвърлянето се разглежда като облагаем доход в държавата-членка на дружеството майка получател — като ги прибавят към неговата данъчна основа, което би засегнало самата система на разпределение на данъчните правомощия между държавите-членки. Освен това възможността за прехвърляне на облагаемите доходи на дъщерно дружество към дружество майка, чието седалище се намира в друга държава-членка, създава опасност да се организират прехвърляния на средства в рамките на група дружества, посредством напълно изкуствени структури, към дружества, разположени в държави-членки, които прилагат най-ниските данъчни ставки. Накрая, Съдът приема, че дори и подобно законодателство да не цели специално изключването на напълно изкуствените структури от предвиденото в него данъчно предимство, то може да се разглежда като съразмерно на описаните по-горе цели в тяхната цялост, доколкото подобно разширяване на данъчното предимство към трансгранични ситуации би позволило на групите дружества да избират свободно държавата-членка, в която да се облагат техните печалби, в ущърб

на правото на държавата-членка по местонахождение на дъщерното дружество да обложи печалбата от извършените на нейна територия дейности.

В областта на данъчното облагане на физическите лица редица национални мерки са обявени за несъвместими с основните свободи по Договора, тъй като третират различно еднакви положения, без това да е оправдано. Така в своето Решение по дело Meindl (Решение от 25 януари 2007 г., C-329/05, Сборник, стр. I-1113) Съдът постановява, че държава-членка не може да откаже на пребиваващ в нея данъкоплатец данъчно облагане общо със съпруга му, с когото не е разделен и който пребивава в друга държава-членка, с довода че съпругът е получил в другата държава-членка едновременно над 10 % от доходите на домакинството и над определен таван, след като получените в тази друга държава-членка от посочения съпруг доходи не подлежат на облагане с данък върху дохода в нея. Действително подобен данъкоплатец е третиран различно, макар че обективно се намира в същото положение като пребиваващ данъкоплатец, чийто съпруг пребивава в същата държава-членка и получава в нея единствено необлагаеми доходи. Съдът по-нататък констатира, че държавата по пребиваване на такъв данъкоплатец е единствената държава, която може да отчете неговото лично и семейно положение, тъй като той не само пребивава в нея, но и там получава всички облагаеми доходи на домакинството. Така при липсата на оправдание фактът, че този данъкоплатец по никакъв начин не може да се възползва от отчитане на неговото лично и семейно положение в рамките на общото облагане, а напротив, бива обложен като несемейно лице, въпреки семейното му положение на сключило брак лице, съставлява дискриминация, забранена от принципа на свободата на установяване.

Решението по дело Talotta (Решение от 22 март 2007 г., C-383/05, Сборник, стр. I-2555) предоставя друг пример на решение, обявяващо дадена мярка в областта на данъка върху дохода за несъвместима с Договора за ЕО, поради това че третира различно местните и чуждестранните данъчнозадължени лица, които се намират в обективно сравними положения. Разглежданото законодателство предвижда, че при липса на доказателства доходът, получаван от местно данъчнозадължено лице от дейност като самостоятелно заето лице, бил установен в сравнение с този на други данъчнозадължени лица, докато доходът, получаван от чуждестранно данъчнозадължено лице, бил определен чрез препращане към минималните прагове на данъчно облагане. Съдът постановява, че подобно различно третиране представлява непряка дискриминация, основана на гражданство, противоречаща на свободата на установяване, щом като, от една страна, доходът на местно данъчнозадължено лице и този на чуждестранно данъчнозадължено лице, получавани от дейност като самостоятелно заето лице на територията на съответната държава-членка, са включени в една и съща категория доходи, а именно тези от дейност като самостоятелно заето лице, упражнявана на територията на съответната държава-членка, и от друга страна, това третиране рискува да се окаже неблагоприятно преди всичко за гражданите на други държави-членки, тъй като чуждестранните лица най-често са и чуждестранни граждани. Фактът, че използването на минимални прагове на данъчно облагане често е благоприятно за чуждестранните лица, е ирелевантен в това отношение. Съдът по-нататък уточнява, че необходимостта да се осигури ефективен данъчен контрол, макар и представляваща императивно съображение от общ интерес, не може да оправдае тази непряка дискриминация, щом като същите практически затруднения съществуват за контрола

над местните лица, и съществуват други механизми, позволяващи обмен на данъчна информация между държави-членки.

Накрая, по дело Комисията/Дания (Решение от 30 януари 2007 г., С-150/04, Сборник, стр. I-1169) Съдът уважава иска за установяване на неизпълнение на задължения, предявен от Комисията срещу Кралство Дания, като обявява, че противоречи на членове 39 ЕО, 43 ЕО и 49 ЕО законодателството, позволяващо на данъкоплатците да приспадат или изключат от своя облагаем доход направените в рамките на пенсионнозастрахователен план вноски, доколкото този план е бил сключен с институция, установена на националната територия, като изключва всяко данъчно предимство за планове, сключени с пенсионнозастрахователни институции, установени в други държави-членки. Съдът всъщност установява, че подобно законодателство може да има възпиращо действие върху свободното предоставяне на застрахователни услуги от пенсионнозастрахователна институция на друга държава-членка, както и върху свободата на установяване и свободното движение на работници, които произхождат от или са работили в друга държава-членка и там вече са сключили пенсионнозастрахователен план. Съдът отхвърля доводите, изведени от необходимостта да се гарантира ефикасността на данъчния контрол и да се предотврати избягването на данъчно облагане, като постановява, че съществуват по-малко ограничителни начини за постигането на тези две цели. Също така обосновката, изведена от съгласуваността на данъчната система, не е възприета, при недоказването на пряка връзка между определено данъчно предимство и свързаната с него данъчна тежест, която трябва да бъде запазена. Действително единственият фактор, който може да накърни тази съгласуваност, е наличието на промяна на пребиваването на данъкоплатеца между момента на заплащане на вноските и този на съответните плащания, а не толкова обстоятелството, че съответната пенсионнозастрахователна институция се намира в друга държава-членка.

Визи, убежище, имиграция

По дела Обединено кралство/Съвет (Решения от 18 декември 2007 г., С-77/05 и С-137/05) Съдът има повод да даде тълкуване на Протокола от Шенген¹⁸ във връзка с приемането на Регламенти (ЕО) № 2007/2004¹⁹ и № 2252/2004²⁰. Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, което Съветът е изключил от участие в приемането на посочените регламенти, иска тяхната отмяна, като твърди, че това изключване представлява нарушение на Протокола от Шенген.

¹⁸ Протокол за включването на достиженията на правото от Шенген в рамките на Европейския съюз, приложен към Договора за ЕС и към Договора за ЕО с Договора от Амстердам.

¹⁹ Регламент (ЕО) № 2007/2004 на Съвета от 26 октомври 2004 година за създаване на Европейска агенция за управление на оперативното сътрудничество по външните граници на държавите-членки на Европейския съюз (ОВ L 349, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 71).

²⁰ Регламент (ЕО) № 2252/2004 на Съвета от 13 декември 2004 година относно стандартите за отличителните знаци за сигурност и биометричните данни в паспортите и документите за пътуване, издавани от държавите-членки (ОВ L 385, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 155).

Съдът постановява, че Протоколът от Шенген е бил приложен правилно и че член 5, параграф 1 от него трябва да се тълкува в смисъл, че участието на държава-членка в приемането на дадена мярка в приложение на тази разпоредба може да се предвиди само доколкото на тази държава е било разрешено от Съвета да се присъедини към областта от достиженията на правото от Шенген, в която се вписва приеманата мярка или на която тя представлява развитие, което не е така в дадения случай. Според неговите мотиви защитаването от Обединеното кралство тълкуване има за последица лишаването на член 4 от Протокола от Шенген от всякакво полезно действие, доколкото Ирландия и Обединеното кралство биха могли тогава да участват във всички предложения и инициативи, основани на достиженията на правото от Шенген на основание член 5, параграф 1, дори и те да не са се присъединили към релевантните разпоредби от достиженията на това право или да не са били приети да участват в него.

Правила на конкуренция

Три решения задържат особено вниманието в областта на конкуренцията. Най-напред ще бъде отбелязано дело *Autorità garante della Concorrenza e del Mercato* (Решение от 11 декември 2007 г., С-280/06), което се отнася до критериите за носене на отговорност за дадено нарушение на правилата на конкуренция в случай на правоприемство на предприятия, подчинени на един и същ публичен орган. В това решение Съдът най-напред припомня, че когато едно предприятие наруши правилата на конкуренция, то е длъжно, въз основа на принципа на личната отговорност, да отговаря за това нарушение. Когато образуването, извършило нарушение на правилата на конкуренцията, претърпява правна или организационна промяна, от тази промяна не следва по необходимост възникването на ново предприятие, освободено от отговорността за действията на предходното образуване, противоречащи на правилата на конкуренцията, ако от икономическа гледна точка двете образувания са идентични. Съдът уточнява, че когато две образувания съставляват едно и също икономическо образуване, обстоятелството, че извършилото нарушение образуване продължава да съществува, само по себе си не е пречка за санкциониране на образуването, на което то е прехвърлило икономическата си дейност. Накрая, Съдът подчертава, че подобно прилагане на санкцията е допустимо, в частност когато разглежданите образувания са били подчинени на едно и също лице и, предвид тесните връзки, които ги обединяват в икономически и организационен план, са изпълнявали едни и същи търговски указания. В резултат на това Съдът постановява, че в хипотезата на образувания, подчинени на един и същ публичен орган, когато едно образуване предприеме действия, съставляващи нарушение, които по-нататък бъдат продължени и завършени от друго образуване, правоприемник на първото, което продължава да съществува, второто образуване може да бъде санкционирано за нарушението в неговата цялост, ако се установи, че двете образувания са били под надзора на посочения орган.

На второ място, следва да бъде отбелязано дело *British Airways/Комисия* (Решение от 15 март 2007 г., С-95/04 Р, Сборник, стр. I-2331), по което Съдът уточнява режима на отстъпките и премиите, предоставени от предприятие с господстващо положение. Съдът постановява, че за да се прецени евентуалното наличие на злоупотреба от

страна на предприятие с господстващо положение при прилагането на система от отстъпки или премии, които не представляват нито отстъпки или премии за количество, нито отстъпки или премии за лоялност, е необходимо да се преценят обстоятелствата в тяхната съвкупност, и по-специално критериите и условията за предоставяне на тези отстъпки или премии. Следва първо да се провери дали тези отстъпки или премии могат да окажат отстраняващ ефект, с други думи — дали са в състояние, от една страна, да затруднят или лишат конкурентите на предприятието с господстващо положение от достъп до пазара, а от друга страна, да затруднят или лишат неговите контрагенти от избор между различни източници на снабдяване или различни търговски партньори. По-нататък, следва да се проучи дали съществува обективно икономическо основание за отпуснатите отстъпки и премии. Впрочем Съдът уточнява условията за прилагане на забраната за дискриминация по член 82, втора алинея, буква в) ЕО към премиите и отстъпките, давани от предприятие с господстващо положение, като подчертава, че е важно да се установи, че поведението на пазара на това предприятие е не само дискриминационно, но и цели да наруши конкурентните отношения, съществуващи между контрагентите на предприятието.

На последно място, по дело *Cementbouw Handel & Industrie/Комисия* (Решение от 18 декември 2007 г., C-202/06 P) Съдът разглежда въздействието на предложени от страните задължения върху компетентността на Комисията на Европейските общности в областта на контрола върху концентрациите. Съдът припомня, че Регламент № 4064/89²¹ в областта на контрола върху концентрациите почива върху принципа на точно разпределение на правомощията между националните и общностните органи. Това разпределение отговаря по-конкретно на стремежа да се гарантира правна сигурност, която предполага компетентният да разгледа дадена операция по концентрация орган да може да бъде установен по предвидим начин. По тази причина общностният законодател е определил критерии, които са едновременно точни и обективни и позволяват да се определи дали една операция достига необходимия икономически мащаб, за да бъде с „общностно измерение“ и да попадне по този начин в изключителната компетентност на Комисията. По-нататък, изискването за бързина, което е характерно за общата структура на Регламент № 4064/89 и което задължава Комисията да спазва стриктно сроковете за приемане на окончателното решение, предполага, че компетентността на Комисията не би могла да бъде поставяна под съмнение по всяко време или да бъде обект на постоянно преразглеждане. Съдът постановява следователно, че ако Комисията изгубва своята компетентност да разглежда дадена операция по концентрация в хипотезата, при която засегнатите предприятия напълно изоставят проекта, това не е така, когато страните предлагат внасянето на частични изменения. Подобни предложения не задължават Комисията да преразгледа компетентността си, предвид опасността от създаването на възможност засегнатите предприятия да попречат значително на хода на процедурата и на ефективността на предвидения от законодателя контрол. Предложението от страните за поемане на задължения или поетите от предприятията задължения са следователно обстоятелства, които Комисията следва да вземе предвид при разглеждането на въпроса по същество, а именно дали концентрацията

²¹ Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета от 21 декември 1989 г. относно контрола на концентрации между предприятия (ОВ L 395, стр. 1), изменен с Регламент (ЕО) № 1310/97 на Съвета от 30 юни 1997 г. (ОВ L 180, стр. 1).

е съвместима с общия пазар, но тези задължения не могат да лишат Комисията от компетентността, след като последната е проверена в първата фаза на процедурата. От това следва, че компетентността на Комисията да разгледа дадена операция по концентрация трябва да се установи за цялото времетраене на процедурата в точно определен момент, който следва по необходимост да бъде тясно свързан с уведомлението.

Данъчно облагане

В тази област особено внимание заслужават три дела, свързани с данъка върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“).

По съединени дела T-Mobile Austria и др. (Решение от 26 юни 2007 г., C-284/04) и Hutchison 3G и др. (Решение от 26 юни 2007 г., C-369/04) Съдът има случай да уточни приложното поле на понятието за икономическа дейност по смисъла на член 4, параграф 2 от Шеста директива 77/388²². Тези две дела засягат разпределянето на отдаването от националния регулаторен орган, отговорен за разпределянето на спектъра, чрез търг, на права като тези за използване на честоти от електромагнитния спектър с цел доставянето на мобилни далекосъобщителни услуги на потребителите. Съдът приема, че предоставянето на подобни разрешителни трябва да се анализира като необходимо условие, предшествашо достъпа на икономическите оператори до пазара на мобилни телекомуникации, а не като участие на компетентния национален орган на посочения пазар. В действителност единствено икономическите оператори, титуляри на предоставените права, действат на пазара, като използват въпросното имущество с цел получаване на редовен доход от него, какъвто не е случаят на компетентните органи. Фактът, че предоставянето на разглежданите права на използване е било основание за плащане на такси, не е в състояние да промени тези съображения. В резултат на това подобно предоставяне не съставлява „икономическа дейност“ по смисъла на член 4, параграф 2, посочен по-горе, и следователно не попада в приложното поле на Шеста директива 77/388.

По дело Planzer Luxembourg (Решение от 28 юни 2007 г., C-73/06) Съдът разглежда условията и реда за възстановяване на ДДС, както са предвидени в Осма директива 79/1072²³ и в Тринадесета директива 86/560²⁴. В основата на това дело стои отказът на данъчната администрация на една държава-членка да възстанови на

²² Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота — обща система на данък върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1).

²³ Осма директива 79/1072/ЕИО на Съвета от 6 декември 1979 г. за хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху търговския оборот — режим на възстановяване на данък върху добавената стойност на данъчнозадължени лица, които не са установени на територията на страната (ОВ L 331, стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 34).

²⁴ Тринадесета директива 86/560/ЕИО на Съвета от 17 ноември 1986 година за хармонизиране на законодателствата на държавите-членки в областта на данъка върху оборота — правила за възстановяване на данъка върху добавената стойност на данъчнозадължени лица, които не са установени на територията на Общността (ОВ L 326, стр. 40; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 81).

данъчнозадълженото лице със седалище в друга държава-членка платен от него ДДС върху стоки, придобити в първата държава-членка за неговите облагаеми сделки, с мотива че съществуват съмнения относно мястото на ефективно управление на дейностите на въпросното данъчнозадължено лице — в държавата-членка по неговото седалище или при неговото дружество майка, установено извън територията на Общността — и това въпреки представянето на удостоверение, издадено от администрацията на държавата-членка по седалището на данъчнозадълженото лице относно неговия статут на данъчнозадължено лице по ДДС в тази държава. Съдът най-напред потвърждава, че удостоверението, издадено в съответствие с образеца в приложение Б към Осма директива, позволява по принцип да се презюмира, че заинтересованото лице не само е данъчнозадължено лице в държавата-членка на издаване на удостоверението, но и че е установено в тази държава под една или друга форма, което по принцип обвързва фактически и правно администрацията на държавата-членка, в която е поискано възстановяването на данъка. Въпреки това при съмнение относно действителността от икономическа гледна точка на образуването, чийто адрес е посочен в издаденото удостоверение, съответната администрация може да се увери в тази действителност, чрез предвидените за тази цел административни мерки в общностната правна уредба, и при необходимост да откаже исканото от данъчнозадълженото лице възстановяване, като по този начин не се засяга правото на това лице на съдебна защита. Съдът по-нататък уточнява, че мястото на стопанска дейност на дадено дружество по смисъла на член 1, точка 1 от Тринадесета директива е мястото, където се приемат съществените решения във връзка с общото ръководство на това дружество и където се изпълняват функциите, свързани с неговото централно управление. Определянето на това място почива върху съвкупност от фактори, сред които на първо място седалището съгласно устройствения акт, мястото на централното управление, мястото, където заседават ръководителите на дружеството, и мястото, което обикновено съвпада с предходното, където се определя общата бизнес стратегия на дружеството. Възможно е да се вземат предвид и други елементи, като например местожителството на основните ръководители и мястото, където се провеждат общите събрания, където се водят търговските и счетоводни книги и където се извършват основните финансови, и по-конкретно банкови сделки. Следователно фиктивното установяване, което е характерно за дружествата „пощенски кутии“ и за дружествата „подставени лица“, не може да се квалифицира като място на стопанска дейност по смисъла на член 1, точка 1 от Тринадесета директива.

Сближаване на законодателствата и уеднаквени законодателства

Тази област е източник, както и в миналото, на богата съдебна практика, от която няколко дела заслужават да бъдат споменати.

По дело AGM-COS.MET (Решение от 17 април 2007 г., C-470/03) Съдът е сезиран с въпроса дали за поведението на длъжностно лице, което чрез публични изявления е предупредило за неустойчивостта на някои подемници за повдигане на транспортни средства, може да отговаря държавата. Съдът постановява, че държавата може да носи отговорност за изявленията на длъжностно лице, които поради своята форма и обстоятелствата създават у адресатите си впечатлението, че става въпрос за

официална позиция на държавата, а не за лични мнения на длъжностното лице. Определящият фактор е дали в дадения контекст адресатите на тези изявления могат разумно да предположат, че става въпрос за позиция, която длъжностното лице изразява по силата на своята длъжност. Конкретно, изявленията на длъжностното лице, които представят машина, сертифицирана за съответствие с Директива 98/37/ЕО²⁵ като неотговаряща на отнасящия се до нея хармонизиран стандарт и като опасна, са от естество да възпрепятстват, най-малкото непряко и потенциално, пускането на подобна машина на пазара и не могат да бъдат оправдани нито от целта за закрила на безопасността и здравето, нито въз основа на свободата на изразяване на длъжностните лица. Действително член 4, параграф 1 от Директива 98/37 трябва да се тълкува в смисъл, от една страна, че предоставя права на частноправните субекти, а от друга страна, че не оставя на държавите-членки никаква свобода на преценка в дадения случай, що се отнася до машините, които съответстват или за които се презюмира, че съответстват на посочената директива. Неспазването на тази разпоредба вследствие на изявленията на длъжностно лице на държава-членка, доколкото тя може да носи отговорност за тях, представлява нарушение на общностното право, което е достатъчно съществено, за да се потърси отговорност от тази държава.

По дело *Ordre des barreaux francophones et germanophone* и др. (Решение от 26 юни 2007 г., C-305/05) е поставен въпросът дали налагането на адвокатите на задължения за информиране и сътрудничество с органите, отговорни за борбата срещу изпирането на пари, предвидени в член 6, параграф 1 от Директива 91/308²⁶, когато участват в определени сделки от финансово естество, които нямат връзка със съдебно производство, не нарушава правото на справедлив съдебен процес.

Съдът постановява, че в този случай няма нарушение на правото на справедлив съдебен процес, като припомня най-напред, че задълженията за информиране и сътрудничество се прилагат по отношение на адвокатите само доколкото те подпомагат клиента си в планирането или извършването на определени сделки, основно от финансов характер или такива с недвижимо имущество, или когато действат от името и за сметка на клиента си във финансовите сделки или сделките с недвижимо имущество. По принцип поради самото си естество тези дейности се извършват в контекст, който няма пряка връзка с дадено съдебно производство и следователно са извън приложното поле на правото на справедлив съдебен процес.

От момента, в който от адвокат бъде поискана помощ за изпълнение на задача, свързана със защита или представляване в съдебно производство, или с даване на съвет за начина на започване или избягване на съдебно производство, въпросният адвокат се освобождава от задълженията за информиране и сътрудничество и в тази

²⁵ Директива 98/37/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година относно сближаването на законодателствата на държавите-членки по отношение на машините (ОВ L 207, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 220).

²⁶ Директива 91/308/ЕО на Съвета от 10 юни 1991 година за предотвратяване използването на финансовата система за изпиране на пари (ОВ L 166, стр. 77; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 103).

връзка е без значение дали информацията е получена или придобита преди, по време на или след производството. Подобно освобождаване е в състояние да защити правото на клиента на справедлив съдебен процес.

По дело Land Oberösterreich/Комисия (Решение от 13 септември 2007 г., C-439/05 P и C-454/05 P) Комисията на Европейските общности е отхвърлила искане за допускане на дерогирание на мерки за хармонизиране, нотифицирано от Република Австрия на основание член 95, параграф 5 ЕО и свързано със законопроект, който имал за предмет постигането на дерогация на разпоредбите на Директива 2001/18²⁷, забранявайки използването на генетично модифицирани организми в провинция Горна Австрия. В подкрепа на жалбата си, макар че Първоинстанционният съд е отхвърлил искането за отмяна на спорното решение на Комисията, жалбоподателите изтъкват неспазването на принципа на състезателност, от една страна, и нарушение на член 95, параграф 5 ЕО, от друга. Съдът постановява, че като се имат предвид особеностите на процедурата, предвидена в член 95, параграф 5 ЕО, приликите на тази процедура с процедурата, предвидена в параграф 4 от същия член, както и общата цел на тези два параграфа, да се допусне държавите-членки да дерогират мерките за хармонизиране, Комисията не е задължена да спазва принципа на състезателност, преди да вземе решението си по член 95, параграф 5 ЕО.

Действително от редакцията на този член не произтича, че Комисията има задължение да изслуша нотифициращата държава-членка, преди да вземе решението си за одобряване или отхвърляне на въпросните национални разпоредби. Общностният законодател е предвидил само условията, които следва да бъдат изпълнени, за да се получи решение от Комисията, сроковете, в които последната трябва да вземе решението си за одобряване или отхвърляне, както и евентуалните продължавания на срока.

По-нататък, производството започва не по инициатива на общностна или национална институция, а на държава-членка, като решението на Комисията се взема само в отговор на тази инициатива. С искането си държавата-членка има пълна свобода да вземе становище по националните разпоредби, чието въвеждане желае, както ясно произтича от член 95, параграф 5 ЕО, който задължава държавата-членка да посочи съображенията, обосноваващи искането ѝ.

Впрочем Съдът е уточнил, че въвеждането на национални разпоредби, които дерогират мярка за хармонизиране, трябва да бъде основано на нови научни доказателства, свързани със защитата на околната или работната среда, и да е станало необходимо поради специфичен проблем на съответната държава-членка, възникнал след приемането на мярката за хармонизиране, и че предвижданите разпоредби, както и основанията за тяхното приемане, трябва да бъдат нотифицирани на Комисията.

²⁷ Директива 2001/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 март 2001 година относно съзнателното освобождаване на генетично модифицирани организми в околната среда и за отмяна на Директива 90/220/ЕИО на Съвета — Декларация на Комисията (ОВ L 106, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 7, стр. 75).

По дело *Rampion и Godard* (Решение от 4 октомври 2007 г., C-429/05), свързано със защитата на потребителите в областта на потребителския кредит и с правото на потребителя да предявява претенции срещу кредитора, Съдът постановява, че Директива 87/102²⁸ се прилага както за кредит за финансиране на една определена сделка, така и за отпускане на кредит, позволяващ на потребителя да усвоява договорения кредит нееднократно. Впрочем Съдът решава, че членове 11 и 14 от тази директива трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правото за предявяване на претенции, предвидено в член 11, параграф 2 от Директивата, и с което се ползва потребителят срещу кредитора, да бъде подчинено на условието предварителната оферта за кредит да посочва стоката или услугата, която е предмет на финансиране. Действително този член, който предвижда, че държавите-членки определят до каква степен и при какви условия могат да бъдат предявявани претенциите срещу кредитора, не може да се тълкува в смисъл, че позволява на държавите-членки да подчинят правото на предявяване на претенции, с което се ползва потребителят, на допълнителни условия извън тези, които са изчерпателно изброени в него. Това тълкуване се потвърждава от член 14 от същата директива, който не допуска по-конкретно национална правна уредба, позволяваща на кредитора само поради пропуса да посочи стоката или услугата, които са предмет на финансиране, да избегне възможността срещу него да бъдат предявени претенции от потребителя по силата на горепосочения член 11.

По дело *Schutzverband der Spirituosen-Industrie* (Решение от 4 октомври 2007 г., C-457/05) Съдът припомня, че предвид общата структура и целите на Директива 75/106²⁹, както и принципа на свободно движение на стоки, гарантиран с член 28 ЕО, член 28 ЕО не допуска възможността държавите-членки да забраняват пускането на пазара на предварително опаковани количества с номинален обем на съдържанието от 0,071 литра, невключени в общностната гама, но законно произведени и продавани в друга държава-членка, освен ако не се докаже, че такава забрана е обоснована от императивно изискване, че се прилага еднакво към националните и към вносните стоки, че е необходима за удовлетворяването на това изискване и е съразмерна на преследваната цел, както и че тази цел не би могла да бъде постигната с мерки, които в по-малка степен ограничават търговския обмен вътре в Общността.

Различните директиви, свързани с възлагането на обществени поръчки, за пореден път допринасят за обогатяването на съдебната практика.

По дело *Asociación Nacional de Empresas Forestales* (Решение от 19 април 2007 г., C-295/05) се поставя въпросът дали една държава-членка може да предостави на публично предприятие правен режим, който да му позволява да осъществява

²⁸ Директива 87/102/ЕИО на Съвета от 22 декември 1986 година за сближаване на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите-членки относно потребителския кредит (ОВ L 42, стр. 48; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 1, стр. 252).

²⁹ Директива 75/106/ЕИО на Съвета от 19 декември 1974 година относно сближаването на законодателствата на държавите-членки за предварително опаковане по обем на някои предварително опаковани течности (ОВ L 42, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 2, стр. 91).

дейност, без да е подчинено на Директиви 92/50³⁰, 93/36³¹ и 93/37³², свързани с възлагането на обществени поръчки. Конкретно разглежданото публично предприятие се ползва с особен статут, който му позволява да изпълнява голям брой дейности по пряко нареждане на администрацията, като техническа служба на администрацията, без спрямо него да се прилагат предвидените в закона процедури за възлагане, и няма никаква свобода нито относно изпълнението на нареждане от компетентните органи, нито относно приложимата за неговите услуги тарифа. Съдът постановява, че горепосочените директиви не изключват правен режим, с какъвто се ползва това публично предприятие, който му позволява в качеството на публично предприятие, действащо като отделно средство за постигането на определени цели и техническа служба на разположение на няколко органа на публична власт, да извършва дейности, без да е подчинено на предвидения от тези директиви режим, при положение, от една страна, че съответните публични органи осъществяват по отношение на това предприятие контрол, аналогичен на контрола, който осъществяват по отношение на собствените си служби, и от друга страна, че такова предприятие осъществява основната част от дейността си със същите органи.

По дело Комисия/Германия (Решение от 18 юли 2007 г., C-503/04) относно договор за обезвреждане на отпадъците, сключен от град Brunswick, без да се прилага процедурата по възлагане на обществена поръчка на общностно равнище и след неизпълнението от Федерална република Германия на съдебно решение, установяващо това неизпълнение на задължение на основание член 226 ЕО, Съдът постановява, че макар и разпоредбата на член 2, параграф 6, втора алинея от Директива 89/665³³ да оправомощава държавите-членки да запазят в сила сключените в нарушение на директивите относно възлагане на обществени поръчки договори, за да се отговори по този начин на оправданите правни очаквания на договарящите, то тя не може да доведе до това поведението на възложителя по отношение на трети лица да се счита за съобразено с общностното право след сключването на подобни договори, без да се намали обхватът на разпоредбите на Договора за изграждане на вътрешния пазар. Впрочем посочената разпоредба се отнася, както произтича от нейното съдържание, до обезщетението, което може да получи увредено лице от възложителя в резултат на извършено от последния нарушение, и не може да се счита, че тя урежда и отношението между държава-членка и Общността — отношение, за което все пак става въпрос в контекста на членове 226 ЕО и 228 ЕО. Дори и да се предположи, че в случай на разваляне на договор, сключен в нарушение на Директива 92/50, договарящата страна може да противопостави на възложителя принципите на

³⁰ Директива 92/50/ЕИО на Съвета от 18 юни 1992 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за услуги (ОВ L 209, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 50).

³¹ Директива 93/36/ЕИО на Съвета от 14 юни 1993 година за съгласуване на процедурите за възлагане на обществени поръчки за доставки (ОВ L 199, стр. 1).

³² Директива 93/37/ЕИО на Съвета от 14 юни 1993 година за съгласуване на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство (ОВ L 199, стр. 54).

³³ Директива 89/665/ЕИО на Съвета от 21 декември 1989 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, отнасящи се до прилагането на производства по обжалване при възлагането на обществени поръчки за доставки и за строителство (ОВ L 395, стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 237).

правната сигурност и на защита на оправданите правни очаквания и принципа *sunt servanda*, както и правото на собственост, то при всички случаи държава-членка не може да се позове на тях, за да оправдае неизпълнението на съдебно решение, с което се установява неизпълнение на задължения по член 226 ЕО, и по този начин да избегне своята отговорност по общественото право.

По дело *Bayerischer Rundfunk* и др. (Решение от 13 декември 2007 г., C-337/06) се засяга въпросът дали германските обществени радиооператори представляват възлагащи органи за целите на прилагането на правилата на Общността за възлагане на обществени поръчки. Съгласно член 1 от Директива 92/50 възлагащи органи са, между другото, публичноправните органи, чиято дейност е финансирана в по-голямата ѝ част от държавата. Съдът постановява, че „финансиране в по-голямата част от държавата“ е налице, когато дейността на обществени радиооператори като разглежданите в главното производство е финансирана в по-голямата си част от такса, дължима от лицата, които разполагат с приемник, която се налага, изчислява и събира съгласно публичноправните правомощия. В случай на финансиране на дейността на посочените обществени радиооператори по начина, изложен по-горе, условието за „финансиране от държавата“ не предполага пряка намеса от страна на държавата или на други публични власти при възлагането от обществените радиооператори на поръчка с цел предоставяне на услуги за почистване. Съдът уточнява, че само обществените поръчки с предмет услугите, посочени в член 1 от Директивата, т.е. обществените поръчки с предмет услугите, свързани с присъщата на радиооператорите функция, а именно създаването и реализирането на програми, са изключени от приложното поле на посочената директива. Напротив, обществените поръчки за услуги, които нямат връзка с дейността по предоставяне на обществени услуги, са изцяло подчинени на правилата на Общността.

Марки

В тази област Съдът се произнася както по регламента за създаване на марката на Общността³⁴, така и по директивата за сближаване на националните законодателства³⁵.

Постановеното по дело *CXВП/Kaul* (Решение от 13 март 2007 г., C-29/05 P, Сборник, стр. I-2213) решение уточнява условията, при които могат да бъдат взети предвид нови факти и доказателства, когато са представени в подкрепа на жалба в рамките на процедура по възражение. По-точно, Съдът приема, че апелативният състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар разполага със свобода да прецени дали да вземе предвид, с оглед на решението, което трябва да постанови, и при условие за мотивиране, факти и доказателства, които направилата възражение страна е представила за първи път в писменото становище в подкрепа на жалбата си,

³⁴ Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146).

³⁵ Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно марките (ОВ L 40, 1989 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92).

така че, от една страна, апелативният състав не е длъжен непременно да вземе предвид подобни факти и доказателства и, от друга страна, вземането предвид на посочените факти и доказателства не следва да бъде автоматично изключено. Член 59 от Регламент № 40/94, който уточнява условията за подаване на жалба пред апелативния състав, не може следователно да се тълкува в смисъл, че предоставя на лицето, подало такава жалба, нов срок за представяне на факти и доказателства в подкрепа на възражението си.

По дело *Dyson* (Решение от 25 януари 2007 г., C-321/03, Сборник, стр. I-687) Съдът постановява, що се отнася до това кои знаци могат да съставляват марка, че предметът на заявка за регистрация на марки, която се отнася до всички възможни форми на прозрачен съд или контейнер, част от външната повърхност на прахосмукачка, не представлява „знак“ по смисъла на член 2 от Директива 89/104 и следователно не може да съставлява марка по смисъла на тази разпоредба. Действително предметът на разглежданата заявка, който всъщност се състои в обикновено свойство на въпросната стока, може да изглежда по множество различни начини и следователно не е определен. Като се вземе предвид присъщата изключителност на правото върху марки, притежателят на марка, отнасяща се до такъв неопределен предмет, би придобил, противно на целта на член 2 от Директивата, нелоялно конкурентно предимство, след като той би имал правото да попречи на своите конкуренти да предлагат прахосмукачки, върху чиято външна повърхност може да се намира всякакъв вид прозрачен контейнер, независимо от формата му.

По дело *Adam Opel* (Решение от 25 януари 2007 г., C-48/05, Сборник, стр. I-1017) Съдът припомня, че по силата на член 5, параграф 1 от Първа директива 89/104/ЕИО регистрираната марка предоставя на притежателя си изключителното право да забрани на всяко трето лице да използва в търговската дейност без негово съгласие всеки знак, идентичен с марката, за стоки, идентични с тези, за които марката е регистрирана. Това позволява на притежателя на марката да защити специфичните си интереси, т.е. да осигури, че марката може да изпълни присъщите си функции, по-конкретно да гарантира на потребителите произхода на стоката. При това положение поставянето от трето лице, без съгласието на притежателя на марката, в конкретния случай *Opel*, на идентичен с тази марка знак върху умалени модели превозни средства от посочената марка, с цел тези превозни средства да бъдат точно възпроизведени, както и пускането на пазара на посочените умалени модели, съставляват използване, което притежателят на марката има право да забрани само ако това използване засяга или може да засегне функциите на марката в качеството ѝ на марка, регистрирана за играчки. Що се отнася до последиците, които трябва да се извлекат от факта, че, от една страна, логото „Opel“ е регистрирано също и за автомобилни превозни средства, и, от друга страна, че марката изглежда се ползва с реноме по отношение на този вид стоки в Германия, Съдът отбелязва също, че притежателят на марка може да забрани използването, което без основание би извлякло несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или реномето на марката в качеството ѝ на регистрирана за автомобилни превозни средства марка, или би ги увредило.

Подобно решение е взето по дело *Céline* (Решение от 11 септември 2007 г., C-17/06), що се отнася до използването на наименование на дружество, на търговско име или на наименование на търговски обект, идентично с по-ранна марка, при търговия със

стоки, идентични с тези, за които е била регистрирана тази марка. Съдът добавя, че по смисъла на член 6, параграф 1, буква а) от тази директива правото, предоставено от марката, не позволява на притежателя да забрани на трето лице да използва в търговската дейност собственото си име или адрес, при условие че то ги използва в съответствие с честната производствена или търговска практика.

По дело Häupl (Решение от 14 юни 2007 г., C-246/05) Съдът има за задача да даде тълкуване на член 10, параграф 1 и на член 12, параграф 1 от Първа директива 89/104. На въпроса на коя дата производството по регистрация на марка трябва да се счита за приключено, тъй като тази дата отбелязва началото на периода на използване, Съдът отговаря, че посочената директива не установява еднозначно началото на този период на защита и следователно формулировката позволява въпросният срок да се съобрази с особеностите на националните процедури. В резултат на това „датата, на която производството по регистрация е приключено“ по смисъла на член 10, параграф 1 от Директивата, трябва да бъде определена във всяка държава-членка в зависимост от действащите в съответната държава процедурни правила в областта на регистрацията на марки. Конкретно, тази разпоредба определя началото на петгодишния срок, през който марката трябва да започне да бъде реално използвана, освен ако съществуват основателни причини за неизползването. На това основание Съдът приема, че съгласно член 12, параграф 1 от Директивата „основателни причини за неизползване“ на дадена марка са пречките, които имат пряка връзка с тази марка, като правят използването ѝ невъзможно или неразумно, и които не зависят от волята на притежателя на посочената марка. Препращащата юрисдикция е компетентна да прецени във всеки конкретен случай правнорелевантните фактически обстоятелства по главното производство, както и това дали те правят неразумно използването на посочената марка.

Икономическа и парична политика

По дело Estager (Решение от 18 януари 2007 г., C-359/05, Сборник, стр. I-581) Съдът постановява, че Регламенти № 1103/97 и № 974/98 относно въвеждането на еврото³⁶ не допускат национална правна уредба, която при обмяната в евро на размера на налог го увеличава, освен ако подобно увеличение не отговаря на изискванията за правна сигурност и прозрачност, като позволяват по този начин да се запази доверието на икономическите агенти при въвеждането на еврото. Това означава, че разглежданата национална правна уредба трябва да позволява да бъде направено ясно разграничение между решението на органите на държавата-членка за увеличаване на размера на налога и процеса по обмяна в евро на тази сума.

³⁶ Регламент (ЕО) № 1103/97 на Съвета от 17 юни 1997 година относно определени разпоредби, отнасящи се до въвеждането на еврото (ОВ L 162, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 10, том 1, стр. 81). Регламент № 974/98 на Съвета от 3 май 1998 година относно въвеждането на еврото (ОВ L 139, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 10, том 1, стр. 112).

Социална политика

Сред решенията на Съда в областта на социалната политика следва да се отбележат няколко дела, свързани с прилагането на принципа на равно третиране и със сферата на правата на работниците и на тяхната защита.

Що се отнася до правилата на общностното право, уреждащи равното третиране на мъжете и жените по отношение на заетостта и на условията на труд, Съдът най-напред уточнява правното положение на бременните работнички в рамките на преюдициални запитвания, отнасящи се до тълкуването на разпоредби от Директиви 76/207/ЕИО³⁷ и 92/85/ЕИО³⁸. Така в своето Решение по дело *Kiiski* (Решение от 20 септември 2007 г., С-116/06) Съдът посочва, че тези общностни разпоредби не допускат национална правна уредба, регламентираща отпуски за отглеждане на дете, която, доколкото не взема предвид промените, които предизвиква бременността за съответната работничка в периода от най-малко четиринадесет седмици, който предхожда и следва раждането, не позволява на същата по нейно искане да получи промяна на периода на отпуски за отглеждане на дете, когато тя предяви правото си на отпуск по майчинство, и по този начин я лишава от правата, присъщи на този отпуск. В решението по дело *Raquin* (Решение от 11 октомври 2007 г., С-460/06) Съдът по-нататък уточнява, че Директива 92/85/ЕИО забранява да се съобщава решение за уволнение поради бременност и/или раждане на дете през периода на защита, предвиден в член 10, параграф 1 от нея, и да се предприемат подготвителни мерки за това решение преди изтичането на подобен период. Установявайки, че такова решение противоречи както на член 2, параграф 1 и на член 5, параграф 1 от Директива 76/207/ЕИО, независимо от момента, в който то е съобщено, и дори да е съобщено след края на периода на защита, така и на член 10 от Директива 92/85/ЕИО, Съдът извежда от това, че мярката, избрана от дадена държава-членка по силата на член 6 от Директива 76/207/ЕИО с цел да санкционира нарушението на тези общностни разпоредби, трябва да бъде най-малко равностойна на мярката, предвидена от нея в изпълнение на членове 10 и 12 от Директива 92/85/ЕИО.

Съдът обогатява своята практика, свързана с прилагането на равното третиране на мъжете и жените в областта на пенсионния режим. Що се отнася до общностните пенсии, Съдът постановява по-конкретно, че използването на различни според пола фактори за изчисляване на допълнителните години стаж за пенсиониране в случай на прехвърляне към общностната схема на пенсионните права, придобити от длъжностно лице на основание професионална дейност преди неговото постъпване на служба в Европейските общности, съставлява дискриминация, основана на пола, която не е оправдана от необходимостта да се осигури добро управление на

³⁷ Директива 76/207/ЕИО на Съвета от 9 февруари 1976 година относно прилагането на принципа на равното третиране на мъжете и жените по отношение на достъпа до заетост, професионалната квалификация и развитие и на условията на труд (ОВ L 39, стр. 40; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 164).

³⁸ Директива 92/85/ЕИО на Съвета от 19 октомври 1992 година за въвеждане на мерки за насърчаване подобряването на безопасността и здравето по време на работа на бременни работнички и на работнички родилки или кърмачки (ОВ L 348, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 3, стр. 3).

пенсионноосигурителната схема (Решение от 11 септември 2007 г. по дело Lindorfer/Съвет, C-227/04 P). Колкото до равното третиране на мъжете и жените в сферата на социалното осигуряване, Съдът приема, че Директива 79/7/ЕИО³⁹ допуска приемането на национална правна уредба, целяща да позволи на лицата от определен пол, които първоначално са били обект на дискриминация, да се ползват през целия период на получаване на пенсия от пенсионната схема, която се прилага за лицата от другия пол, посредством плащането на изравнителни вноски, представляващи разликата между вноските, платени от първоначално дискриминираните лица през периода, в който е съществувала дискриминацията, и по-високите вноски, платени от другата категория лица през същия период, заедно с лихва, съответстваща на обезценяването на парите. Все пак върху плащането на изравнителни вноски не може да бъде начислена лихва, различна от тази, която е предназначена за компенсиране на обезценяването на парите. Освен това не може да се изисква подобно плащане да се извърши еднократно, когато това условие прави практически невъзможно или прекалено трудно разглежданото изравняване (Решение от 21 юни 2007 г. по дело Jonkman, C-231/06—233). Съдът припомня също така, че при несъвместимост на национално законодателство с общностното право, произтичаща от съдебно решение, постановено по преюдициално запитване, националните органи са длъжни да приемат мерки, годни да гарантират зачитането на общностното право, като следят по-специално за това националното право да бъде приведено в съответствие с общностното право във възможно най-кратки срокове и да бъдат изцяло осигурени правата, предоставени на правните субекти от последното. В случай че се установи дискриминация, противоречаща на общностното право, и докато не бъдат приети мерки за възстановяване на равното третиране, националният съд е длъжен от своя страна да не прилага дискриминационната национална разпоредба, без да е необходимо да иска или да изчаква нейната предварителна отмяна от законодателя, и да приложи по отношение на групата лица, които се намират в неравностойно положение, същия режим като този, от който се ползват лицата от другата категория.

Впрочем принципът за равно заплащане на мъжете и жените се разглежда в рамките на едно решение (Решение от 6 декември 2007 г. по дело Voß, C-300/06) за тълкуване на член 141 ЕО в смисъл, че същият не допуска национална правна уредба, която от една страна определя като извънреден труд, положен от държавните служители, назначени на пълно работно време, както и от тези, назначени на непълно работно време, часовете, през които те са работили извън установеното за тях работно време, а от друга страна предвижда заплащане на часовете извънреден труд по ставка, която е по-ниска от почасовата ставка, прилагана за труда, положен в рамките на установеното за съответното лице работно време, така че държавните служители на непълно работно време получават по-ниско възнаграждение от тези на пълно работно време, що се отнася до часовете труд, положени извън установеното за тях работно време до достигане на броя часове, които трябва да отработи държавен служител на пълно работно време в рамките на работното си време, доколкото тази правна уредба засяга значително по-голямо процентно съотношение работещи

³⁹ Директива 79/7/ЕИО на Съвета от 19 декември 1978 година относно постепенното прилагане на принципа на равното третиране на мъжете и жените в сферата на социалното осигуряване (ОВ L 6, стр. 24; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 192).

жени, отколкото работещи мъже, и когато подобна разлика в третирането не е обоснована от обективни фактори, които не са свързани с дискриминация, основана на пола.

Равното третиране в областта на заетостта и труда, този път от гледна точка на забраната за дискриминация, основана на възраст, е предмет на Решение по дело *Palacios de la Villa* (Решение от 16 октомври 2007 г., C-411/05), в основата на което е съвместимостта, с оглед на Директива 2000/78/ЕО⁴⁰, на испанска правна уредба, признаваща действителността на клаузи за задължително пенсиониране на работниците, съдържащи се в колективни трудови договори, които предвиждат прекратяването по право на трудовото правоотношение, когато работникът е достигнал възрастовата граница за излизане в пенсия, определена от тази правна уредба на 65 години, и отговаря на останалите критерии за придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Съдът приема, че забраната за дискриминация, основана на възраст, въведена с посочената директива, допуска подобна национална разпоредба, щом като тя е обективно и разумно оправдана от законосъобразна цел, свързана с политиката по заетостта и с пазара на труда, и средствата, използвани за нейното постигане, не изглеждат неподходящи и ненужни. След като приема, че целта от общ интерес за регулиране на положението на пазара на заетостта, по-специално с оглед на премахване на безработицата и насърчаване на заетостта, трябва по принцип да се счита, в рамките на национално право, за оправдаваща различно третиране на основание възраст, Съдът прави извода за подходящия и необходим характер на мярката поради вземането предвид от същата на обстоятелството, че заинтересуваните лица получават пенсия и имат възможността, предоставена на социалните партньори, да използват чрез колективните трудови договори — и следователно с гъвкавост — системата на задължителното пенсиониране.

Накрая, едно преюдициално запитване, отправено от испанска юрисдикция във връзка с предоставянето на допълнителни възнаграждения за прослужено време, дава повод на Съда да обяви, че понятието „условия за наемане на работа“, споменато в клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение за срочната работа⁴¹, чиито разпоредби, както и тези на Директива 1999/70/ЕО⁴², на която това рамково споразумение е приложение, имат за цел да се прилагат и за срочните трудови договори и правоотношения, сключени и възникващи с публичноправните институции, може да

⁴⁰ Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите (ОВ L 303, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 7)

⁴¹ Рамково споразумение относно срочната работа, сключено на 18 март 1999 г., което е приложение към Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (CEEP) (ОВ L 175, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

⁴² Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (CEEP) (ОВ L 175, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

обоснове възможността работник, нает на срочен трудов договор, да иска допълнителното възнаграждение за прослужено време, на което съгласно националната правна уредба имат право само работниците, наети на трудов договор за неопределено време (Решение от 13 септември 2007 г. по дело Del Cerro Alonso, C-307/05). Освен това същата разпоредба не допуска, както уточнява Съдът, въвеждането на разлика в третирането между работниците, наети на срочен трудов договор, и работниците, наети на трудов договор за неопределено време, обоснована единствено с обстоятелството, че е предвидена в законова или подзаконова разпоредба на държава-членка или в колективен трудов договор, сключен между синдикалните представители на персонала и съответния работодател.

Обхватът на определени общностни разпоредби, свързани с правата на работниците и с тяхната защита, е уточнен от Съда в отговор на различни преюдициални запитвания. Така в Решение по дело Jouini и др. (Решение от 13 септември 2007 г., C-458/05) Съдът пояснява понятието за прехвърляне на предприятие в резултат на юридическо прехвърляне по смисъла на Директива 2001/23/ЕО⁴³ и обявява, че последната засяга хипотезата, при която, от една страна, част от административния персонал и част от временните работници и служители са прехвърлени към друго предприятие за временна работа, където извършват същата дейност в услуга на идентични клиенти и, от друга страна, засегнатите от прехвърлянето средства сами по себе си са достатъчни да позволят извършването на характеризиращите разглежданата стопанска дейност престации, без да се прибегва до други важни производствени средства, нито до други части на предприятието, което препращащата юрисдикция трябва да провери. Решение по дело Robins и др. (Решение от 25 януари 2007 г., C-278/05, Сборник, стр. I-1053) от своя страна изяснява различни въпроси, свързани със закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на работодателя, повдигнати от юрисдикция на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия в преюдициално запитване. Предвид широкото право на преценка, признато на държавите-членки в тази област, по този начин във връзка с член 8 от Директива 80/987/ЕИО⁴⁴ е постановено, че в случай на неплатежоспособност на работодателя и недостиг на средствата на допълнителни пенсионни схеми, създадени от една компания или между компании, финансирането на придобитите права на обезщетения за старост не трябва задължително да се осигурява от самите държави-членки, нито да бъде пълно. Съдът не е пропуснал да припомни също така, че в случай на неправилно транспониране на подобна общностна разпоредба отговорността на съответната държава-членка е обусловена от установяването на очевидно и сериозно несъблюдаване от нея на границите, които са били наложени на нейното право на преценка.

⁴³ Директива 2001/23/ЕО на Съвета от 12 март 2001 година относно сближаването на законодателствата на държавите-членки във връзка с гарантирането на правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности (ОВ L 82, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 20).

⁴⁴ Директива 80/987/ЕИО на Съвета от 20 октомври 1980 година за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател (ОВ L 283, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 197).

Околна среда

По дело Комисия/Финландия (Решение от 14 юни 2007 г., С-342/05) Съдът трябва да разгледа дали, както поддържа Комисията, Република Финландия е изпълнила задълженията си съгласно Директива 92/43/ЕИО на Съвета от 21 май 1992 година за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна⁴⁵, като е разрешила лова на вълци. Действително по силата на член 12, параграф 1 и на приложение IV, буква а) към посочената директива вълците са част от животинските видове, които се нуждаят от строга защита. Въпреки това член 16 от същата директива предвижда изключения от тези забрани. Съгласно националните разпоредби за нейното транспониране финландските власти са издавали всяка година, като дерогация, разрешителни за лов на вълци. Съдът най-напред припомня, че според постоянната съдебна практика, дори приложимата национална правна уредба сама по себе си да е съвместима с общностното право, неизпълнение на задължения на основание член 226 ЕО може да произтича от наличието на административна практика, която нарушава това право, при условие че притежава в определена степен траен и общ характер. По-нататък той констатира, че член 16 от посочената директива, доколкото предвижда изключение, трябва да бъде тълкуван стеснително и при всяка дерогация възлага тежестта за доказване на наличието на необходимите условия върху органа, взел решението за прилагането му. В тези случаи държавите-членки са длъжни да гарантират, че всяка намеса, която засяга защитените видове, се разрешава само въз основа на решения, съдържащи точна и уместна мотивация, съобразена с основанията, условията и изискванията, предвидени в този член. Благоприятното запазване на популациите на съответните видове в естествения им район на разпространение обаче съставлява необходимо и предварително условие за предоставянето на предвидените дерогации. Предоставянето на подобни дерогации е възможно само по изключение, когато е надлежно установено, че те не могат да влошат неблагоприятното състояние на запазване на посочените популации или да попречат на възстановяването им в благоприятно състояние на запазване — цел, предвидена в член 16 от същата директива. При това положение е възможно изстребването на ограничен брой вълци, макар и някои от тях да са способни да причинят сериозно увреждане, да има последици по отношение на тази цел. От това Съдът е направил извода, че не е изпълнила задълженията си съгласно Директива 92/43 държава-членка, която разрешава лова на вълци с превантивна цел, без да е установено, че същият може да предотврати сериозно увреждане.

Съдебно сътрудничество по гражданскоправни въпроси

В областта на сътрудничеството в гражданскоправната и съдебната област внимание следва да се обърне най-напред на решението, постановено по дело С (Решение от 27 ноември 2007 г., С-435/06), което тълкува за първи път разпоредбите на Регламент (ЕО) № 2201/2003 относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и дела, свързани с родителската отговорност и за отмяна на

⁴⁵ ОВ L 206, стр. 7.

Регламент (ЕО) № 1347/2000⁴⁶. Съдът постановява, че този регламент се прилага спрямо едно-единствено решение, което разпорежда незабавното поемане на грижа и настаняването на дете извън семейство му в приемно семейство, когато това решение е прието в рамките на свързаните със закрилата на детето публичноправни норми. Подобно решение попада в приложното поле на регламента, тъй като е свързано с „родителската отговорност“ и се включва в понятието „гражданскоправни въпроси“, което трябва да бъде предмет на самостоятелно тълкуване и може следователно да обхване мерки, които от гледна точка на националното право попадат в обхвата на публичното право. Освен това Съдът се произнася, че приетата в рамките на скандинавското сътрудничество хармонизирана национална правна уредба, свързана с признаването и изпълнението на административни решения за поемане на грижа и за настаняване на лица, не може да се прилага към решение за поемане на грижа за дете, което попада в обхвата на Регламент № 2201/2003. Действително съгласно член 59, параграф 1 от Регламент № 2201/2003 последният замества в отношенията между държавите-членки конвенциите, сключени между тях и регламентиращи отношения, уредени с посочения регламент. Сътрудничеството между скандинавските държави не е сред изключенията, изброени изчерпателно в този регламент. Съдът уточнява също, че това тълкуване не се обезсилва от съвместната декларация за скандинавско сътрудничество, приложена към Акта относно условията за присъединяване на Република Австрия, Република Финландия и на Кралство Швеция и промените в Учредителните договори на Европейския съюз⁴⁷. В действителност съгласно тази декларация присъединените към скандинавското сътрудничество държави — членки на Европейския съюз, се задължават да продължат това сътрудничество в съответствие с общностното право. Следователно сътрудничеството трябва да е в съответствие с принципите на общностния правов ред.

Следва да се отбележи по-нататък дело *Color Drack* (Решение от 3 май 2007 г., С-386/05), по което Съдът има повод да даде тълкуване на член 5, точка 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 44/2001 относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела. Според тази разпоредба лице може да бъде призовано като ответник по иск на договорно основание пред съда по мястото, където задължението, стоящо в основата на иска, е изпълнено или трябва да бъде изпълнено, като се уточнява, че в случая на продажба на стоки, ако не е договорено друго, това място е мястото в държава-членка, където съгласно договора са доставени или е трябвало да бъдат доставени стоките. Съдът уточнява, че тази разпоредба се прилага в случаите на множество места на доставка в една и съща държава-членка и че в подобни случаи компетентен да се произнесе по всички иски, които се основават на договор за продажба на стоки, е съдът, в чийто район се намира мястото на основната доставка, която следва да бъде определена въз основа на икономически

⁴⁶ Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и дела, свързани с родителската отговорност и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1347/2000, изменен с Регламент (ЕО) № 2116/2004 на Съвета от 2 декември 2004 година (ОВ L 367, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 90).

⁴⁷ Съвместна декларация № 28 за скандинавско сътрудничество, приложена към Акта относно условията за присъединяване на Република Австрия, Република Финландия и на Кралство Швеция и промените в Учредителните договори на Европейския съюз (ОВ C 241, 1994 г., стр. 21 и ОВ L 1, 1995 г., стр. 1).

критерии. При липса на определящи фактори за установяване на мястото на основната доставка ищецът може да призове ответника пред съд по място на доставка по свой избор.

Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси и борба с тероризма

В Решение от 3 май 2007 г. по дело *Advocaten voor de Wereld* (C-303/05) Съдът не установява нито един елемент от естество да засегне действителността на Рамково решение 2002/584 относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки⁴⁸. Това рамково решение няма за цел да съгласува материалното наказателно право на държавите-членки: то предвижда сближаването на законовите и подзаконовите разпоредби на държавите-членки относно съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси и цели въвеждането на опростена система за предаване между национални съдебни органи на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване. То не е било прието в нарушение на член 34, параграф 2 ЕС, който изброява и определя по общ начин различните видове правни актове, които могат да се използват за постигането на целите на Съюза, посочени в дял VI от Договора за Европейския съюз, и който не може да се тълкува в смисъл, че изключва възможността сближаването на законовите и подзаконовите разпоредби на държавите-членки чрез приемане на рамково решение да се отнася до области, различни от посочените в член 31, буква д) ЕС, и по-конкретно до материята на европейската заповед за арест. Член 34, параграф 2 ЕС също не подрежда по приоритет различните изброени актове. Макар и да е вярно, че материята на европейската заповед за арест би могла да се уреди и с конвенция, Съветът може, упражнявайки правото си на преценка, да предпочете като правен акт рамковото решение, при положение че условията за приемане на подобен акт са изпълнени, както в настоящия случай. Този извод не се опорочава от обстоятелството, че рамковото решение заменя от 1 януари 2004 г., единствено в отношенията между държавите-членки, съответстващите разпоредби от изброените в тази разпоредба предходни конвенции относно екстрадицията. Всяко друго тълкуване, което не намира опора нито в член 34, параграф 2 ЕС, нито в друга разпоредба от Договора за Европейския съюз, може да лиши до голяма степен от полезно действие признатото на Съвета право да приема рамкови решения в области, уреджани преди това от международни конвенции. Впрочем премахването от рамковото решение на проверката за двойна наказуемост за определени престъпления е в съответствие с принципа за законоустановеност на престъплението и наказанието, както и на принципа за равенство и за недопускане на дискриминация.

По дело *Dell'Orto* (Решение от 28 юни 2007 г., C-467/05) Съдът трябва да се произнесе по понятието за пострадал от престъпление по смисъла на Рамково решение 2001/220 относно правното положение в наказателното производство на жертвите от

⁴⁸ Рамково решение 2002/584/ВПП на Съвета от 13 юни 2002 година (ОВ L 190, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3).

престъпление⁴⁹. Той постановява, че в рамките на наказателно производство, и по-специално в рамките на производство по изпълнение, последващо влязла в сила осъдителна присъда, понятието за пострадал от престъпление, възприето в това рамково решение, не включва юридическите лица, които са претърпели вреди, пряко причинени от действия или бездействия в нарушение на наказателното право на държава-членка, тъй като целта на законодателя е била да посочи само физическите лица, които са претърпели вреди в резултат от престъпление. Това тълкуване според Съда не би могло да се оспорва с мотива, че не съответства на разпоредбата на Директива 2004/80/ЕО⁵⁰ относно обезщетението на жертвите на престъпления, защото дори да се приеме, че разпоредбите на директива, приета въз основа на Договора за ЕО, могат да имат някаква последица за тълкуването на разпоредбите на рамково решение, основано на Договора за Европейския съюз, и че понятието за пострадал от престъпление по смисъла на тази директива може да се тълкува като имащо предвид юридически лица, рамковото решение и посочената директива уреждат различни области и не се намират във връзка, която да обоснове еднообразно тълкуване на въпросното понятие.

Редица решения на Съда се вписват в рамките на борбата с тероризма.

По дело РКК и КНК/Съвет (Решение от 18 януари 2007 г., С-229/05 Р, Сборник, стр. I-439) Съдът по-конкретно поставя акцент върху изискванията, свързани с правото на правните субекти на ефективна съдебна защита, и то в конкретния случай на Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания.

В контекста на изпълнението на Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации Съветът на Европейския съюз решава през 2002 г. да включи Кюрдската работническа партия (РКК) в списък на терористични организации, което довежда до замразяването на средствата ѝ. Жалба срещу това решение е подадена от един жалбоподател от името на РКК и от втори жалбоподател — от името на Кюрдския национален конгрес (КНК). Тъй като Първоинстанционният съд отхвърля тази жалба като недопустима, двамата жалбоподатели подават жалба пред Съда.

Съдът постановява по-конкретно, що се отнася до горепосочения регламент, че е изключително важно съдебната защита да бъде ефективна, тъй като ограничителните мерки, предвидени в посочения регламент, водят до тежки последици. В резултат на тези мерки не само всяка финансова сделка или услуга е забранена по отношение на посочените в този регламент лица, групи или образувания, но и тяхното добро име и политическа дейност са накърнени поради квалифицирането им като терористически.

⁴⁹ Рамково решение 2001/220/ПВР на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ L 82, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 104).

⁵⁰ Директива 2004/80/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г. (ОВ L 261, стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 31).

Според член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001⁵¹ във връзка с член 1, параграфи 4—6 от Обща позиция 2001/931⁵² лице, група или образувание се включва в списъка на лицата, групите или образуванията, за които се прилага посоченият регламент, само ако визираните лица, групи или образувания бъдат точно индивидуализирани и при наличието на съответни доказателства. Уточнява се също така, че името на лице, група или образувание може да остане в споменатия списък само при условие че Съветът периодично преразглежда неговото положение. Всички тези обстоятелства следва да подлежат на съдебен контрол.

От това Съдът прави извода, че ако общностният законодател е счел, че едно образувание продължава да съществува в степен, която допуска налагането на предвидените в Регламент № 2580/2001 ограничителни мерки, последователността и справедливостта изискват да се признае, че то продължава да съществува в степен, която му позволява да оспори тези мерки. Всеки друг извод би довел до положение, при което дадена организация може да бъде включена в списъка на терористичните организации, без да може да обжалва това включване.

В резултат на това Съдът отменя определението на Първоинстанционния съд в частта, с която се отхвърля жалбата на жалбоподателя от името на РКК.

По дела *Gestoras Pro Amnistía* и др./Съвет, както и *Segi* и др./Съвет (Решения от 27 февруари 2007 г., C-354/04 P, Сборник, стр. I-1579 и C-355/04 P, Сборник, стр. I-1657) Съдът е отхвърлил жалбите на две организации, претендиращи обезщетяване вследствие на включването им в списъка на лица, групи и образувания, участващи в извършването на терористични действия, приложен към обща позиция на Съвета⁵³.

Съдът отбелязва най-напред, че в рамките на дял VI от Договора за Европейския съюз относно полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси общностният законодател не му е предоставил компетентност да разглежда искове за обезщетение.

Все пак, продължава Съдът, жалбоподателите, които искат да оспорят по съдебен ред законосъобразността на обща позиция, не са напълно лишени от съдебна защита. Всъщност, като не допуска възможността националните юрисдикции да сезират Съда с преюдициален въпрос, отнасящ се до обща позиция, а само с въпрос, отнасящ се до решения или рамкови решения, последният предвижда, че всички разпоредби, които са приети от Съвета и целят да породят правни последици спрямо трети лица, представляват актове, които могат да бъдат обект на преюдициално запитване. Тъй като производството, позволяващо на Съда да дава преюдициални заключения, има

⁵¹ Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания (ОВ L 344, стр. 70; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 169).

⁵² Обща позиция 2001/931/ОВППС на Съвета от 27 декември 2001 година за прилагането на специални мерки за борба с тероризма (ОВ L 344, стр. 93; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 179).

⁵³ Обща позиция 2002/340/ОВППС на Съвета от 2 май 2002 година за актуализиране на Обща позиция 2001/931/ОВППС за прилагането на специални мерки за борба с тероризма (ОВ L 116, стр. 75).

за цел да осигури спазването на правото при тълкуване и прилагане на Договора, възможността Съдът да бъде сезиран с преюдициален въпрос трябва следователно да съществува по отношение на всички разпоредби, приети от Съвета, които имат за цел да породят правни последици спрямо трети лица, независимо от своето естество и форма.

При това положение, в случай че национална юрисдикция, която е сезирана със спор, поставящ непряко въпроса за действителността или за тълкуването на обща позиция, приета в рамките на дял VI от Договора за Европейския съюз, и която има сериозно съмнение дали тази обща позиция цели в действителност да породии правни последици спрямо трети лица, може да поиска от Съда преюдициално заключение. При тези обстоятелства Съдът е този, който според случая установява дали общата позиция цели да породии правни последици спрямо трети лица, утвърждава нейната действителна квалификация и дава преюдициално заключение.

Накрая Съдът констатира, че националните юрисдикции са тези, които трябва да тълкуват и прилагат вътрешните процесуални норми, уреждащи упражняването на правото на иск по начин, позволяващ на физическите и юридическите лица да оспорват по съдебен ред законосъобразността на всяко решение или на всяка друга национална мярка относно приемането или прилагането на акт на Европейския съюз спрямо тях, както и да искат, ако е необходимо, поправяне на претърпените вреди.

Ето защо Съдът прави извода, че жалбоподателите не са лишени от ефективна съдебна защита и че определенията на Първоинстанционния съд не са накърнили правото им на подобна защита.

По дело Möllendorf и Möllendorf-Niehuus (Решение от 11 октомври 2007 г., C-117/06) Съдът решава по същество, че не следва да бъде изпълняван договор за покупко-продажба на недвижим имот, ако общностното право междувременно е наложило замразяване на икономическите ресурси на купувача.

Сезирана с жалба срещу отказа на Grundbuchamt (служба на имотния регистър) за окончателно вписване на прехвърляне на собственост, необходимо условие за придобиването на правото на собственост върху недвижим имот според германското право, германска юрисдикция иска от Съда да се установи дали разпоредбите на Регламент № 881/2002 за налагане на някои специфични ограничителни мерки, насочени срещу определени физически лица и образувания, свързани с Осама бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните⁵⁴, забраняват вписването на прехвърлянето на собственост на купувач, който след сключването на договора за покупко-продажба

⁵⁴ Регламент (ЕО) № 881/2002 на Съвета от 27 май 2002 година за налагане на някои специфични ограничителни мерки, насочени срещу определени физически лица и образувания, свързани с Осама бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 467/2001 на Съвета за забрана на износа на някои стоки и услуги за Афганистан, за засилване на забраната на полети и удължаване на замразяването на средства и други финансови ресурси по отношение на талибаните в Афганистан (ОВ L 139, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 189), изменен с Регламент (ЕО) № 561/2003 на Съвета от 27 март 2003 година (ОВ L 82, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 2, стр. 29)

е включен в списъка на лицата, свързани с Осама бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните, приложен към посочения регламент.

Съдът отговаря утвърдително, като констатира, че член 2, параграф 3 от Регламент № 881/2002 трябва да бъде тълкуван в смисъл, че в случай, когато както договорът за продажба на недвижим имот, така и споразумението за прехвърляне на собствеността върху този имот са сключени преди датата на включване на приобретателя в списъка по приложение I към посочения регламент, и когато продажната цена също е платена пред тази дата, тази разпоредба забранява окончателното вписване на прехвърлянето на собственост в имотния регистър в изпълнение на споменатия договор да се извърши след посочената дата.

Всъщност Съдът приема, от една страна, че посочената разпоредба се прилага към всяко предоставяне на икономически ресурс на разположение и следователно и към действие, което произтича от изпълнението на двустранен договор и за което е дадено съгласие в замяна на насрещно плащане. От друга страна, член 9 от същия регламент трябва да се разбира в смисъл, че наложените от последния мерки, сред които е и замразяването на икономически ресурси, забраняват и извършването на действия в изпълнение на договори, сключени преди влизането в сила на посочения регламент.

Б – Състав на Съда

(Протоколен ред към 7 октомври 2007 г.)

Първи ред, отляво надясно:

Г-н J. Klučka и г-н P. Küris, председатели на състави; г-жа J. Kokott, първи генерален адвокат; г-н A. Rosas и г-н P. Jann, председатели на състави; г-н V. Skouris, председател на Съда; г-н C. W. A. Timmermans, г-н K. Lenaerts, г-н R. Schintgen и г-н E. Juhász, председатели на състави.

Втори ред, отляво надясно:

Г-н G. Arestis, г-н K. Schiemann, г-жа R. Silva de Lapuerta и г-н A. Tizzano, съдии; г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer, генерален адвокат; г-н J. N. Cunha Rodrigues, съдия; г-н M. Poiares Maduro, генерален адвокат; г-н J. Makarczyk и г-н A. Borg Barthet, съдии.

Трети ред, отляво надясно:

Г-н P. Mengozzi, генерален адвокат; г-н L. Bay Larsen, г-н E. Levits, г-н J. Malenovský, г-н M. Ilešič, г-н U. Löhmus и г-н A. Ó Caoimh, съдии; г-жа E. Sharpston, генерален адвокат; г-жа P. Lindh, съдия.

Четвърти ред, отляво надясно:

Г-н R. Grass, секретар; г-н Ал. Арабаджиев и г-н T. von Danwitz, съдии; г-н J. Mazák и г-н Y. Bot, генерални адвокати; г-н J.-C. Bonichot, съдия; г-жа V. Trstenjak, генерален адвокат; г-жа C. Toader, съдия.

1. Членове на Съда

(по реда на встъпване в длъжност)

Vassilios Skouris

Роден през 1948 г.; завършва право в Берлинския свободен университет (1970 г.); доктор по конституционно и административно право, Хамбургски университет (1973 г.); доцент в Хамбургския университет (1972—1977 г.); професор по публично право в университета в Bielefeld (1978 г.); професор по публично право в Солунския университет (1982 г.); министър на вътрешните работи (през 1989 г. и през 1996 г.); член на управителния комитет на Критския университет (1983—1987 г.); директор на Центъра по международно и европейско икономическо право в Солун (1997—2005 г.); председател на Гръцката асоциация по европейско право (1992—1994 г.); член на Гръцкия национален научноизследователски комитет (1993—1995 г.); член на Висшия комитет за подбор на гръцки държавни служители (1994—1996 г.); член на научния съвет на Академията по европейско право в Трир (от 1995 г.); член на управителния комитет на Гръцкото национално училище за съдии (1995—1996 г.); член на научния съвет към Министерство на външните работи (1997—1999 г.); председател на Гръцкия икономически и социален съвет през 1998 г.; съдия в Съда от 8 юни 1999 г.; председател на Съда от 7 октомври 2003 г.

Peter Jann

Роден през 1935 г.; доктор по право, Виенски университет (1957 г.); назначен за съдия и разпределен във Федералното министерство на правосъдието (1961 г.); съдия по въпросите на пресата в Straf-Bezirksgericht Виена (1963—1966 г.); говорител на Федералното министерство на правосъдието (1966—1970 г.), впоследствие назначен в международния отдел на това министерство; съветник в Комисията по правосъдието и говорител в Парламента (1973—1978 г.); назначен за член на Конституционния съд (1978 г.); постоянен съдия докладчик в тази юрисдикция до края на 1994 г.; съдия в Съда от 19 януари 1995 г.

Dámaso Ruiz-Jarabo Colomer

Роден през 1949 г.; съдия; магистрат в Consejo General del Poder Judicial (Висш съдебен съвет); професор; началник на кабинета на председателя на Consejo General del Poder Judicial; ad hoc съдия в Европейския съд по правата на човека; съдия в Tribunal Supremo (Върховен съд) от 1996 г.; генерален адвокат в Съда от 19 януари 1995 г.

Romain Schintgen

Роден през 1939 г.; университетско обучение във факултетите по право и по икономически науки в Монпелие и Париж; доктор по право (1964 г.); адвокат (1964 г.); avocat avoué (1967 г.); общ администратор в Министерството на труда и социалното осигуряване; член (1978-1989 г.), впоследствие председател (1988—1989 г.) на Икономическия и социален съвет; член на управителния съвет на Société nationale de crédit et d'investissement и на Société européenne des satellites (до 1989 г.); член (1993—1995 г.), впоследствие председател на Съвета на Международен университетски институт Люксембург (1995—2004 г.); преподавател в Люксембургския университет; правителствен представител в Комитета на Европейския социален фонд, в Консултативния комитет за свободното движение на работници и в управителния съвет на Европейската фондация за подобряване на условията на живот и труд (до 1989 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 25 септември 1989 г. до 11 юли 1996 г.; съдия в Съда от 12 юли 1996 г.

Antonio Tizzano

Роден през 1940 г.; различни преподавателски задачи към италиански университети; правен съветник в постоянното представителство на Италия към Европейските общности (1984—1992 г.); адвокат към Касационния съд и други висши съдебни инстанции; член на италианската делегация на международни преговори и на междуправителствени конференции, включително тези относно Единния европейски акт и Договора за Европейския съюз; отговаря за различни публикации; член на групата на независимите експерти, съставена за проучването на финансите на Европейската комисия (1999 г.); професор по европейско право, директор на Института по международно и европейско право (Римски университет); генерален адвокат в Съда от 7 октомври 2000 г. до 3 май 2006 г.; съдия в Съда от 4 май 2006 г.

José Narciso da Cunha Rodrigues

Роден през 1940 г.; различни съдебни функции (1964—1977 г.); възлагани са му различни правителствени мисии с оглед на осъществяването и координирането на изследвания за реформата на съдебната система; правителствен агент пред Европейската комисия по правата на човека и пред Европейския съд по правата на човека (1980—1984 г.); експерт в управителния комитет на Съвета на Европа по правата на човека (1980—1985 г.); член на комисията за изменение на наказателния и наказателно-процесуалния кодекс; Procurador-Geral da República, (1984—2000 г.); член на Надзорния комитет на Службата на Европейския съюз за борба с измамите (ОЛАФ), (1999—2000 г.); съдия в Съда от 7 октомври 2000 г.

Christiaan Willem Anton Timmermans

Роден през 1941 г.; съдебен помощник в Съда на Европейските общности (1966—1969 г.); служител в Комисията на Европейските общности (1969—1977 г.); доктор по право (Лайденски университет); професор по европейско право в Грьонингенския университет (1977—1989 г.); заместник-съдия в Апелативен съд Arnhem; отговаря за различни публикации; заместник генерален директор в Правната служба на Комисията на Европейските общности (1989—2000 г.); професор по европейско право в Амстердамския университет; съдия в Съда от 7 октомври 2000 г.

Allan Rosas

Роден през 1948 г.; доктор по право, Университета в Турку (Финландия); професор по право в Университета в Турку (1978—1981 г.) и в Академията в Åbo (Турку/Åbo), (1981—1996 г.); директор на Института по правата на човека към тази академия (1985—1995 г.); различни отговорни национални и международни академични длъжности; член на научни дружества; координиране на значителен брой международни и национални изследователски проекти и програми, по-конкретно в следните области: общностно право, международно право, права на човека и основни права, конституционно право и сравнителна публична администрация; представител на финландското правителство в качеството на член или съветник на финландски делегации на различни международни конференции и заседания; експертни функции в областта на финландското право, включително във финландски правни правителствени или парламентарни комисии, както и в ООН, ЮНЕСКО, Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа (ОССЕ) и Съвета на Европа; от 1995 г. главен правен съветник в Правната служба на Европейската комисия, отговарящ за външните отношения; от март 2001 г. заместник генерален директор на Правната служба на Европейската комисия; съдия в Съда от 17 януари 2002 г.

Rosario Silva de Lapuerta

Родена през 1954 г.; диплома по право (Университета Complutense, Мадрид); abogado del Estado в Малага; abogado del Estado в правната служба на Министерството на транспорта, туризма и съобщенията, а впоследствие в правната служба на Министерството на външните работи; abogado del Estado-Jefe в Държавната правна служба за делата пред Съда на Европейските общности и заместник-генерален директор на отдел „Общностна и международна правна помощ“ на Abogacía General del Estado (Министерство на правосъдието); член на групата за размисъл на Комисията относно бъдещето на правораздавателната система на Общността; ръководител на испанската делегация в групата „Приятел на Председателството“ за реформата на правораздавателната система на Общността в Договора от Ница, както и в работната група ad hoc „Съд на Европейските общности“ на Съвета; професор по общностно право в Дипломатическото училище в Мадрид; съдиректор на списание „Noticias de la Unión Europea“; съдия в Съда от 7 октомври 2003 г.

Koen Lenaerts

Роден през 1954 г.; бакалавър и доктор по право (Katholieke Universiteit Leuven); магистър по право, магистър по публична администрация (Харвардски университет); асистент (1979—1983 г.), впоследствие професор по европейско право в Katholieke Universiteit Leuven (от 1983 г.); съдебен помощник в Съда (1984—1985 г.); професор в Колежа на Европа в Брюж (1984—1989 г.); адвокат в адвокатска колегия в Брюксел (1986—1989 г.); гостуващ професор в Harvard Law School (1989 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 25 септември 1989 г. до 6 октомври 2003 г.; съдия в Съда от 7 октомври 2003 г.

Juliane Kokott

Родена през 1957 г.; обучение по право (университети в Бон и Женева); магистър по право (Американски университет/Вашингтон); доктор по право (Хайделбергски университет, 1985 г.; Харвардски университет, 1990 г.); гостуващ професор в Университета в Бъркли (1991 г.); професор по германско и чуждестранно публично право, по международно право и по европейско право в университетите в Аугсбург (1992 г.), Хайделберг (1993 г.) и Дюселдорф (1994 г.); заместник-съдия за германското правителство в Международния съд за помирение и арбитраж на Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа (ОССЕ); заместник-председател на Федералния правителствен консултативен съвет за глобалната промяна (WBGU, 1996 г.); професор по международно право, международно стопанско право и европейско право в Университета в St. Gallen (1999 г.); директор на Института по европейско и международно стопанско право в Университета в St. Gallen (2000 г.); заместник-директор на магистърската програма по стопанско право в Университета в St. Gallen (2001 г.); генерален адвокат в Съда от 7 октомври 2003 г.

Luís Miguel Poiares Pessoa Maduro

Роден през 1967 г.; диплома по право (Лисабонски университет, 1990 г.); асистент (Университетски европейски институт, 1991 г.); доктор по право (Университетски европейски институт, Флоренция, 1996 г.); гостуващ професор (London School of Economics, Колеж на Европа, Натолин; Институт „Ортега и Гасет“, Мадрид; Католически университет, Португалия; Институт по европейски науки, Макао); професор (Universidade Nova, Лисабон, 1997 г.); Fulbright Visiting Research Fellow (Харвардски университет, 1998 г.); съдиректор на Академията по международно търговско право; съиздател („Hart Series on European Law and Integration“ и „European Law Journal“) и член на редакционните комитети на редица юридически списания; генерален адвокат в Съда от 7 октомври 2003 г.

Konrad Hermann Theodor Schiemann

Роден през 1937 г.; обучение по право в Кеймбридж; barrister (1964—1980 г.); Queen's Counsel (1980—1986 г.); съдия в High Court of England and Wales (1986—1995 г.); Lord Justice of Appeal (1995—2003 г.); старши член на Honourable Society of the Inner Temple от 1985 г. и негов ковчежник през 2003 г.; съдия в Съда от 8 януари 2004 г.

Jerzy Makarczyk

Роден през 1938 г.; доктор по право (1966 г.); професор по международно публично право (1974 г.); Senior Visiting Fellow в Оксфордския университет (1985 г.), професор в Международния християнски университет, Токио (1988 г.); автор на редица трудове по международно публично право, право на Европейската общност и правата на човека; член на редица научни дружества с интереси в областта на международното право, европейското право и правата на човека; представител на полското правителство в преговорите за оттеглянето на руските войски от територията на Република Полша; заместник-държавен секретар, а впоследствие държавен секретар на външните работи (1989—1992 г.); ръководител на полската делегация в Общото събрание на Организацията на обединените нации; съдия в Европейския съд по правата на човека (1992—2002 г.); председател на Института по международно право (2003 г.); съветник на президента на Република Полша по външната политика и правата на човека (2002—2004 г.); съдия в Съда от 11 май 2004 г.

Pranas Kūris

Роден през 1938 г.; диплома по право от Вилнюския университет (1961 г.); кандидат на юридическите науки, Московски университет (1965 г.); доктор на юридическите науки (Dr. hab.), Московски университет (1973 г.); стажант в Института за висши международни науки (директор: проф. Ch. Rousseau), Парижки университет (1967—1968 г.); член на Литовската академия на науките (1996 г.); доктор honoris causa на юридическия университет на Литва (2001 г.); различни преподавателски и административни функции във Вилнюския университет (1961—1990 г.); доцент, извънреден професор, професор по международно публично право, декан на Юридическия факултет; различни правителствени длъжности в литовската дипломатическа служба и в литовското министерство на правосъдието; министър на правосъдието (1990—1991 г.), член на Държавния съвет (1991 г.), посланик на Република Литва в Белгия, Люксембург и Нидерландия (1992—1994 г.); съдия в (стария) Европейски съд по правата на човека (юни 1994—ноември 1998 г.); съдия във Върховния съд на Литва и председател на същия (декември 1994—октомври 1998 г.); съдия в Европейския съд по правата на човека (от ноември 1998 г.); участие в многобройни международни конференции; член на делегацията на Република Литва за преговори със СССР (1990—1992 г.); автор на многобройни публикации (около 200); съдия в Съда от 11 май 2004 г.

Endre Juhász

Роден през 1944 г.; диплома по право от Университета в Szeged, Унгария (1967 г.); изпит за вписване в унгарската адвокатска колегия (1970 г.); докторантско обучение по сравнително право, Университета в Страсбург, Франция (1969 г., 1970 г., 1971 г., 1972 г.); служител в правния отдел на Министерство на външната търговия (1966—1974 г.), директор по законодателните въпроси (1973—1974 г.); първо търговско аташе в посолството на Унгария в Брюксел, отговаря за въпросите, свързани с Европейската общност (1974—1979 г.); директор в Министерство на външната търговия (1979—1983 г.); първо търговско аташе, а по-късно и търговски съветник в посолството на Унгария във Вашингтон, САЩ (1983—1989 г.); генерален директор в Министерство на търговията и в Министерство на международните икономически отношения (1989—1991 г.); главен преговарящ по Споразумението за асоцииране между Република Унгария и Европейските общности и техните държави-членки (1990—1991 г.); генерален секретар на Министерство на международните икономически отношения, ръководител на Службата по европейски въпроси (1992 г.); държавен секретар в Министерството на международните икономически отношения (1993—1994 г.); държавен секретар, председател на Службата по европейски въпроси, Министерство на промишлеността и търговията (1994 г.); извънреден и пълномощен посланик, ръководител на дипломатическата мисия на Република Унгария към Европейския съюз (януари 1995—май 2003 г.); главен преговарящ за присъединяването на Република Унгария към Европейския съюз (юли 1998—април 2003 г.); министър без портфейл за координиране по въпросите на европейската интеграция (от май 2003 г.); съдия в Съда от 11 май 2004 г.

George Arestis

Роден през 1945 г.; диплома по право от Атинския университет (1968 г.); магистър по сравнителни политически и управленски науки, Университет в Кент, Кентърбъри (1970 г.); адвокатска практика в Кипър (1972—1982 г.); назначен за съдия в District Court (1982 г.); повишен в председател на District Court (1995 г.); административен председател на District Court Никозия (1997—2003 г.); съдия във Върховния съд на Кипър (2003 г.); съдия в Съда от 11 май 2004 г.

Anthony Borg Barthet U.O.M.

Роден през 1947 г.; докторат по право, Кралския университет в Малта, 1973 г.; започва работа в малтийската държавна администрация като Notary to the Government през 1975 г.; съветник на Републиката през 1978 г., първи съветник на Републиката през 1979 г., заместник Attorney General през 1988 г. и назначен за Attorney General от президента на Малта през 1989 г.; хоноруван преподавател по гражданско право в Университета в Малта (1985—1989 г.); член на съвета на Университета в Малта (1998—2004 г.); член на Комисията по правораздаване (1994—2004 г.); член на управителния комитет на Арбитражния център на Малта (1998—2004 г.); съдия в Съда от 11 май 2004 г.

Marko Ilešič

Роден през 1947 г.; доктор по право (Университета в Любляна); специализация по сравнително право (университети в Страсбург и Коимбра); член на адвокатската колегия; съдия в Трудовия съд в Любляна (1975—1986 г.); председател на Спортния трибунал (1978—1986 г.); арбитър в арбитражния съд на застрахователно дружество „Triglav“ (1990—1998 г.); председател на Борсовата арбитражна камара (от 1995 г.); арбитър в Борсовия арбитражен съд (от 1998 г.); арбитър в Търговската камара на Югославия (до 1991 г.) и на Словения (от 1991 г.); арбитър в Международната търговска камара в Париж; съдия в отделението по жалбите на УЕФА (от 1988 г.) и на ФИФА (от 2000 г.); председател на Съюза на асоциациите на словенските юристи; член на Асоциацията по международно право, на Международния морски комитет и на редица други международни правни асоциации; професор по гражданско, търговско и международно частно право; декан на Юридическия факултет на Университета в Любляна; автор на многобройни правни публикации; съдия в Съда от 11 май 2004 г.

Jiří Malenovský

Роден през 1950 г.; доктор по право, Карловия университет в Прага (1975 г.); доцент (1974—1990 г.), заместник-декан (1989—1991 г.) и ръководител на катедра „Международно и европейско право“ (1990—1992 г.) в университета Masaryk в Бърно; съдия в Конституционния съд на Чехословакия (1992 г.); посланик в Съвета на Европа (1993—1998 г.); председател на Комитета на постоянните представители на Съвета на Европа (1995 г.); генерален директор в Министерство на външните работи (1998—2000 г.); председател на чешкия и на словашкия клон на Асоциацията по международно право (1999—2001 г.); съдия в Конституционния съд (2000—2004 г.); член на Законодателния съвет (1998—2000 г.); член на Постоянния арбитражен съд в Хага (от 2000 г.); професор по международно публично право в Университета Masaryk в Бърно (2001 г.); съдия в Съда от 11 май 2004 г.

Ján Klučka

Роден през 1951 г.; доктор по право, Братиславски университет (1974 г.); професор по международно право в Университета в Кошице (от 1975 г.); съдия в Конституционния съд (1993 г.); член на Постоянния арбитражен съд в Хага (1994 г.); член на Венецианската комисия (1994 г.); председател на Словашката асоциация по международно право (2002 г.); съдия в Съда от 11 май 2004 г.

Uno Lõhmus

Роден през 1952 г.; доктор по право (1986 г.); член на адвокатската колегия (1977—1998 г.); гостуващ професор по наказателно право в Университета в Тарту; съдия в Европейския съд по правата на човека (1994—1998 г.); председател на Върховния съд на Естония (1998—2004 г.); член на правната комисия за Конституцията; консултант към работната група за изготвяне на Наказателния кодекс; член на работната група за изготвяне на Наказателно-процесуалния кодекс; автор на редица трудове по права на човека и конституционно право; съдия в Съда от 11 май 2004 г.

Egils Levits

Роден през 1955 г.; диплома по право и политически науки, Хамбургски университет; научен сътрудник в Юридическия факултет на Университета в Kiel; съветник към латвийския парламент по въпросите на международното право, конституционното право и законодателната реформа; посланик на Република Латвия в Германия и Швейцария (1992—1993 г.), в Австрия, Швейцария и Унгария (1994—1995 г.); заместник министър-председател и министър на правосъдието, изпълняващ функции на министър на външните работи (1993—1994 г.); помирител в Съда за помирение и арбитраж към ОССЕ (от 1997 г.); член на Постоянния арбитражен съд (от 2001 г.); избран през 1995 г. за съдия в Европейския съд по правата на човека, преизбран през 1998 и 2001 г.; многобройни публикации в областта на конституционното и административното право, законодателната реформа и правото на Европейската общност; съдия в Съда от 1 май 2004 г.

Aindrias Ó Caoimh

Роден през 1950 г.; бакалавър по гражданско право (Ирландски национален университет, University College, Дъблин, 1971 г.); barrister (King's Inns, 1972 г.); диплома по европейско право (University College, Дъблин, 1977 г.); barrister в ирландската адвокатска колегия (1972—1999 г.); лектор по европейско право (King's Inns, Дъблин); старши съветник (1994—1999 г.); представител на ирландското правителство по множество дела пред Съда на Европейските общности; съдия в ирландския High Court (от 1999 г.); доайен на Honorable Society of King's Inns (от 1999 г.); заместник-председател на Ирландското дружество по европейско право; член на Асоциацията по международно право (ирландски клон); син на Andreas O'Keeffe (Aindrias Ó Caoimh), съдия в Съда на Европейските общности (1974—1985 г.); съдия в Съда от 13 октомври 2004 г.

Lars Bay Larsen

Роден през 1953 г.; диплома по политически науки (1976 г.) и право (1983 г.) от Университета в Копенхаген; служител в Министерство на правосъдието (1983—1985 г.); лектор (1984—1991 г.), впоследствие асоцииран професор (1991—1996 г.) по семейно право в Университета в Копенхаген; ръководител на отдел на Advokatsamfund (1985—1986 г.); началник на отдел (1986—1991 г.) в Министерство на правосъдието; приет в адвокатската колегия (1991 г.); началник на отдел (1991—1995 г.), началник на Дирекция „Полиция“ (1995—1999 г.), началник на правната дирекция (2000—2003 г.) в Министерството на правосъдието; представител на Кралство Дания в Комитета К-4 (1995—2000 г.), в Централната шенгенска група (1996—1998 г.) и в Управителния съвет на Европол (1998—2000 г.); съдия в Højesteret (Върховния съд), (2003—2006 г.); съдия в Съда от 11 януари 2006 г.

Eleanor Sharpston

Родена през 1955 г.; обучение по икономика, езици и право в King's College, Кеймбридж (1973—1977 г.); преподавателска и изследователска дейност в Corpus Christi College, Оксфорд (1977—1980 г.); приета в адвокатската колегия (Middle Temple, 1980 г.); barrister (1980—1987 г. и 1990—2005 г.); съдебен помощник на генералния адвокат, впоследствие съдия със Gordon Slynn (1987—1990 г.); професор по европейско и сравнително право (Director of European Legal Studies) в University College, Лондон (1990—1992 г.); преподавател в Юридическия факултет (1992—1998 г.), впоследствие асоцииран преподавател (Affiliated Lecturer) (1998—2005 г.), към Университета в Кеймбридж; Fellow of King's College, Кеймбридж (от 1992 г.); Senior Research Fellow в Центъра за европейски правни науки в Университета в Кеймбридж (1998—2005 г.); Queen's Counsel (1999 г.); Benchers of Middle Temple (2005 г.); генерален адвокат в Съда от 11 януари 2006 г.

Paolo Mengozzi

Роден през 1938 г.; професор по международно право и титуляр на катедрата по право на Европейската общност „Жан Моне“ на университета в Болоня; доктор honoris causa на Университета „Карлос III“, Мадрид; гостуващ професор в университетите „Johns Hopkins“ (Bologna Center), „St. Johns“ (Ню Йорк), Georgetown, Париж-II, „Georgia“ (Атина) и в Международния университетски институт (Люксембург); координатор на European Business Law Pallas Program на университета в Nijmegen; член на Консултативния комитет за обществените поръчки на Комисията на Европейските общности; заместник държавен секретар по търговията и промишлеността по време на италианското председателство на Съвета; член на групата за размисъл на Европейската общност относно Световната търговска организация (СТО) и директор на сесията за 1997 г. на изследователския център към Хагската академия по международно право, посветена на СТО; съдия в Първоинстанционния съд от 4 март 1998 г. до 3 май 2006 г.; генерален адвокат в Съда от 4 май 2006 г.

Pernilla Lindh

Родена през 1945 г.; диплома по право от Университета в Lund; съдебен помощник и съдия в първоинстанционния съд в Trollhättan (1971—1974 г.); съдебен помощник в Апелативен съд в Стокхолм (1974—1975 г.); съдия в първоинстанционния съд в Стокхолм (1975 г.); съветник на председателя на Апелативния съд в Стокхолм по правните и административните въпроси (1975—1978 г.); служител в Domstolverket (Национална администрация на юрисдикциите) (1977 г.); съветник на Justice Chancellor (1979—1980 г.); магистрат в Апелативния съд в Стокхолм (1980—1981 г.); правен съветник в Министерство на търговията (1981—1982 г.); правен съветник, впоследствие директор и генерален директор по правните въпроси в Министерство на външните работи (1982—1995 г.); ранг на посланик през 1992 г.; заместник-председател на Swedish Market Court; отговаря за правните и институционни въпроси по време на преговорите за ЕИП (заместник-председател, по-късно председател на групата ЕАСТ) и по време на преговорите за присъединяване на Кралство Швеция към Европейския съюз; съдия в Първоинстанционния съд от 18 януари 1995 г. до 6 октомври 2006 г.; съдия в Съда от 7 октомври 2006 г.

Yves Bot

Роден през 1947 г.; диплома по право от юридическия факултет на Университета в Руан; доктор по право (Университета в Париж-II „Panthéon-Assas“); асоцииран професор към Юридическия факултет на Университета в Mans; заместник-прокурор, впоследствие първи заместник-прокурор в прокуратурата на Mans (1974—1982 г.); окръжен прокурор към Окръжен съд Диеп (1982—1984 г.); заместник окръжен прокурор към Окръжен съд Страсбург (1984—1986 г.); окръжен прокурор към Окръжен съд Bastia (1986—1988 г.); генерален адвокат към Апелативния съд в Саен (1988—1991 г.); окръжен прокурор към Окръжен съд Mans (1991—1993 г.); служител към държавния министър и министър на правосъдието (1993—1995 г.); окръжен прокурор към Окръжен съд Нантер (1995—2002 г.); окръжен прокурор към Окръжен съд Париж (2002—2004 г.); главен прокурор към Апелативния съд в Париж (2004—2006 г.); генерален адвокат в Съда от 7 октомври 2006 г.

Ján Mazák

Роден през 1954 г.; доктор по право (Университета „Pavol Jozef Safarik“ в Кошице, 1978 г.); професор по гражданско право (1994 г.) и по общностно право (2004 г.); директор на Института по общностно право към Юридическия факултет на Университета в Кошице (2004 г.); съдия в Krajský súd (окръжен съд) в Кошице (1980 г.); заместник-председател (1982 г.) и председател (1990 г.) на Mestský súd (градски съд) в Кошице; член на Асоциацията на словашката адвокатура (1991 г.); правен съветник в Конституционния съд (1993—1998 г.); заместник министър на правосъдието (1998—2000 г.); председател на Конституционния съд (2000—2006 г.); член на Венецианската комисия (2004 г.); генерален адвокат в Съда от 7 октомври 2006 г.

Jean-Claude Bonichot

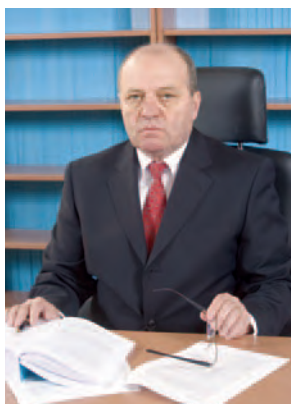
Роден през 1955 г.; диплома по право от Университета в Мец, диплома от Института по политически науки, Париж, възпитаник на Националното училище по администрация; докладчик (1982—1985 г.), правителствен комисар (1985—1987 г. и 1992—1999 г.); магистрат (1999—2000 г.); председател на шесто подотделение на отделението по споровете (2000—2006 г.) на Държавния съвет; съдебен помощник в Съда (1987—1991 г.); началник на кабинета на министъра на труда, заетостта и професионалното обучение, впоследствие държавен министър, министър на държавната администрация и модернизацията на администрацията (1991—1992 г.); ръководител на правната мисия на Държавния съвет към Националната здравноосигурителна каса на наетите работници (2001—2006 г.); асоцииран професор към университета в Мец (1988—2000 г.), впоследствие към университета Париж-I „Panthéon-Sorbonne“ (от 2000 г.); автор на многобройни публикации по административно право, общностно право и европейско право на правата на човека; основател и председател на редакционния комитет на „Бюлетин съдебна практика по градоустройствено право“, съосновател и член на редакционния комитет на „Правен бюлетин на местните власти“, председател на научния съвет на групата за изследвания на институциите и правото на устройство на територията, градоустройство и жилищна политика; съдия в Съда от 7 октомври 2006 г.

Thomas von Danwitz

Роден през 1962 г.; обучение в Бон, Женева и Париж; държавен изпит по право (1986 и 1992 г.); доктор по право (Университета в Бон, 1988 г.); международна диплома по публична администрация (Национално училище по администрация, 1990 г.); хабилизация (Университета в Бон, 1996 г.); професор по германско публично право и европейско право (1996—2003 г.), декан на Юридическия факултет на Университета в Рур, Бохум (2000—2001 г.); професор по германско публично право и европейско право (Кьолнски университет, 2003—2006 г.); директор на института за публично право и административна наука (2006 г.); гостуващ професор във Fletcher School of Law and Diplomacy (2000 г.), в Университета „Франсоа Рабле“ (Tours, 2001—2006 г.) и в Университета в Париж-I „Panthéon-Sorbonne“, (2005—2006 г.); съдия в Съда от 7 октомври 2006 г.

Verica Trstenjak

Родена през 1962 г.; държавен съдебен изпит (1987 г.); доктор по право на Университета в Любляна (1995 г.); професор (от 1996 г.) по теория на държавата и правото и по частно право; научен работник; обучение като докторант в Университета в Цюрих, в Института по сравнително право към Виенския университет, в Института по международно частно право „Макс Планк“ в Хамбург, в Свободния университет в Амстердам; гостуващ професор в университетите във Виена и Фрайбург (Германия), както и в правното училище „Bucerius“ в Хамбург; ръководител на правната служба (1994—1996 г.) и държавен секретар в Министерство на науката и технологиите (1996—2000 г.); генерален секретар на правителството (2000 г.); член на работната група за европейски граждански кодекс (Study Group on European Civil Code) от 2003 г.; отговаря за Хумболтовия изследователски проект (Фондация „Хумболт“); публикува над сто юридически статии и редица книги по европейско и частно право; награда на Асоциацията на словенските юристи „Юрист на годината“ за 2003 г.; член на редакционния съвет на няколко юридически списания; генерален секретар на Асоциацията на словенските юристи, член на множество юридически асоциации, сред които Gesellschaft für Rechtsvergleichung; съдия в Първоинстанционния съд от 7 юли 2004 г. до 6 октомври 2006 г.; генерален адвокат в Съда от 7 октомври 2006 г.

Александър Арабаджиев

Роден през 1949 г.; завършва право (Софийски университет „Св. Климент Охридски“); съдия в районния съд в Благоевград (1975—1983 г.); съдия в окръжния съд в Благоевград (1983—1986 г.); съдия във Върховния съд (1986—1991 г.); съдия в Конституционния съд (1991—2000 г.); член на Европейската комисия по правата на човека (1997—1999 г.); член на Европейския конвент за бъдещето на Европа (2002—2003 г.); народен представител (2001—2006 г.); наблюдател в Европейския парламент; съдия в Съда от 12 януари 2007 г.

Camelia Toader

Родена през 1963 г.; диплома по право (1986 г.), доктор по право (1997 г.) (Университета в Букурещ); стажант-съдия в първоинстанционния съд в Buftea (1986—1988 г.); съдия в първоинстанционния съд на 5-и район в Букурещ (1988—1992 г.); преподавател (1992—2005 г.), след това професор (2005—2006 г.) по европейско гражданско и договорно право в Университета в Букурещ; обучение като докторанти и научноизследователска дейност в Института по международно частно право „Макс Планк“ в Хамбург (между 1992 г. и 2004 г.); началник на отдел „Европейска интеграция“ в Министерство на правосъдието (1997—1999 г.); съдия във Върховния касационен съд (1999—2006 г.); гостуващ професор в Университета във Виена (2000 г.); преподавател по общностно право в Националния институт на магистратите (2003 г. и 2005—2006 г.); член на редакционния комитет на редица юридически списания; съдия в Съда на Европейските общности от 12 януари 2007 г.

Roger Grass

Роден през 1948 г.; диплома от Института за политически науки в Париж и диплома по публично право; заместник окръжен прокурор към Окръжен съд Версай; главен администратор в Съда; генерален секретар в прокуратурата към Апелативен съд Париж; кабинет на министъра на правосъдието; съдебен помощник на председателя на Съда; секретар на Съда от 10 февруари 1994 г.

2. Промени в състава на Съда през 2007 г.

Тържествено заседание на 12 януари 2007 г.

След присъединяването на Република България и на Румъния към Европейския съюз на 1 януари 2007 г., представителите на правителствата на държавите — членки на Европейския съюз, назначиха за съдии в Съда на Европейските общности г-н Александър Арабаджиев, за периода от 12 януари 2007 г. до 6 октомври 2012 г., и г-жа Camelia Toader, за периода от 12 януари 2007 г. до 6 октомври 2009 г.

3. Протоколни редове

от 1 януари до 11 януари 2007 г.

г-н V. SKOURIS, председател на Съда
 г-н P. JANN, председател на първи състав
 г-н C. W. A. TIMMERMANS, председател на втори състав
 г-н A. ROSAS, председател на трети състав
 г-н K. LENAERTS, председател на четвърти състав
 г-н R. SCHINTGEN, председател на пети състав
 г-жа J. KOKOTT, първи генерален адвокат
 г-н P. KÜRIS, председател на шести състав
 г-н E. JUHÁSZ, председател на осми състав
 г-н J. KLUČKA, председател на седми състав
 г-н D. RUIZ-JARABO COLOMER, генерален адвокат
 г-н A. TIZZANO, съдия
 г-н J. N. CUNHA RODRIGUES, съдия
 г-жа R. SILVA de LAPUERTA, съдия
 г-н M. POIARES MADURO, генерален адвокат
 г-н K. SCHIEMANN, съдия
 г-н J. MAKARCZYK, съдия
 г-н G. ARESTIS, съдия
 г-н A. BORG BARTHET, съдия
 г-н M. ILEŠIČ, съдия
 г-н J. MALENOVSKÝ, съдия
 г-н U. LÖHMUS, съдия
 г-н E. LEVITS, съдия
 г-н A. Ó CAOIMH, съдия
 г-н L. BAY LARSEN, съдия
 г-жа E. SHARPSTON, генерален адвокат
 г-н P. MENGGOZZI, генерален адвокат
 г-жа P. LINDH, съдия
 г-н Y. BOT, генерален адвокат
 г-н J. MAZÁK, генерален адвокат
 г-н J.-C. BONICHOT, съдия
 г-н T. von DANWITZ, съдия
 г-жа V. TRSTENJAK, генерален адвокат
 г-н R. GRASS, секретар

от 12 януари до 12 февруари 2007 г.

г-н V. SKOURIS, председател на Съда
 г-н P. JANN, председател на първи състав
 г-н C. W. A. TIMMERMANS, председател на втори състав
 г-н A. ROSAS, председател на трети състав
 г-н K. LENAERTS, председател на четвърти състав
 г-н R. SCHINTGEN, председател на пети състав
 г-жа J. KOKOTT, първи генерален адвокат
 г-н P. KÜRIS, председател на шести състав
 г-н E. JUHÁSZ, председател на осми състав
 г-н J. KLUČKA, председател на седми състав
 г-н D. RUIZ-JARABO COLOMER, генерален адвокат
 г-н A. TIZZANO, съдия
 г-н J. N. CUNHA RODRIGUES, съдия
 г-жа R. SILVA de LAPUERTA, съдия
 г-н M. POIARES MADURO, генерален адвокат
 г-н K. SCHIEMANN, съдия
 г-н J. MAKARCZYK, съдия
 г-н G. ARESTIS, съдия
 г-н A. BORG BARTHET, съдия
 г-н M. ILEŠIČ, съдия
 г-н J. MALENOVSKÝ, съдия
 г-н U. LÖHMUS, съдия
 г-н E. LEVITS, съдия
 г-н A. Ó CAOIMH, съдия
 г-н L. BAY LARSEN, съдия
 г-жа E. SHARPSTON, генерален адвокат
 г-н P. MENGGOZZI, генерален адвокат
 г-жа P. LINDH, съдия
 г-н Y. BOT, генерален адвокат
 г-н J. MAZÁK, генерален адвокат
 г-н J.-C. BONICHOT, съдия
 г-н T. von DANWITZ, съдия
 г-жа V. TRSTENJAK, генерален адвокат
 г-н Ал. АРАБАДЖИЕВ, съдия
 г-жа C. TOADER, съдия
 г-н R. GRASS, секретар

от 13 февруари до 7 октомври 2007 г.

г-н V. SKOURIS, председател на Съда
г-н P. JANN, председател на първи състав
г-н C. W. A. TIMMERMANS, председател на втори състав
г-н A. ROSAS, председател на трети състав
г-н K. LENAERTS, председател на четвърти състав
г-жа J. KOKOTT, първи генерален адвокат
г-н R. SCHINTGEN, председател на пети състав
г-н P. KÜRIS, председател на шести състав
г-н E. JUHÁSZ, председател на осми състав
г-н J. KLUČKA, председател на седми състав
г-н D. RUIZ-JARABO COLOMER, генерален адвокат
г-н A. TIZZANO, съдия
г-н J. N. CUNHA RODRIGUES, съдия
г-жа R. SILVA de LAPUERTA, съдия
г-н M. POIARES MADURO, генерален адвокат
г-н K. SCHIEMANN, съдия
г-н J. MAKARCZYK, съдия
г-н G. ARESTIS, съдия
г-н A. BORG BARTHET, съдия
г-н M. ILEŠIČ, съдия
г-н J. MALENOVSKÝ, съдия
г-н U. LÖHMUS, съдия
г-н E. LEVITS, съдия
г-н A. Ó CAOIMH, съдия
г-н L. BAY LARSEN, съдия
г-жа E. SHARPSTON, генерален адвокат
г-н P. MENGOSZI, генерален адвокат
г-жа P. LINDH, съдия
г-н Y. BOT, генерален адвокат
г-н J. MAZÁK, генерален адвокат
г-н J.-C. BONICHOT, съдия
г-н T. von DANWITZ, съдия
г-жа V. TRSTENJAK, генерален адвокат
г-н Ал. АРАБАДЖИЕВ, съдия
г-жа C. TOADER, съдия

г-н R. GRASS, секретар

от 8 октомври до 31 декември 2007 г.

г-н V. SKOURIS, председател на Съда
г-н P. JANN, председател на първи състав
г-н C. W. A. TIMMERMANS, председател на втори състав
г-н A. ROSAS, председател на трети състав
г-н K. LENAERTS, председател на четвърти състав
г-н M. POIARES MADURO, първи генерален адвокат
г-н A. TIZZANO, председател на пети състав
г-н G. ARESTIS, председател на осми състав
г-н U. LÖHMUS, председател на седми състав
г-н L. BAY LARSEN, председател на шести състав
г-н D. RUIZ-JARABO COLOMER, генерален адвокат
г-н R. SCHINTGEN, съдия
г-н J. N. CUNHA RODRIGUES, съдия
г-жа R. SILVA de LAPUERTA, съдия
г-жа J. KOKOTT, генерален адвокат
г-н K. SCHIEMANN, съдия
г-н J. MAKARCZYK, съдия
г-н P. KÜRIS, съдия
г-н E. JUHÁSZ, съдия
г-н A. BORG BARTHET, съдия
г-н M. ILEŠIČ, съдия
г-н J. MALENOVSKÝ, съдия
г-н J. KLUČKA, съдия
г-н E. LEVITS, съдия
г-н A. Ó CAOIMH, съдия
г-жа E. SHARPSTON, генерален адвокат
г-н P. MENGOSZI, генерален адвокат
г-жа P. LINDH, съдия
г-н Y. BOT, генерален адвокат
г-н J. MAZÁK, генерален адвокат
г-н J.-C. BONICHOT, съдия
г-н T. von DANWITZ, съдия
г-жа V. TRSTENJAK, генерален адвокат
г-н Ал. АРАБАДЖИЕВ, съдия
г-жа C. TOADER, съдия

г-н R. GRASS, секретар

4. Бивши членове на Съда

Pilotti Massimo, съдия (1952—1958 г.), председател от 1952 г. до 1958 г.
Serrarens Petrus, Josephus, Servatius, съдия (1952—1958 г.)
Riese Otto, съдия (1952—1963 г.)
Delvaux Louis, съдия (1952—1967 г.)
Rueff Jacques, съдия (1952—1959 г. и 1960—1962 г.)
Hammes Charles Léon, съдия (1952—1967 г.), председател от 1964 г. до 1967 г.
Van Kleffens Adrianus, съдия (1952—1958 г.)
Lagrange Maurice, генерален адвокат (1952—1964 г.)
Roemer Karl, генерален адвокат (1953—1973 г.)
Rossi Rino, съдия (1958—1964 г.)
Donner Andreas Matthias, съдия (1958—1979 г.), председател от 1958 г. до 1964 г.
Catalano Nicola, съдия (1958—1962 г.)
Trabucchi Alberto, съдия (1962—1972 г.), впоследствие генерален адвокат (1973-1976 г.)
Lecourt Robert, съдия (1962—1976 г.), председател от 1967 г. до 1976 г.
Strauss Walter, съдия (1963—1970 г.)
Monaco Riccardo, съдия (1964—1976 г.)
Gand Joseph, генерален адвокат (1964—1970 г.)
Mertens de Wilmars Josse J., съдия (1967—1984 г.), председател от 1980 г. до 1984 г.
Pescatore Pierre, съдия (1967—1985 г.)
Kutscher Hans, съдия (1970—1980 г.), председател от 1976 г. до 1980 г.
Dutheillet de Lamothé Alain Louis, генерален адвокат (1970—1972 г.)
Mayras Henri, генерален адвокат (1972—1981 г.)
O'Dalaigh Cearbhall, съдия (1973—1974 г.)
Sørensen Max, съдия (1973—1979 г.)
Mackenzie Stuart Alexander J., съдия (1973—1988 г.), председател от 1984 г. до 1988 г.
Warner Jean-Pierre, генерален адвокат (1973—1981 г.)
Reischl Gerhard, генерален адвокат (1973—1981 г.)
O'Keefe Aindrias, съдия (1975—1985 г.)
Capotorti Francesco, съдия (1976 г.), впоследствие генерален адвокат (1976—1982 г.)
Bosco Giacinto, съдия (1976—1988 г.)
Touffait Adolphe, съдия (1976—1982 г.)
Koopmans Thymen, съдия (1979—1990 г.)
Due Ole, съдия (1979—1994 г.), председател от 1988 г. до 1994 г.
Everling Ulrich, съдия (1980—1988 г.)
Chloros Alexandros, съдия (1981—1982 г.)
Slynn Sir Gordon, генерален адвокат (1981—1988 г.), впоследствие съдия (1988—1992 г.)
Rozès Simone, генерален адвокат (1981—1984 г.)
VerLoren van Themaat Pieter, генерален адвокат (1981—1986 г.)
Grévisse Fernand, съдия (1981—1982 г. и 1988—1994 г.)
Bahlmann Kai, съдия (1982—1988 г.)
Mancini G. Federico, генерален адвокат (1982—1988 г.), впоследствие съдия (1988—1999 г.)

Galmot Yves, съдия (1982—1988 г.)
Kakouris Constantinos, съдия (1983—1997 г.)
Lenz Carl Otto, генерален адвокат (1984—1997 г.)
Darmon Marco, генерален адвокат (1984—1994 г.)
Joliet René, съдия (1984—1995 г.)
O'Higgins Thomas Francis, съдия (1985—1991 г.)
Schockweiler Fernand, съдия (1985—1996 г.)
Mischo Jean, генерален адвокат (1986—1991 г. и 1997—2003 г.)
De Carvalho Moithinho de Almeida José Carlos, съдия (1986—2000 г.)
Da Cruz Vilaça José Luis, генерален адвокат (1986—1988 г.)
Rodríguez Iglesias Gil Carlos, съдия (1986—2003 г.), председател от 1994 г. до 2003 г.
Diez de Velasco Manuel, съдия (1988—1994 г.)
Zuleeg Manfred, съдия (1988—1994 г.)
Van Gerven Walter, генерален адвокат (1988—1994 г.)
Jacobs Francis Geoffrey, генерален адвокат (1988—2006 г.)
Tesauro Giuseppe, генерален адвокат (1988—1998 г.)
Kapteyn Paul Joan George, съдия (1990—2000 г.)
Gulmann Claus Christian, генерален адвокат (1991—1994 г.), впоследствие съдия (1994—2006 г.)
Murray John L., съдия (1991-1999 г.) Edward David Alexander Ogilvy, съдия (1992-2004 г.)
Edward David Alexander Ogilvy, съдия (1992—2004 г.)
La Pergola Antonio Mario, съдия (1994 г. и 1999—2006 г.), генерален адвокат (1995—1999 г.)
Cosmas Georges, генерален адвокат (1994—2000 г.)
Puissochet Jean-Pierre, съдия (1994—2006 г.)
Léger Philippe, генерален адвокат (1994—2006 г.)
Hirsch Günter, съдия (1994—2000 г.)
Elmer Michael Bendik, генерален адвокат (1994—1997 г.)
Ragnemalm Hans, съдия (1995—2000 г.)
Sevón Leif, съдия (1995—2002 г.)
Fennelly Nial, генерален адвокат (1995—2000 г.)
Wathelet Melchior, съдия (1995—2003 г.)
Ioannou Krateros, съдия (1997—1999 г.)
Alber Siegbert, генерален адвокат (1997—2003 г.)
Saggio Antonio, генерален адвокат (1998—2000 г.)
O'Kelly Macken Fidelma, съдия (1999—2004 г.)
Colneric Ninon, съдия (2000—2006 г.)
Von Bahr Stig, съдия (2000—2006 г.)
Geelhoed Leendert A., генерален адвокат (2000—2006 г.)
Stix-Hackl Christine, генерален адвокат (2000—2006 г.)

– Председатели

Pilotti Massimo (1952—1958 г.)
Donner Andreas Matthias (1958—1964 г.)

Hammes Charles Léon (1964—1967 г.)
Lecourt Robert (1967—1976 г.)
Kutscher Hans (1976—1980 г.)
Mertens de Wilmars Josse J. (1980—1984 г.)
Mackenzie Stuart Alexander John (1984—1988 г.)
Due Ole (1988—1994 г.)
Rodríguez Iglésias Gil Carlos (1994—2003 г.)

– Секретари

Van Houtte Albert (1953—1982 г.)
Heim Paul (1982—1988 г.)
Giraud Jean-Guy (1988—1994 г.)

В – Съдебна статистика на Съда

Обща дейност на Съда

1. Заведени, приключени и висящи дела (2000—2007 г.)

Образувани дела

2. Видове производства (2000—2007 г.)
3. Преки искове/жалби — Вид на иска/жалбата (2007 г.)
4. Област, с която е свързан(а) искът/жалбата (2007 г.)
5. Искове за установяване на неизпълнение на задължения от държава (2000—2007 г.)

Приключени дела

6. Видове производства (2000—2007 г.)
7. Съдебни решения, определения, становища (2007 г.)
8. Съдебни състави (2000—2007 г.)
9. Област, с която е свързан(а) искът/жалбата (2000—2007 г.)
10. Област, с която е свързан(а) искът/жалбата (2007 г.)
11. Съдебни решения за установяване на неизпълнение на задължения от държава: взето решение (2007 г.)
12. Продължителност на производствата (2000—2007 г.)

Висящи дела към 31 декември

13. Видове производства (2000—2007 г.)
14. Съдебни състави (2007 г.)

Разни

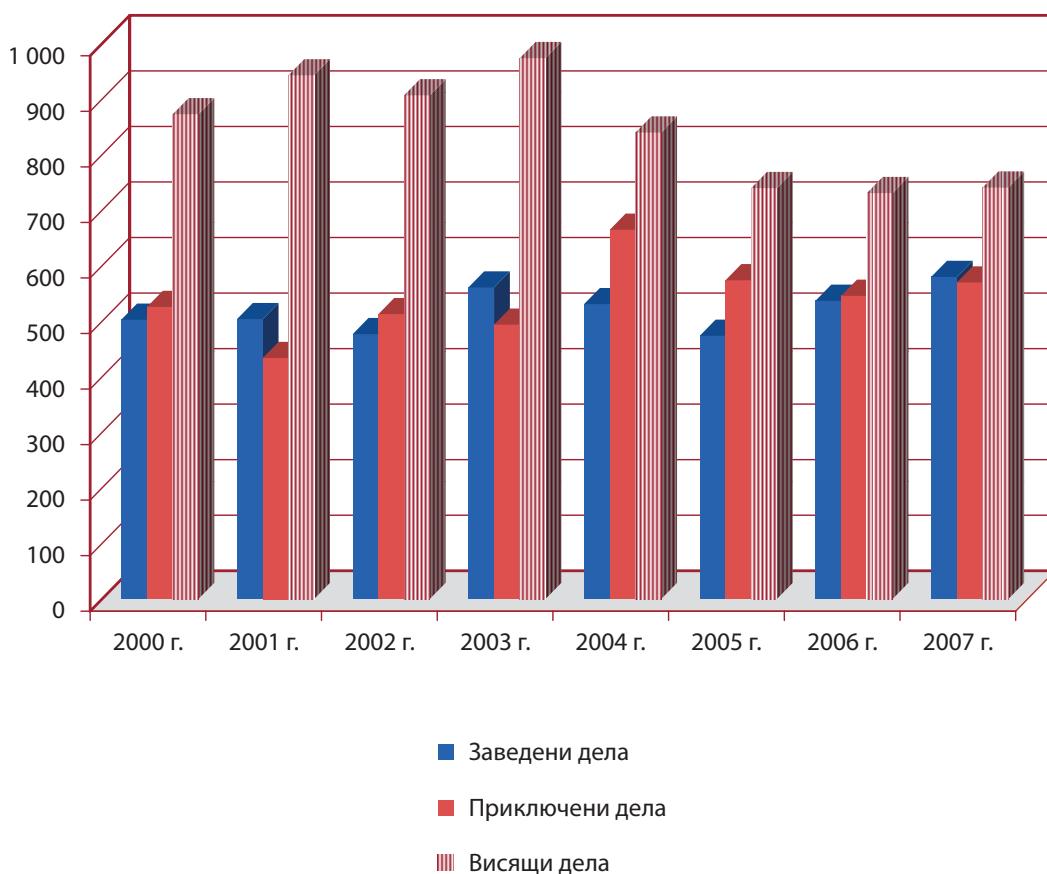
15. Бързи производства (2000—2007 г.)
16. Обезпечителни производства (2007 г.)

Общо развитие на правораздавателната дейност (1952—2007 г.)

17. Заведени дела и съдебни решения
18. Образувани производства по постановяване на преюдициално заключение (по държава-членка и по година)
19. Образувани производства по постановяване на преюдициално заключение (по държава-членка и по юрисдикция)
20. Образувани производства за установяване на неизпълнение на задължения от държава

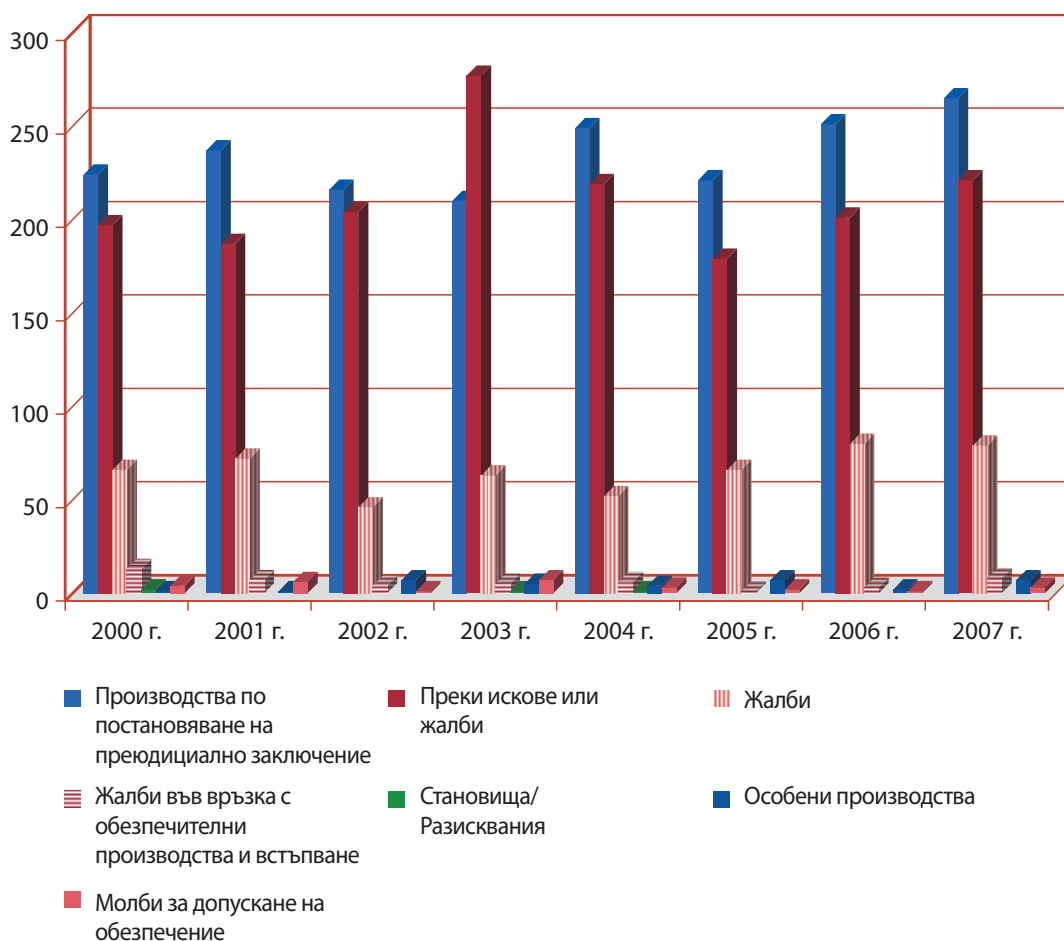
Обща дейност на Съда

1. Заведени, приключени и висящи дела (2000—2007 г.)¹

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Заведени дела	503	504	477	561	531	474	537	580
Приключени дела	526	434	513	494	665	574	546	570
Висящи дела	873	943	907	974	840	740	731	741

¹ Посочените (приблизителни) данни указват общия брой дела, независимо от съединяването на дела поради връзката помежду им (един номер на дело = едно дело).

Заведени дела**2. Видове производства (2000—2007 г.)¹**

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Производства по постановяване на преюдициално заключение	224	237	216	210	249	221	251	265
Преки иски или жалби	197	187	204	277	219	179	201	221
Жалби	66	72	46	63	52	66	80	79
Жалби във връзка с обезпечителни производства и встъпване	13	7	4	5	6	1	3	8
Становища/Разисквания	2			1	1			
Особени производства	1	1	7	5	4	7	2	7
Общо	503	504	477	561	531	474	537	580
Молби за допускане на обезпечение	4	6	1	7	3	2	1	3

¹ Посочените (приблизителни) данни указват общия брой дела, независимо от съединяването на дела поради връзката помежду им (един номер на дело = едно дело).

3. Заведени дела — Преки искове или жалби — Видове искове или жалби (2007 г.)¹

Жалби за отмяна	9
Искове за установяване на неправомерно бездействие	
Искове за обезщетение	
Искове за установяване на неизпълнение на задължения	212
Общо	221

¹ Посочените (приблизителни) данни указват общия брой дела, независимо от съединяването на дела поради връзката помежду им (един номер на дело = едно дело).

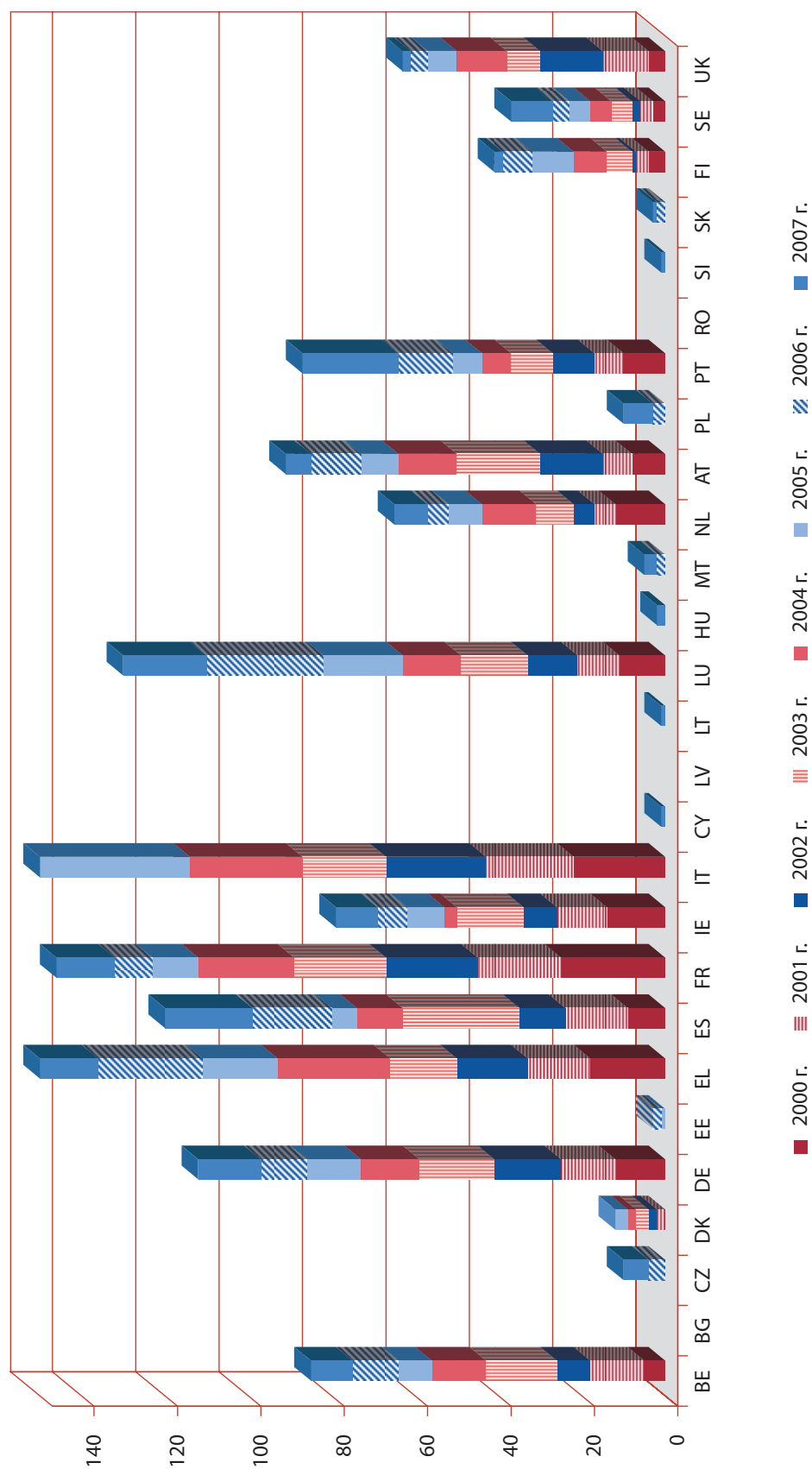
4. Заведени дела¹ — Област, с която е свързан(а) искът или жалбата (2007 г.)²

	Преки искове или жалби	Производства по постановяване на преюдициално заклучение	Жалби	Жалби във връзка с обезпечителни производства и встъпване	Общо	Особени производства
Брюкселска конвенция		3			3	
Външни отношения	4	4	2		10	
Данъчни въпроси	6	42			48	
Държавни помощи	3	4	10	1	18	
Европейско гражданство		2			2	
Енергетика	1	1			2	
Земеделие	6	26			32	
Икономическа и парична политика			1		1	
Индустриална политика	19	6			25	
Институционално право	8	1	8	5	22	
Интелектуална собственост	11	3	14		28	
Конкуренция	3	8	20		31	
Митнически съюз		8	2		10	
Научни изследвания, информация, обучение, статистики	1				1	
Обща митническа тарифа		7	1		8	
Околна среда и потребители	38	15	5	2	60	
Политика в областта на рибарството	4	1			5	
Правен режим на предприятия	5	8	1		14	
Правилник за длъжностните лица			1		1	
Правосъдие и вътрешни работи		1			1	
Привилегии и имунитети		2			2	
Принципи на общественото право	1	2			3	
Пространство на свобода, сигурност и правосъдие	22	8			30	
Регионална политика			3		3	
Сближаване на законодателствата	35	25			60	
Свобода на установяване	10	14			24	
Свободно движение на капитали	1	6			7	
Свободно движение на лица	11	17			28	
Свободно движение на стоки	8	6	1		15	
Свободно предоставяне на услуги	2	3	1		6	
Собствени ресурси на Общностите	2				2	
Социална политика	10	32			42	
Социално осигуряване на работниците мигранти		2			2	
Транспорт	10	5			15	
Договор за ЕО	221	262	70	8	561	
Договор за ЕС						
Договор за ВС		1			1	
Договор за АЕ	1		1		2	
Процедура						7
Правилник за длъжностните лица			9		9	
Други			9		9	7
ОБЩО ЗА ВСИЧКИ ОБЛАСТИ	222	263	80	8	573	7

¹ Молбите за допускане на обезпечение не се вземат предвид.

² Посочените (приблизителни) данни указват общия брой дела, независимо от съединяването на дела поради връзката помежду им (един номер на дело = едно дело).

5. Заведени дела — Искове за установяване на неизпълнение на задължения от държава-членка (2000—2007 г.)¹

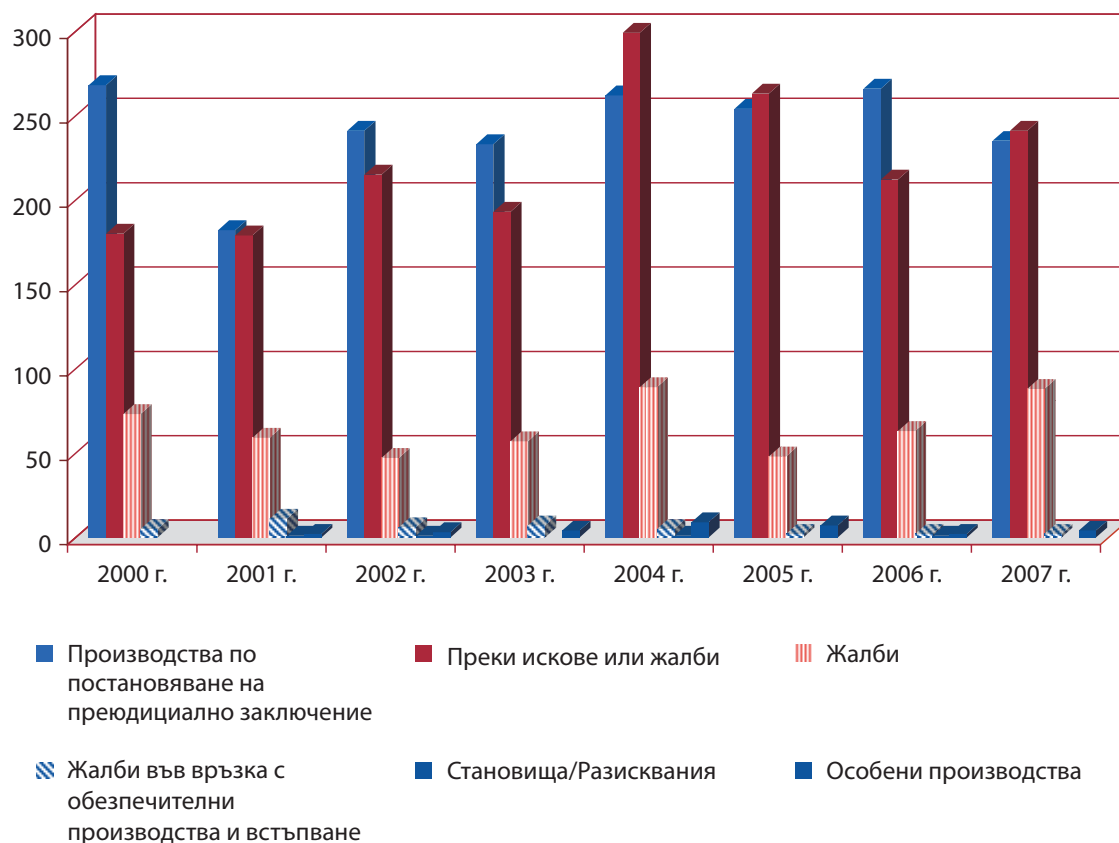
Година	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	Общо
2000	5				12		18	9	25	14	22				11			12	8		10				4	3	4	157
2001	13			2	13		15	15	20	12	21				10			5	7		7				3	3	11	157
2002	8			2	16		17	11	22	8	24				12			5	15		10				1	2	15	168
2003	17			3	18		16	28	22	16	20				16			9	20		10				6	5	8	214
2004	13			2	14		27	11	23	3	27				14			13	14		7				8	5	12	193 ²
2005	8			3	13	1	18	6	11	9	36				19			8	9		7				10	5	7	170
2006	11		4		11	2	25	19	9	7	25				28		2	5	12	3	13			2	7	4	4	193
2007	10		6		15		26	21	14	10	23	1		1	20	2	3	8	6	7	23		1	1	2	10	2	212

¹ Посочените (приблизителни) данни указват общия брой дела, независимо от съединяването на дела поради връзката помежду им (един номер на дело = едно дело). Членове 93, 169, 170, 171, 225 от Договора за ЕО (понастоящем членове 88 ЕО, 226 ЕО, 227 ЕО, 228 ЕО и 298 ЕО), членове 141 АЕ, 142 АЕ, 143 АЕ и член 88 ВС.

² Между които иск по член 170 от Договора за ЕО (понастоящем член 227 ЕО).

Приключени дела

6. Видове производства (2000—2007 г.)^{1 2}

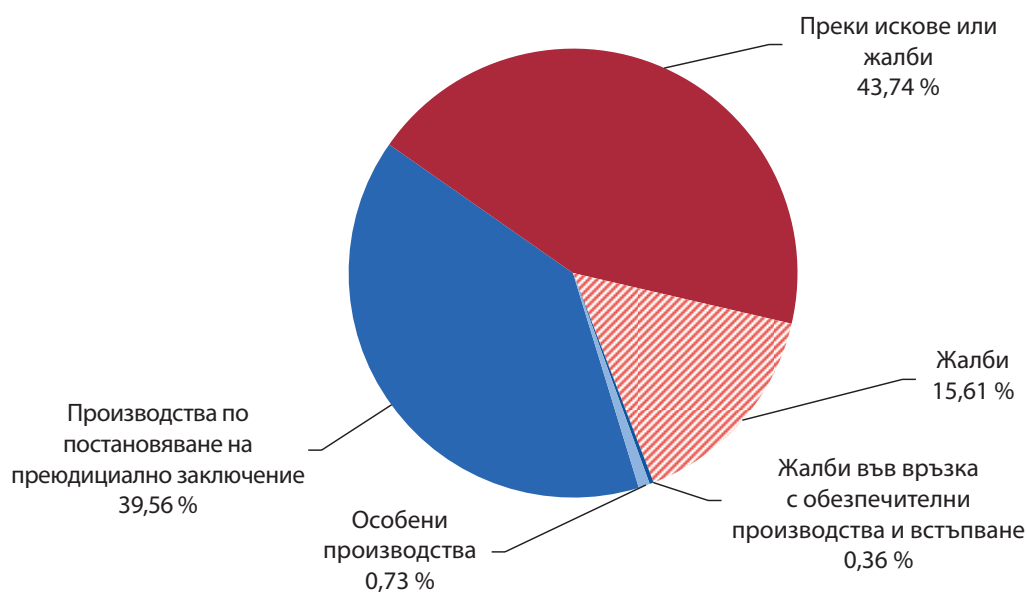

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Производства по постановяване на преюдициално заключение	268	182	241	233	262	254	266	235
Преки иски или жалби	180	179	215	193	299	263	212	241
Жалби	73	59	47	57	89	48	63	88
Жалби във връзка с обезпечителни производства и встъпване	5	11	6	7	5	2	2	2
Становища/Разисквания		1	1		1		1	
Особени производства		2	3	4	9	7	2	4
Общо	526	434	513	494	665	574	546	570

¹ Посочените (приблизителни) данни указват общия брой дела, независимо от съединяването на дела поради връзката помежду им (един номер на дело = едно дело).

² За „особени производства“ се считат: определянето на съдебните разноски (член 74 от Процедурния правилник), правната помощ (член 76 от Процедурния правилник), отмяната на съдебно решение, постановено в отсъствието на ответника (член 94 от Процедурния правилник), отмяната на влязло в сила решение по молба на трето лице (член 97 от Процедурния правилник), тълкуването на съдебно решение (член 102 от Процедурния правилник), преразглеждането на съдебно решение (член 98 от Процедурния правилник), поправянето на съдебно решение (член 66 от Процедурния правилник), производството по налагане на заповед за привилегиите и имунитетите, делата, свързани с имунитет (Протокол за привилегиите и имунитетите).

7. Приключени дела — Съдебни решения, определения, становища (2007 г.)¹

	Съдебни решения	Определения с правораздавателен характер ²	Определения, постановени по молби за налагане на временни мерки ³	Други определения ⁴	Становища	Общо
Производства по постановяване на преюдициално заключение	175	22		21		218
Преки иски или жалби	153	1		87		241
Жалби	50	32		4		86
Жалби във връзка с обезпечителни производства и встъпване			2			2
Особени производства	1	2		1		4
Общо	379	57	2	113	0	551

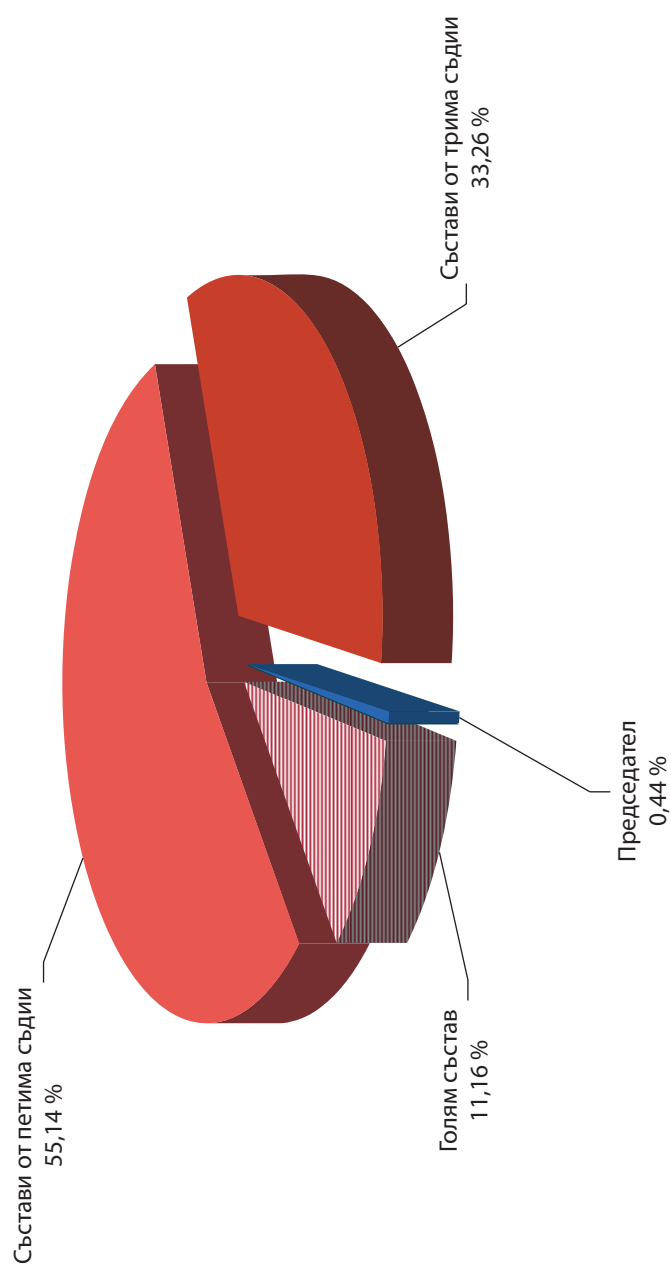
¹ Посочените (окончателни) данни указват общия брой дела, като е взето предвид съединяването на дела поради връзката помежду им (поредица съединени дела = едно дело).

² Определения с правораздавателен характер, с които се слага край на производството (недопустимост, явна недопустимост, ...).

³ Определения, постановени вследствие на молба по член 185 или 186 от Договора за ЕО (понастоящем членове 242 ЕО и 243 ЕО) или по член 187 от Договора за ЕО (понастоящем член 244 ЕО), както и по съответните разпоредби от Договора за АЕ и Договора за ВС, или вследствие на жалба срещу определение, постановено по обезпечително производство или по молба за встъпване.

⁴ Определения, с които се слага край на производството поради заличаване на делото от регистъра, поради липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество или поради препращане на делото на Първоинстанционния съд.

8. Приключени дела — Съдебни състави (2000—2007 г.)¹

	2000 г.			2001 г.			2002 г.			2003 г.			2004 г.			2005 г.			2006 г.			2007 г.		
	Съдебни решения/ Становища	Определения ²	Общо	Съдебни решения/ Становища	Определения ²	Общо	Съдебни решения/ Становища	Определения ²	Общо	Съдебни решения/ Становища	Определения ²	Общо	Съдебни решения/ Становища	Определения ²	Общо	Съдебни решения/ Становища	Определения ²	Общо	Съдебни решения/ Становища	Определения ²	Общо	Съдебни решения/ Становища	Определения ²	
Пленум/Пленарен състав на Съда	31	6	37	33	2	35	27	4	31	48	2	50	21		21	1		1	2		2			
	91		91	24		24	52		52	35		35	1		1									
Малък пленум ³													31	1	32	59		59	55		55	51	51	
Голям състав																								
Състави от петима съдии	162	3	165	155	13	168	177	10	187	200	8	208	257	18	275	245	5	250	265	13	278	242	10	252
Състави от трима съдии	50	40	90	59	42	101	60	27	87	51	27	78	113	61	174	103	51	154	67	41	108	104	48	152
Председател		4	4		11	11		3	3		7	7		6	6		2	2		1	1		2	2
Общо	334	53	387	271	68	339	316	44	360	334	44	378	423	86	509	408	58	466	389	55	444	397	60	457

¹ Посочените (приблизителни) данни указват общия брой дела, независимо от съединяването на дела поради връзката помежду им (един номер на дело = едно дело).

² Определения с правораздавателен характер, с които се слага край на производството (различни от определенията, с които се слага край на производството поради заличаване на делото от регистъра, липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество или препращане на делото на Първоинстанционния съд).

³ Съдебен състав, съществувал преди влизане в сила на Договора от Ница.

9. Приключени дела — Област, с която е свързан(а) искът или жалбата (2000-2007 г.)¹

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Клауза за подсъдност	1							
Асоцииране на отвъдморски страни и територии	1				1	2		
Брюкселска конвенция		1	7	4	7	8	4	2
Външни отношения	4	9	7	8	9	8	11	9
Данъчни въпроси		37	22	26	28	34	55	44
Държавни помощи	17	9	15	21	21	23	23	9
Европейско гражданство	1	2		1	1	2	4	2
Енергетика			1		1	3	6	4
Земеделие	14	35	36	37	60	63	30	23
Икономическа и парична политика					2			1
Индустриална политика		3	4	4	11	11		11
Институционално право	19	8	2	12	13	16	15	6
Интелектуална собственост	7	1	1	4	20	5	19	21
Конкуренция	20	16	13	13	29	17	30	17
Митнически съюз		3	3	8	12	9	9	12
Научни изследвания, информация, обучение, статистики	1							
Обща външна политика и политика на сигурност								4
Обща митническа тарифа		7	7		4	7	7	10
Околна среда и потребители	4	30	38	48	67	44	40	50
Политика „Рибарство“		4	10	2	6	11	7	6
Правен режим на предприятията	4	8	6	17	16	24	10	16
Правосъдие и вътрешни работи				3			2	
Привилегии и имунитети				1		1	1	1
Принципи на общностното право		1	4	8	4	2	1	4
Присъединяване на нови държави			1	2	2	1		1
Пространство на свобода, сигурност и правосъдие					2	5	9	17
Регионална политика	4	1	1			5		7
Сближаване на законодателствата		15	23	34	33	41	19	22
Свобода на установяване		5	8	13	14	5	21	19
Свободно движение на капитали		2	24	3	4	5	4	13
Свободно движение на лица	4	6	10	11	17	17	20	19
Свободно движение на стоки	5	8	7	19	17	11	8	14
Свободно предоставяне на услуги	1	13	13	15	23	11	17	23
Собствени ресурси на Общностите		1	1	1		2	6	3
Социална политика	17	29	13	20	44	29	29	26
Социално осигуряване на работниците мигранти		11	12	5	6	10	7	7
Транспорт	2	11	25	6	11	16	9	6
Търговска политика	15	7	1	4		4	1	1
Договор за ЕО	141	283	315	350	485	452	424	430
Договор за ЕС						3	3	4
Договор за ВС	3	4	4	15	1	3		1
Договор за АЕ			3	2	2	1	4	1
Привилегии и имунитети		1		1	1			
Процедура		1	2	3	8	1	2	3
Правилник за длъжностните лица	97	16	11	7	12	6	9	17
Други	97	18	13	11	21	7	11	20
ОБЩО ЗА ВСИЧКИ ОБЛАСТИ	241	305	335	378	509	466	442	456

¹ Посочените (приблизителни) данни указват общия брой дела, независимо от съединяването на дела поради връзката помежду им (един номер на дело = едно дело).

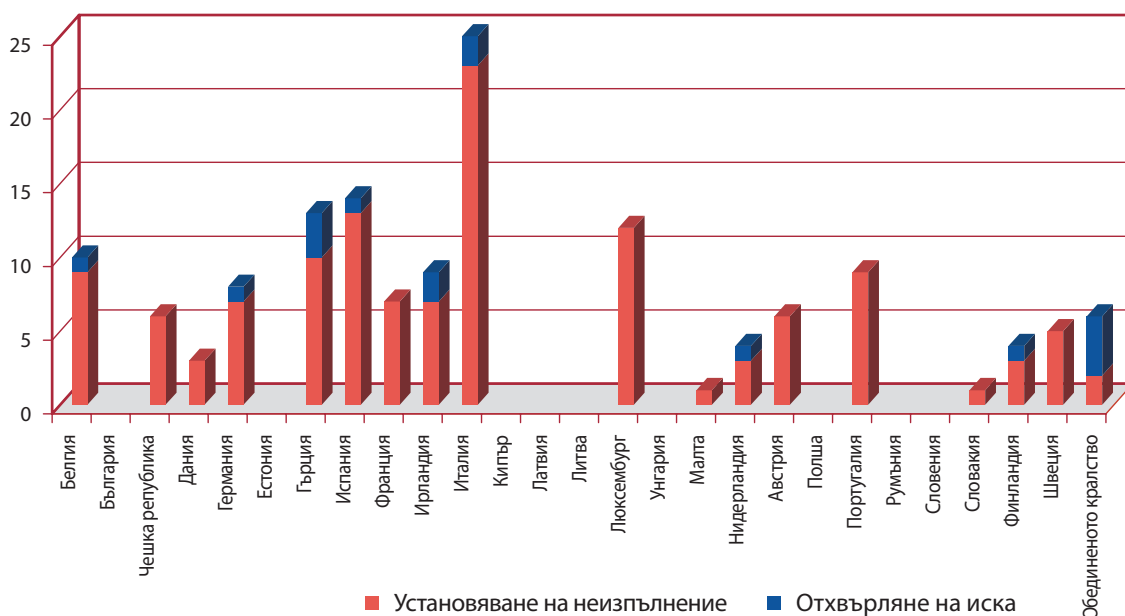
10. Приключени дела — Област, с която е свързан(а) искът или жалбата (2007 г.)¹

	Съдебни решения/ Становища	Определения ²	Общо
Присъединяване на нови държави	1		1
Земеделие	22	1	23
Държавни помощи	7	2	9
Европейско гражданство	2		2
Конкуренция	13	4	17
Брюкселска конвенция	2		2
Правен режим на предприятията	13	3	16
Институционално право	3	3	6
Енергетика	4		4
Околна среда и потребители	47	3	50
Пространство на свобода, сигурност и правосъдие	17		17
Данъчни въпроси	42	2	44
Свобода на установяване	17	2	19
Свободно движение на капитали	10	3	13
Свободно движение на стоки	13	1	14
Свободно движение на лица	15	4	19
Свободно предоставяне на услуги	21	2	23
Търговска политика	1		1
Политика „Рибарство“	6		6
Индустриална политика	11		11
Икономическа и парична политика	1		1
Обща външна политика и политика на сигурност	4		4
Регионална политика	6	1	7
Социална политика	25	1	26
Принципи на общностното право	3	1	4
Привилегии и имунитети	1		1
Интелектуална собственост	13	8	21
Сближаване на законодателствата	21	1	22
Външни отношения	8	1	9
Собствени ресурси на Общностите	1	2	3
Социално осигуряване на работниците мигранти	5	2	7
Обща митническа тарифа	9	1	10
Транспорт	6		6
Митнически съюз	10	2	12
Договор за ЕО	380	50	430
Договор за ЕС	4		4
Договор за ВС	1		1
Договор за АЕ	1		1
Процедура	1	2	3
Правилник за длъжностните лица	10	7	17
Други	11	9	20
ОБЩО ЗА ВСИЧКИ ОБЛАСТИ	397	59	456

¹ Посочените (приблизителни) данни указват общия брой дела, независимо от съединяването на дела поради връзката помежду им (един номер на дело = едно дело).

² Определения с правораздавателен характер, с които се слага край на производството (различни от определенията, с които се слага край на производството поради заличаване на делото от регистъра, липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество или препращане на делото на Първоинстанционния съд).

11. Приключени дела — Съдебни решения по искове за установяване на неизпълнение на задължения от държава-членка: взето решение (2007 г.)¹

	Установяване на неизпълнение	Отхвърляне на иска	Общо
Белгия	9	1	10
България			
Чешка република	6		6
Дания	3		3
Германия	7	1	8
Естония			
Гърция	10	3	13
Испания	13	1	14
Франция	7		7
Ирландия	7	2	9
Италия	23	2	25
Кипър			
Латвия			
Литва			
Люксембург	12		12
Унгария			
Малта	1		1
Нидерландия	3	1	4
Австрия	6		6
Полша			
Португалия	9		9
Румъния			
Словения			
Словакия	1		1
Финландия	3	1	4
Швеция	5		5
Обединеното кралство	2	4	6
Общо	127	16	143

¹ Посочените (окончателни) данни указват общия брой дела, като е взето предвид съединяването на дела поради връзката помежду им (поредица съединени дела = едно дело).

12. Приключени дела — Продължителност на производствата (2000-2007 г.)¹

(съдебни решения и определения с правораздавателен характер)²

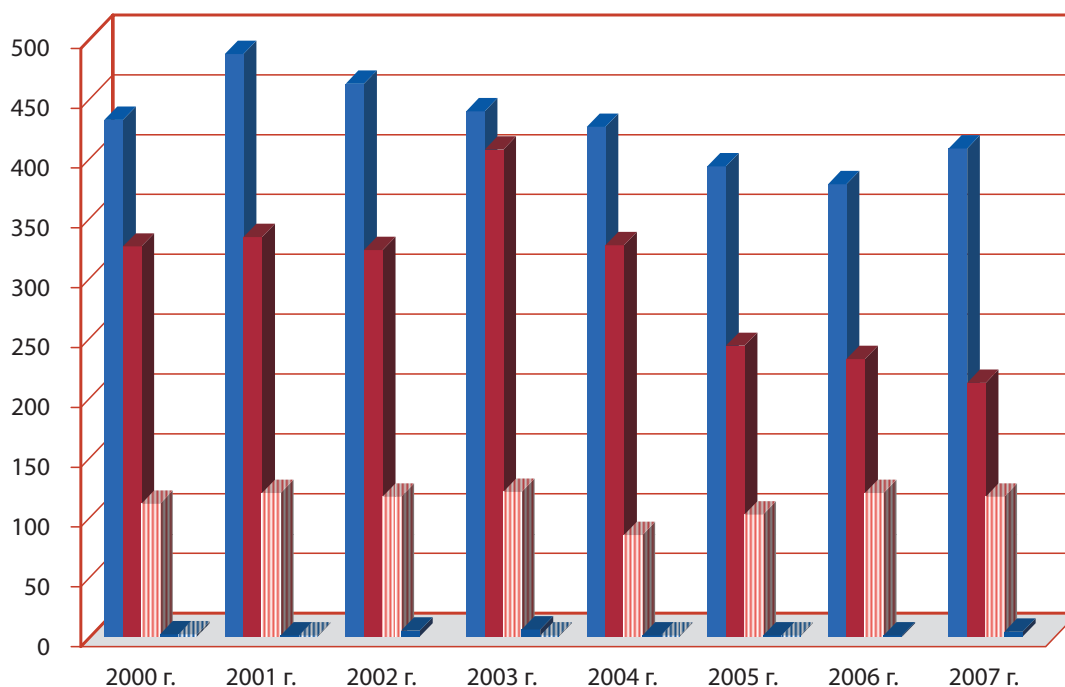

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Производства по постановяване на преюдициално заключение	21,6	22,7	24,1	25,5	23,5	20,4	19,8	19,3
Преки иски или жалби	23,9	23,1	24,3	24,7	20,2	21,3	20	18,2
Жалби	19	16,3	19,1	28,7	21,3	20,9	17,8	17,8

¹ В изчисленията във връзка с продължителността на производствата не са включени: делата, по които е постановено междинно решение или по които са събирани доказателства; становищата и разискванията; особените производства (а именно: определянето на съдебните разноски, правната помощ, отмяната на съдебно решение, постановено в отсъствието на ответника, отмяната на влязло в сила решение по молба на трето лице, тълкуването на съдебно решение, преразглеждането на съдебно решение, поправянето на съдебно решение, производството по налагане на заповед, делата, свързани с имунитет); делата, приключили с постановяване на определение за заличаване на делото от регистъра, на определение, с което се установява липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество или на определение за връщане или препращане на делото на Първоинстанционния съд; обезпечителните производства, както и жалбите във връзка с обезпечителни производства и встъпване.

Продължителността на производствата се изразява в месеци с десетично число.

² Става въпрос за определения, различни от определенията, с които се слага край на производството поради заличаване на делото от регистъра, липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество или препращане на делото на Първоинстанционния съд.

Висящи дела към 31 декември**13. Видове производства (2000—2007 г.)¹**

■ Производства по постановяване на преюдициално заключение

■ Преки иски или жалби

■ Жалби

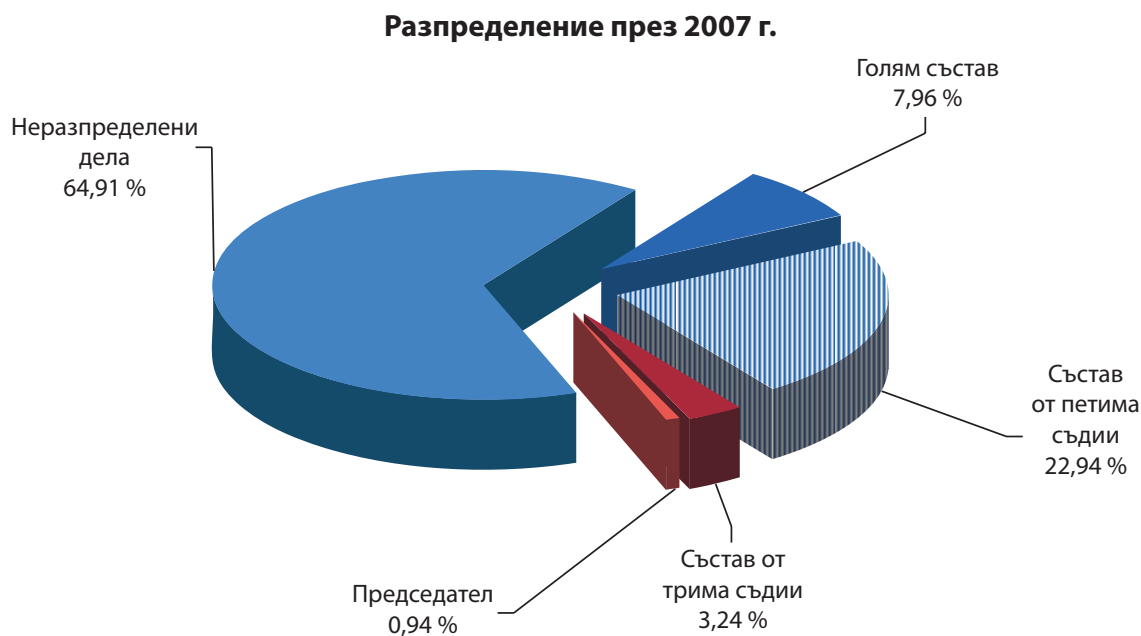
■ Особени производства

■ Становища/Разисквания

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Производства по постановяване на преюдициално заключение	432	487	462	439	426	393	378	408
Преки иски или жалби	326	334	323	407	327	243	232	212
Жалби	111	120	117	121	85	102	120	117
Особени производства	2	1	5	6	1	1	1	4
Становища/Разисквания	2	1		1	1	1		
Общо	873	943	907	974	840	740	731	741

¹ Посочените (приблизителни) данни указват общия брой дела, независимо от съединяването на дела поради връзката помежду им (един номер на дело = едно дело).

14. Висящи дела към 31 декември — Съдебен състав (2007 г.)¹

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Неразпределени дела	634	602	546	690	547	437	490	481
Пленум/Голям пленум	34	31	47	21	2	2		
Малък пленум ²	26	66	36	1				
Голям състав				24	56	60	44	59
Състав от петима съдии	129	199	234	195	177	212	171	170
Състав от трима съдии	42	42	42	42	57	29	26	24
Председател	8	3	2	1	1			7
Общо	873	943	907	974	840	740	731	741

¹ Посочените (приблизителни) данни указват общия брой дела, независимо от съединяването на дела поради връзката помежду им (един номер на дело = едно дело).

² Съдебен състав, съществуващ преди влизане в сила на Договора от Ница.

15. Други — Бързи производства (2000—2007 г.)¹

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	Общо
	Допускане Липса на произнасяне	Допускане Липса на произнасяне	Допускане Липса на произнасяне	Допускане Липса на произнасяне	Допускане Липса на произнасяне	Допускане Липса на произнасяне	Допускане Липса на произнасяне	Допускане Липса на произнасяне	
Преки иски или жалби			1	3	1	2		1	8
Производства по постановяване на преюдициално заключение	1	1	5	1	3	10	5	5	37
Жалби		2		1	1			1	5
Становища					1				1
Общо	1	1	7	2	1	7	1	13	5
									5
									5
									8
									51

¹ Съдът може да разгледа определено дело по реда на бързото производство по силата на членове 62а и 104а от Процедурния правилник, влезли в сила на 1 юли 2000 г.

16. Други — Обезпечителни производства (2007 г.)¹

	Обезпечителни производства	Брой на жалбите във връзка с обезпечителни производства и встъпване	Взето решение		
			Отхвърляне на жалбата	Уважаване на жалбата	Заличаване на делото от регистъра или липса на основание за постановяване на решение по същество
Държавни помощи		1	1		
Околна среда и потребители	2	1	1		2
Общо във връзка с Договора за ЕО	2	2	2		2
Други					
ОБЩО ЗА ВСИЧКИ ОБЛАСТИ	2	2	2		2

¹ Посочените (окончателни) данни указват общия брой дела, като е взето предвид съединяването на дела поради връзката помежду им (поредица съединени дела = едно дело).

Общо развитие на съдебната дейност (1952—2007 г.)**17. Заведени дела и съдебни решения**

Година	Заведени дела ¹						Съдебни решения ²
	Преки искове или жалби ³	Производства по постановяване на преюдициално заключение	Жалби	Жалби във връзка с обезпечителни производства и встъпване	Общо	Молби за допускане на обезпечение	
1953	4				4		
1954	10				10		2
1955	9				9	2	4
1956	11				11	2	6
1957	19				19	2	4
1958	43				43		10
1959	47				47	5	13
1960	23				23	2	18
1961	25	1			26	1	11
1962	30	5			35	2	20
1963	99	6			105	7	17
1964	49	6			55	4	31
1965	55	7			62	4	52
1966	30	1			31	2	24
1967	14	23			37		24
1968	24	9			33	1	27
1969	60	17			77	2	30
1970	47	32			79		64
1971	59	37			96	1	60
1972	42	40			82	2	61
1973	131	61			192	6	80
1974	63	39			102	8	63
1975	62	69			131	5	78
1976	52	75			127	6	88
1977	74	84			158	6	100
1978	147	123			270	7	97
1979	1 218	106			1 324	6	138
1980	180	99			279	14	132
1981	214	108			322	17	128
1982	217	129			346	16	185
1983	199	98			297	11	151

>>>

Година	Заведени дела ¹						Съдебни решения ²
	Преки искове или жалби ³	Производства по постановяване на преюдициално заключение	Жалби	Жалби във връзка с обезпечителни производства и встъпване	Общо	Молби за допускане на обезпечение	
1984	183	129			312	17	165
1985	294	139			433	23	211
1986	238	91			329	23	174
1987	251	144			395	21	208
1988	193	179			372	17	238
1989	244	139			383	19	188
1990 ⁴	221	141	15	1	378	12	193
1991	142	186	13	1	342	9	204
1992	253	162	24	1	440	5	210
1993	265	204	17		486	13	203
1994	128	203	12	1	344	4	188
1995	109	251	46	2	408	3	172
1996	132	256	25	3	416	4	193
1997	169	239	30	5	443	1	242
1998	147	264	66	4	481	2	254
1999	214	255	68	4	541	4	235
2000	199	224	66	13	502	4	273
2001	187	237	72	7	503	6	244
2002	204	216	46	4	470	1	269
2003	278	210	63	5	556	7	308
2004	220	249	52	6	527	3	375
2005	179	221	66	1	467	2	362
2006	201	251	80	3	535	1	351
2007	221	265	79	8	573	3	379
Общо	8 129	6 030	840	69	15 068	345	7 557

¹ Приблизителни данни; не се включват особените производства.

² Окончателни данни.

³ Включително становищата.

⁴ От 1990 г. исковете на длъжностните лица се предявяват пред Първоинстанционния съд.

18. Общо развитие на съдебната дейност (1952—2007 г.) —

Отправени преюдициални запитвания (по държави-членки и по години)¹

Година	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	Benelux ²	Общо
1961																		1											1
1962																		5											5
1963															1			5											6
1964												2						4											6
1965					4				2									1											7
1966																		1											1
1967	5				11				3						1			3											23
1968	1				4				1		1							2											9
1969	4				11				1						1														17
1970	4				21				2		2							3											32
1971	1				18				6		5				1			6											37
1972	5				20				1		4							10											40
1973	8				37				4		5				1			6											61
1974	5				15				6		5							7									1		39
1975	7			1	26				15		14				1			4									1		69
1976	11				28				8	1	12							14									1		75
1977	16			1	30				14	2	7							9									5		84
1978	7			3	46				12	1	11							38									5		123
1979	13			1	33				18	2	19							11									8		106
1980	14			2	24				14	3	19							17									6		99
1981	12			1	41				17		11				4			17									5		108
1982	10			1	36				39		18							21									4		129
1983	9			4	36				15	2	7							19									6		98

>>>

Година	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	Benelux ²	Общо
1984	13			2	38				34	1	10							22									9		129
1985	13				40				45	2	11				6			14									8		139
1986	13			4	18		2	1	19	4	5				1			16									8		91
1987	15			5	32		17	1	36	2	5				3			19									9		144
1988	30			4	34			1	38		28				2			26									16		179
1989	13			2	47		2	2	28	1	10				1			18			1						14		139
1990	17			5	34		2	6	21	4	25				4			9			2						12		141
1991	19			2	54		3	5	29	2	36				2			17			3						14		186
1992	16			3	62		1	5	15		22				1			18			1						18		162
1993	22			7	57		5	7	22	1	24				1			43			3						12		204
1994	19			4	44			13	36	2	46				1			13			1						24		203
1995	14			8	51		10	10	43	3	58				2			19	2		5					6	20		251
1996	30			4	66		4	6	24		70				2			10	6		6				3	4	21		256
1997	19			7	46		2	9	10	1	50				3			24	35		2				6	7	18		239
1998	12			7	49		5	55	16	3	39				2			21	16		7				2	6	24		264
1999	13			3	49		3	4	17	2	43				4			23	56		7				4	5	22		255
2000	15			3	47		3	5	12	2	50							12	31		8				5	4	26	1	224
2001	10			5	53		4	4	15	1	40				2			14	57		4				3	4	21		237
2002	18			8	59		7	3	8		37				4			12	31		3				7	5	14		216
2003	18			3	43		4	8	9	2	45				4			28	15		1				4	4	22		210
2004	24			4	50		18	8	21	1	48				1	2		28	12		1				4	5	22		249
2005	21		1	4	51		11	10	17	2	18				2	3		36	15	1	2				4	11	12		221
2006	17		3	3	77		14	17	24	1	34			1	1	4		20	12	2	3			1	5	2	10		251
2007	22	1	2	5	59	2	8	14	26	2	43			1		2		19	20	7	3	1		1	5	6	16		265
Общо	555	1	6	116	1 601	2	125	194	743	50	939			2	60	11		685	308	10	63	1		2	52	69	434	1	6 030

¹ Член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО), член 35, параграф 1 ЕС, член 41 ВС, член 150 АЕ, протокол от 1971 г.

² Дело C-265/00, Campina Melkunie.

19. Общо развитие на съдебната дейност (1952—2007 г.) — Отправени преюдициални запитвания (по държави-членки и по юрисдикции)

			Общо
Белгия	Cour de cassation	69	
	Cour d'arbitrage	5	
	Conseil d'État	42	
	Други юрисдикции	439	555
България	Софийски градски съд, Търговско отделение	1	
	Други юрисдикции		1
Чешка република	Nejvyššího soudu		
	Nejvyšší správní soud		
	Ústavní soud		
	Други юрисдикции	6	6
Дания	Højesteret	21	
	Други юрисдикции	95	116
Германия	Bundesgerichtshof	110	
	Bundesverwaltungsgericht	79	
	Bundesfinanzhof	242	
	Bundesarbeitsgericht	17	
	Bundessozialgericht	72	
	Staatsgerichtshof des Landes Hessen	1	
	Други юрисдикции	1 080	1 601
Естония	Riigikohus	1	
	Други юрисдикции	1	2
Гърция	Άρειος Πάγος	9	
	Συμβούλιο της Επικρατείας	28	
	Други юрисдикции	88	125
Испания	Tribunal Supremo	20	
	Audiencia Nacional	1	
	Juzgado Central de lo Penal	7	
	Други юрисдикции	166	194
Франция	Cour de cassation	76	
	Conseil d'État	40	
	Други юрисдикции	627	743
Ирландия	Supreme Court	17	
	High Court	15	
	Други юрисдикции	18	50

>>>

			Общо
Италия	Corte suprema di Cassazione	94	
	Consiglio di Stato	60	
	Други юрисдикции	785	939
Кипър	Ανώτατο Δικαστήριο		
	Други юрисдикции		
Латвия	Augstākā tiesa		
	Satversmes tiesa		
	Други юрисдикции		
Литва	Konstitucinis Teismas	1	
	Lietuvos Aukščiausiasis Teismas		
	Lietuvos vyriausiasis administracinis Teismas	1	
	Други юрисдикции		2
Люксембург	Cour supérieure de justice	10	
	Conseil d'État	13	
	Cour administrative	7	
	Други юрисдикции	30	60
Унгария	Legfelsőbb Bíróság	1	
	Szegedi Ítéletáblá	1	
	Други юрисдикции	9	11
Малта	Qorti Kostituzzjonali		
	Qorti ta' l-Appel		
	Други юрисдикции		
Нидерландия	Raad van State	54	
	Hoge Raad der Nederlanden	157	
	Centrale Raad van Beroep	46	
	College van Beroep voor het Bedrijfsleven	134	
	Tariefcommissie	34	
	Други юрисдикции	260	685
Австрия	Verfassungsgerichtshof	4	
	Oberster Gerichtshof	64	
	Oberster Patent- und Markensenat	3	
	Bundesvergabeamt	24	
	Verwaltungsgerichtshof	52	
	Vergabekontrollsenat	4	
	Други юрисдикции	157	308

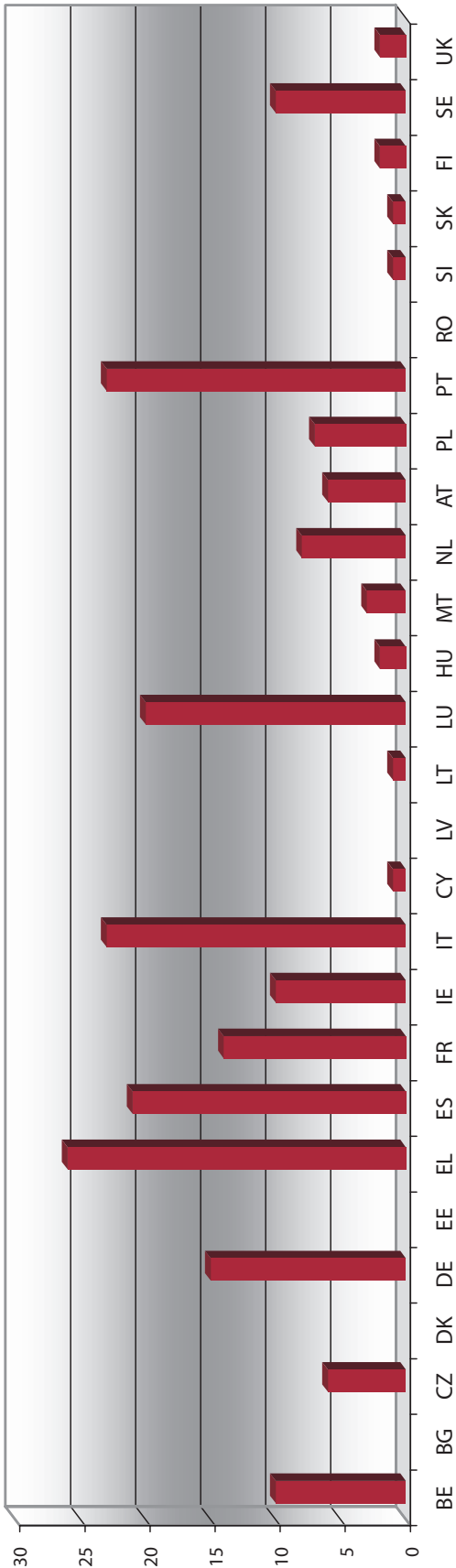
>>>

			Общо
Полша	Sąd Najwyższy		
	Naczelny Sąd Administracyjny		
	Trybunał Konstytucyjny		
	Други юрисдикции	10	10
Португалия	Supremo Tribunal de Justiça	1	
	Supremo Tribunal Administrativo	36	
	Други юрисдикции	26	63
Румъния	Tribunal Dâmbovița	1	
	Други юрисдикции		1
Словения	Vrhovno sodišče		
	Ustavno sodišče		
	Други юрисдикции		
Словакия	Ústavný Súd		
	Najvyšší súd	1	
	Други юрисдикции	1	2
Финландия	Korkein hallinto-oikeus	22	
	Korkein oikeus	8	
	Други юрисдикции	22	52
Швеция	Högsta Domstolen	10	
	Marknadsdomstolen	4	
	Regeringsrätten	20	
	Други юрисдикции	35	69
Обединеното кралство	House of Lords	36	
	Court of Appeal	42	
	Други юрисдикции	356	434
Benelux	Cour de justice/Gerechtshof ¹	1	1
Общо			6 030

¹ Дело C-265/00, Campina Melkunie.

20. Общо развитие на съдебната дейност (1952—2007 г.) —
Предявени иски за установяване на неизпълнение на задължения от държава-членка¹

2007

Година	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	Общо
2007	10		6		15		26	21	14	10	23	1		1	20	2	3	8	6	7	23		1	1	2	10	2	212
1952-2007	323		10	34	243	3	334	187	366	176	582	1		1	230	2	5	125	104	10	141		1	3	42	39	110	3 072

Исковите, предявени срещу Испания, включват иск по член 170 от Договора за ЕО (понастоящем член 227 ЕО), предявен от Белгия.

Исковите, предявени срещу Франция, включват иск по член 170 от Договора за ЕО (понастоящем член 227 ЕО), предявен от Ирландия.

Исковите, предявени срещу Обединеното кралство, включват три иска по член 170 от Договора за ЕО (понастоящем член 227 ЕО), като един от тях е предявен от Франция и два — от Испания.

¹ Членове 93, 169, 170, 171, 225 от Договора за ЕО (понастоящем членове 88 ЕО, 226 ЕО, 227 ЕО, 228 ЕО и 298 ЕО), членове 141 АЕ, 142 АЕ, 143 АЕ и член 88 ВС.

Глава II

Първоинстанционен съд
на Европейските общности

А – Дейност на Първоинстанционния съд през 2007 г.

От председателя на Първоинстанционния съд г-н Marc Jaeger

За Първоинстанционния съд на Европейските общности 2007 г. бе година на промяна и преход. Двама нови членове, г-н Т. Чипев и г-н V. Ciucă, се включиха в състава на Първоинстанционния съд в началото на годината вследствие на разширяването на Европейския съюз с присъединяването на Република България и Румъния. През септември 2007 г. председателят г-н B. Vesterdorf, член на Първоинстанционния съд от неговото създаване през 1989 г. и председател от около 10 години насам, напусна длъжността си и бе заменен с г-н S. Frimodt Nielsen. По същото време съдиите г-н R. García-Valdecasas y Fernández, също член на юрисдикцията от нейното създаване, г-н J. Pirrung и г-н H. Legal, чиито мандати изтекоха, бяха заменени с г-н S. Soldevila Fragoso, г-н A. Dittrich и г-н L. Truchot. Накрая, с така променения си състав Първоинстанционен съд избра своя нов председател в лицето на г-н M. Jaeger.

Впрочем Първоинстанционният съд постанови своите първи решения в качеството си на юрисдикция, компетентна в материята на обжалването на решенията на съдебните състави, създадени в изпълнение на член 220, втора алинея ЕО и на член 225а ЕО, въведени с Договора от Ница. Така въпреки своето наименование, Първоинстанционният съд е компетентен да разглежда жалби, подадени срещу решенията на Съда на публичната служба на Европейския съюз, съгласно предвидените в членове 9—13 от приложение I към Статута на Съда условия и ред. Този нов вид спорове засега е предоставен на състав *ad hoc* — състава по жалбите, състоящ се от председателя на Първоинстанционния съд, и — на ротационен принцип — от четиримата председатели на състави.

Изтеклата година бе белязана с произнасянето на две решения от големия състав на Първоинстанционния съд, по делата *Microsoft/Комисия*¹ и *API/Комисия*². Разглеждането на тези дела, и особено на първото, изискваше от страна на тринадесетте членове на този съдебен състав преценка на сложни и деликатни икономически и правни въпроси.

От статистическа гледна точка през тази година са образувани 522 дела, което представлява значително увеличение в сравнение с 2006 г. (432). За сметка на това броят на решените дела е намалял (397 срещу 436 през 2006 г.). Следва все пак да се отбележи, че броят на делата, приключили със съдебно решение, е нараснал (247 срещу 227 през 2006 г.), както и този на приключените производства по молби за допускане на обезпечения (41 срещу 24 през 2006 г.). Наред със значителните ресурси, използвани за разглеждането на дело *Microsoft/Комисия*, и липсата — за разлика от предходните години — на големи групи дела с еднакъв предмет или свързани дела, намаляването на решените дела е резултат от това, че в по-общ план исковете/жалбите, с които е сезиран Първоинстанционният съд, са все по-сложни и

¹ Решение на Първоинстанционния съд от 17 септември 2007 г., T-201/04.

² Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г., T-36/04.

разнообразни. Вярно е обаче, че поради несъразмерността между образуваните и решените дела броят на висящите дела е нараснал, създавайки по този начин риск от увеличаване на продължителността на производствата.

С оглед на това положение Първоинстанционният съд подложи на задълбочена преценка своя начин на функциониране и работа, за да подобри ефективността си. В този контекст бе прието, че е необходимо да се промени организацията на Първоинстанционния съд, по-конкретно за да се извлече по-голяма полза от увеличаването на броя на неговите членове. Така от 25 септември 2007 г. Първоинстанционният съд включва осем състава, в които заседават по трима съдии — или по петима съдии (разширен състав), когато значимостта на делото го обосновава.

Изложеното по-долу във връзка с правораздавателната дейност на Първоинстанционния съд има за цел да предостави общ преглед, по необходимост избиращи, на богатата съдебна практика и на сложните въпроси, които юрисдикцията е трябвало да разрешава.

I. Спорове за законосъобразност

Допустимост на жалбите/исковете с правно основание членове 230 ЕО и 232 ЕО

1. Актове, които подлежат на обжалване

Съставляват актове, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна по смисъла на член 230 ЕО, мерките, произвеждащи задължителни правни последици от естество да засегнат интересите на жалбоподателя, като променят по съществен начин неговото правно положение³.

По дело Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия⁴ Първоинстанционният съд постановява, че когато едно предприятие се позовава на поверителността на отношенията между адвокати и клиенти, за да се противопостави на изземването на документ, решението, с което Комисията отхвърля искането, поражда правни последици по отношение на това предприятие и следователно представлява обжалваем акт. Това решение действително отказва на засегнатото предприятие ползването от предвидена в общностното право защита и има окончателен и независим характер на окончателното решение, с което може да се установи нарушение на правилата на конкуренция. Впрочем Първоинстанционният съд постановява, че когато Комисията, без да приема формално решение, из земе документ, който засегнатото предприятие определя като поверителен, това материално действие предполага непременно мълчаливо решение, срещу което трябва да е възможно да се подаде жалба за отмяна.

³ Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия, 60/81, Recueil, стр. 2639.

⁴ Решение на Първоинстанционния съд от 17 септември 2007 г., T-125/03 и T-253/03.

Напротив, в Определение по дело Vodafone España и Vodafone Group/Комисия⁵ Първоинстанционният съд отхвърля като недопустима жалбата, подадена срещу писмо на Комисията, изпратено на основание на член 7, параграф 3 от Директива 2002/21⁶ на испанския регулаторен орган вследствие на нотифицирането от последния на проектомерки, засягащи предприятия със съвместно господстващо положение на испанския пазар на мобилните съобщения. Първоинстанционният съд отхвърля всяка аналогия с процедурите, приложими в областта на държавните помощи и на контрола върху концентрациите. Той намира, действително, че посоченото писмо се отнася до консултацияна процедура, а не до разрешителен режим, като се има предвид по-конкретно, че незапочването от Комисията на етапа на задълбочен преглед на съответната мярка не би могло да се приравнява на одобряване на нотифицираната проектомярка.

По делото, по което е постановено Решение Нидерландия/Комисия⁷, на основание член 95, параграф 4 ЕО нидерландското правителство иска от Комисията да изрази позиция по въпроса за обхвата на приложното поле на една директива. В това отношение Първоинстанционният съд приема, че член 95, параграф 4 ЕО не може да бъде основание за искане на държава-членка Комисията да вземе решение относно обхвата на хармонизирането, извършвано с общностна директива и/или относно съвместимостта на дадена национална разпоредба с подобна директива. Тъй като според същата разпоредба решението за извършване на нотификация с оглед на получаване на разрешение чрез дерогация зависи единствено от съответната държава-членка и освен това нито една разпоредба от директивата не предоставя на Комисията правомощие да взема решения във връзка с тълкуването ѝ, позиция, приета от тази институция относно приложното поле на въпросната мярка за хармонизиране, представлява само мнение, което не обвързва компетентните национални органи и не подлежи на обжалване.

В Определение по дело Commune de Champagne и др./Съвет и Комисия⁸, Първоинстанционният съд обявява за недопустима жалбата на швейцарски физически и юридически лица за отмяна на решението на Съвета за одобряване на международното споразумение между Европейската общност и Конфедерация Швейцария относно търговията със селскостопански продукти. Първоинстанционният съд подчертава, че едностранен акт на Общността не може да породи права и задължения извън територията, определена в член 229 ЕО. Само международното споразумение, което не може да бъде оспорвано, може да произведе правни последици на територията на Швейцария според специфичните изисквания на правовия ред на тази държава и едва след като е било ратифицирано съгласно приложимите за това процедури. По този начин обжалваното решение е лишено от

⁵ Определение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2007 г., T-109/06.

⁶ Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) (ОВ L 108, стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195).

⁷ Решение на Първоинстанционния съд от 8 ноември 2007 г., T-234/04.

⁸ Определение на Първоинстанционния съд от 3 юли 2007 г., T-212/02.

всякакви правни последици на територията на Швейцария и следователно не може да промени правното положение на жалбоподателите на посочената територия.

Накрая, по делото, по което е постановено Решение Италия/Комисия⁹, Италианската република иска отмяната на писмо на Комисията, налагащо предварителното представяне на определени данни като условие за удовлетворяване на някои заявления за плащане, които е направила в рамките на общностните структурни фондове. Първоинстанционният съд приема, че тезата на Италианската република, според която въпросното писмо ѝ налагало санкция поради неизвършване на поисканите плащания до получаването на посочените данни, означава по същество твърдение за продължаващо бездействие на Комисията. Ако обаче това бездействие бе незаконно поради това, че противоречи на разпоредбите, уреждащи структурните фондове, за да го оспори, Италианската република е трябвало да предяви иск за установяване на неправомерно бездействие на основание на член 232 ЕО, а не жалба за отмяна.

2. Активна процесуална легитимация — Лично засягане

Според постоянната съдебна практика физическите или юридически лица, различни от адресатите на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати, само ако това решение ги засяга поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги характеризира по отношение на всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата¹⁰.

В Определение по дело Galileo Lebensmittel/Комисия¹¹ Първоинстанционният съд постановява, че за да се признае съществуването на активна процесуална легитимация на даден жалбоподател, неговата принадлежност към ограничена група трябва да се съчетае със задължение на Комисията за специфична защита по отношение на тази група. По-точно, решаващото обстоятелство за определяне на правните субекти, които са лично засегнати от акт с общо приложение, е специфичната защита, от която се ползват въз основа на общностното право.

Решение по дело Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia/Комисия¹², в рамките на което жалбоподателят иска отмяната на разпоредбата на регламент, ограничаваща правото за използване на наименованието „Tokai friulano“, позволява на Първоинстанционният съд да поясни при какви обстоятелства жалбоподател може да основе своята активна процесуална легитимация на принципите, установени в Решение на Съда по дело Codorníu/Съвет¹³. Първоинстанционният съд постановява, че в дадения случай жалбоподателят, за разлика от предприятието Codorníu, не е бил възпрепятстван от акт с общо приложение да използва право на интелектуална собственост, което е

⁹ Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2007 г., T-308/05.

¹⁰ Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 199 и 223.

¹¹ Определение на Първоинстанционния съд от 28 август 2007 г., T-46/06 (обжалвано, C-483/07 P).

¹² Определение на Първоинстанционния съд от 12 март 2007 г. по дело Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia/Комисия, T-417/04.

¹³ Решение на Съда от 18 май 1994 г., C-309/89, Recueil, стр. I-1853.

регистрирал и използвал по традиционен начин в течение на продължителен период от време преди приемането на посочения акт. Действително наименованието „Tosai friulano“ не е географско указание, което като такова да попада в обхвата на правата на интелектуална собственост и да се ползва от защита на това основание.

Първоинстанционният съд уточнява също, че общият интерес, който даден регион като образувание с компетентност по икономическите и социалните въпроси на своята територия би могъл да има от постигането на благоприятен резултат за икономическия си просперитет, не би могъл да е достатъчен, за да се приеме, че той е лично засегнат. По-нататък, законодателните и разпоредителните правомощия, които евентуално може да притежава публичноправно юридическо лице на държава-членка, различно от държавата, не са от естество да му предоставят личен интерес да иска отмяна на разпоредба на общностното право без въздействие върху обхвата на неговата компетентност, щом като по принцип лицето, което притежава тези правомощия, не ги упражнява в свой собствен интерес.

На последно място, по делото, по което е постановено Решение Alrosa/Комисия¹⁴, жалбоподателят иска отмяна на решението, с което Комисията е направила задължителни ангажиментите, поети от De Beers, предприятие с господстващо положение, да ограничи и впоследствие да спре покупките си на необработени диаманти от жалбоподателя. Като разглежда служебно допустимостта на жалбата, Първоинстанционният съд постановява, че жалбоподателят е лично засегнат от това решение, доколкото последното е било прието след производство, в което жалбоподателят е имал определящо участие, цели да се преустановят дълготрайните търговски отношения, които последният поддържа с De Beers, и може значително да засегне неговото конкурентно положение на пазара на доставка и производство на необработени диаманти.

3. Правен интерес

По делото, по което е постановено Решение Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия¹⁵, жалбоподателят обжалва решението на служителя по изслушването на Комисията, с което се отхвърля искането му за поверително третиране на някои откъси от решение на Комисията (наричано по-нататък „решението относно пероксидите“), които съдържаха упоменаване на ролята на жалбоподателя в рамките на поредица от картели на определени пазари на органичните пероксиди. Въпреки това, тъй като преследването спрямо жалбоподателя било погасено по давност, Комисията не е изтъкнала в разпоредителната част от решението относно пероксидите участието на това предприятие в нарушението. Първоинстанционният съд отхвърля направеното от Комисията възражение, според което жалбоподателят, който не е обжалвал решението относно пероксидите, няма правен интерес да оспори решението на служителя по изслушването. Той постановява, напротив, че отмяната на последното решение може да донесе полза на жалбоподателя, тъй като Комисията

¹⁴ Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г., T-170/06.

¹⁵ Решение на Първоинстанционния съд от 12 октомври 2007 г., T-474/04.

трябва да отчита законния интерес на жалбоподателя въпросните данни да не бъдат разкривани. Впрочем единствено обстоятелството, че посочените данни вече са публикувани, не лишава жалбоподателя от правен интерес, като се има предвид, че тяхното продължаващо разкриване чрез интернет страницата на Комисията непрестанно уврежда доброто име на жалбоподателя, което обуславя възникнал и все още съществуващ интерес.

По делото, по което е постановено Решение Ufex и др./Комисия¹⁶, жалбоподателите обжалват решението на Комисията, с което се отхвърля жалбата им. Техният правен интерес е бил оспорен, поради това че според встъпилите в подкрепа на Комисията страни последната дори и при отмяната на обжалвания акт не е могла да констатира разкритото нарушение, доколкото прекалената продължителност на административното производство в неговата цялост е накърнила правото на защита на посочените страни. В това отношение Първоинстанционният съд постановява, че правният интерес на жалбоподател, подал жалба за отмяна срещу решение на Комисията за отхвърляне на жалбата, подадена от него с оглед на разкриването на действие, което може да съставлява злоупотреба с господстващо положение, може да се отрича само при изключителни обстоятелства, по-конкретно ако може да се установи със сигурност, че Комисията не е можела да приеме решение, установяващо нарушение от страна на разглежданото предприятие с господстващо положение.

4. Допустимост в областта на държавните помощи

а) Понятие за заинтересована страна

Редица решения, приети през 2007 г., позволиха на Първоинстанционния съд да уточни прилагането на съдебната практика¹⁷, според която заинтересована страна по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО разполага с активна процесуална легитимация да иска отмяна на решение, прието след предварителната фаза на разглеждане на помощите, предвидена в член 88, параграф 3 ЕО, за да защити своите процесуални права.

В Определение по дело SID/Комисия¹⁸ Първоинстанционният съд не признава качеството на заинтересована страна на моряшки синдикат, подал жалба във връзка с определени данъчни мерки, приложими към морските лица, които са наети на борда на кораби, вписани в датския международен регистър. Действително нито моряшкият синдикат, нито неговите членове са били конкуренти на бенефициерите на въпросните мерки. Ако организациите, представляващи работниците на предприятието — бенефициер на дадена помощ, могат като заинтересовани страни да представят на Комисията своите становища по съображенията от социален характер, то в дадения случай е вярно, че

¹⁶ Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г., T-60/05.

¹⁷ Решение на Съда от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Recueil, стр. I-10737.

¹⁸ Определение на Първоинстанционния съд от 23 април 2007 г., T-30/03 (обжалвано, C-319/07 P).

евентуалните социални аспекти са били резултат от създаването на посочения регистър, а не от спорните данъчни мерки, които са били разгледани от Комисията единствено за да се прецени тяхната съвместимост с общия пазар. Следователно социалните аспекти, отнасящи се до този регистър, имат само непряка връзка с обжалваното решение.

В решение по дело *Fachvereinigung Mineralfaserindustrie/Комисия*¹⁹ Първоинстанционният съд, след като констатира, че членовете на жалбоподателя са заинтересовани страни, които имат правен интерес да защитават своите процесуални права, и че жалбоподателят наистина изтъква правно основание, изведено от това, че Комисията е трябвало да открие официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, тъй като, що се отнася до съвместимостта на помощта с общия пазар, е била изправена пред сериозни затруднения, обявява жалбата за недопустима и добавя, че макар и изтъкнатите допълнителни правни основания по същество да са недопустими като такива, то изложените доводи трябва въпреки това да бъдат разгледани, за да се прецени дали Комисията действително е била изправена пред сериозни затруднения.

Същата проблематика е предмет, във връзка с иск за установяване на неправомерно бездействие на основание член 232 ЕО, на дело *Asklepios Kliniken*²⁰, по което германско дружество, специализирано в областта на управлението на частни болнични заведения, е предявило иск, целящ да се установи, че Комисията незаконно се е въздържала от изразяване на позиция по жалбата, разкриваща съществуването на държавни помощи, за които се твърди, че са предоставяни от германските власти на болничните заведения от публичния сектор. Първоинстанционният съд припомня, че членове 230 ЕО и 232 ЕО са израз на едно и също средство за правна защита. В резултат на това, също както член 230, четвърта алинея ЕО позволява на частноправните субекти да подават жалба за отмяна срещу общностен акт, който ги засяга пряко и лично, член 232, трета алинея ЕО им дава и възможността да предявят иск за установяване на неправомерно бездействие срещу институция, която не е приела акт, който би ги засегнал по същия начин²¹.

б) Режим на помощи

По дело *Salvat père & fils и др./Комисия*²² Комисията е приела решение, определящо като държавни помощи, несъвместими с общия пазар, определени мерки, предприети от френските власти за финансиране на отраслов режим на помощи на винопроизводителите на вино с обикновено качество. По този начин тя е разпоредила на Френската република да пристъпи към възстановяването на тези незаконно изплатени помощи от техните бенефициери.

¹⁹ Решение на Първоинстанционния съд от 20 септември 2007 г., T-375/03.

²⁰ Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г. по дело *Asklepios Kliniken/Комисия*, T-167/04.

²¹ Решение на Съда от 18 ноември 1970 г. по дело *Chevalley/Комисия*, 15/70, Recueil, стр. 975 и Решение на Първоинстанционния съд от 10 май 2006 г. по дело *Air One/Комисия*, T-395/04, Recueil, стр. II-1343.

²² Решение на Първоинстанционния съд от 20 септември 2007 г., T-136/05. По този въпрос вж. и Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело *Италия и Brandt Italia/Комисия*, T-239/04 и T-323/04.

Като се основава на практиката на Съда, според която действителният бенефициер на индивидуална помощ, предоставена по силата на общ режим и чието възстановяване е разпоредено в решението на Комисията, е лично засегнат от това решение²³, Първоинстанционният съд отбелязва, че обстоятелството, че обжалваното решение не посочва предприятията — бенефициери на въпросните помощи, прилага се за обективно определени положения и поражда правни последици спрямо категория лица, предвидени по по общ и абстрактен начин, не води до недопустимост на жалбата. Отбелязвайки, напротив, че предоставените суми се различават според предприятията и следователно са индивидуализирани в зависимост от присъщите на всяко от тях характеристики, Първоинстанционният съд констатира, че един от жалбоподателите има качеството на действителен бенефициер на индивидуална помощ, която е била предоставена по силата на разглеждания отраслов режим на помощи и чието възстановяване Комисията е разпоредила. Вследствие на това този жалбоподател е пряко и лично засегнат от тази част от обжалваното решение.

5. **Спорове във връзка с квотите за емисии на парникови газове**

2007 година е белязана с нов вид спорове, свързан с жалбите на частноправни субекти срещу актове, приети от Комисията и адресирани до държавите-членки, в рамките на режима на търговия с квоти за емисии на парникови газове, установен с Директива 2003/87²⁴. Последната създава схема за търговия с квоти, с цел да се стимулира намаляването на подобни емисии, за които се отпускат квоти, позволяващи на оператора титуляр да отделя определено количество парников газ, като тези квоти са разпределени съгласно национални разпределителни планове (наричани по-нататък „НРП“), за които се уведомява Комисията.

Нито една от подадените от предприятията, на които са разпределени квоти, жалби срещу решенията на Комисията не е приета за допустима, при това на отделни основания според вида на обжалваното решение.

а) **Решения, които не повдигат възражения срещу НРП, за който има уведомяване**

Като прави текстуално, контекстуално и телеологично тълкуване на Директива 2003/87, Първоинстанционният съд постановява в Определение по дело EnBW Energie Baden-Württemberg/Комисия²⁵, че посочената директива предоставя на Комисията само ограничено право на отхвърляне, като й позволява дори да се откаже да използва това правомощие, щом като, по-конкретно, при липса на изрични възражения от Комисията в предвидения от директивата срок НРП, за който има уведомяване, става окончателен и може да бъде изпълняван от държавата-членка. От това Първоинстанционният съд прави извода, че когато решението съдържа

²³ Решение на Съда от 19 октомври 2000 г. по дело Италия и Sardegna Lines/Комисия, C-15/98 и C-105/99, Recueil, стр. I-8855.

²⁴ Директива 2003/87/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 13 октомври 2003 година за установяване на схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове в рамките на Общността и за изменение на Директива 96/61/ЕО на Съвета (ОВ L 275, стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 10, стр. 78).

²⁵ Определение на Първоинстанционния съд от 30 април 2007 г., T-387/04.

изрично приемане на определени аспекти на даден НРП, то дори имплицитно не би могло да се счита за одобряване на НРП в неговата цялост, така че жалбоподателят не разполага с правен интерес да оспорва другите аспекти на НРП²⁶.

Въз основа на подобна аргументация Първоинстанционният съд постановява в Определение по дело US Steel Košice/Комисия²⁷, че понеже в решението на Комисията не са направени възражения срещу словашкия НРП, то няма за последица предоставянето на правопораждащо разрешително, тъй като поради своето естество словашките мерки не изисквали подобно разрешително. При тези обстоятелства обжалваното решение не би могло да породи задължителни правни последици, които да засегнат интересите на жалбоподателя, и следователно не представлява подлежащ на обжалване акт.

Накрая, с Определение по дело Cemex UK Cement/Комисия²⁸ Първоинстанционният съд обявява за недопустима поради липса на лично засягане жалба за отмяна на решението на Комисията, в което не са направени възражения, що се отнася до предоставянето в НРП на индивидуална квота, която тя считала за недостатъчна и противоречаща на Директивата, тъй като само Обединеното кралство било отговорно за изпълнението на НРП, както и за отпускането на специфични квоти на индивидуалните инсталации.

6) Решения за несъвместимост на НРП

В определението по дело Fels-Werke и др./Комисия²⁹ Първоинстанционният съд приема, че жалбоподателите не са лично засегнати от решението на Комисията, с което метод на отпускане, благоприятен за новите инсталации и въведен по време на предходния НРП, е обявен за несъвместим. Това решение всъщност засяга жалбоподателите на същото основание като всички останали оператори на инсталации, които са в същото положение. Потенциално поставено под съмнение от решението, самото съществуване на правото, произтичащо от германския режим за предходния период на отпускане, не може да индивидуализира носителя на това право, когато същото право е предоставено, в изпълнение на обща и абстрактна норма, на множество обективно определени оператори.

²⁶ Следва да се отбележи, че същият германски НРП за периода 2005—2007 г. е предмет на Решение на Първоинстанционния съд от 7 ноември 2007 г. по дело Германия/Комисия, T-374/04. С това решение е отменено решението на Комисията поради грешка при прилагане на правото, доколкото с последното се обявява за несъвместима с Директива 2003/87 предвидената в НРП възможност за корекции *ex post*, позволяваща на германските власти да намалят броя на отпуснати квоти на дадена инсталация и да прехвърлят в резерв оттеглените квоти, когато операторът подменя стара инсталация с нова, чийто производствен капацитет е по-малък. Първоинстанционният съд подчертава, че нито една разпоредба на Директива 2003/87 не забранява последващо изменение на броя на индивидуално предоставените квоти, като държавата-членка разполага със свобода на действие, когато прави корекции за намаляване.

²⁷ Определение на Първоинстанционния съд от 1 октомври 2007 г., T-489/04.

²⁸ Определение на Първоинстанционния съд от 6 ноември 2007 г., T-13/07.

²⁹ Определение на Първоинстанционния съд от 11 септември 2007 г., T-28/07 (обжалвано, дело C-503/07 P).

Дело US Steel Košice/Комисия³⁰ има за предмет отмяната на решението на Комисията, с което определени аспекти на словашкия НРП за периода 2008—2012 г. се обявяват за несъвместими с Директива 2003/87³¹ и се изисква намаляване на общото количество на предвидените квоти. Първоинстанционният съд приема, че нито посочената директива, нито обжалваното решение водят до извършването на автоматично разпределение на общия брой квоти между индивидуалните инсталации, което да се изразява в определени проценти от квоти, предоставени на жалбоподателя и на другите инсталации. Така жалбоподателят не е пряко засегнат от обжалваното решение, щом като евентуалното намаляване на неговата индивидуална квота е резултат от упражняването на дискреционна власт от словашкото правителство, което е длъжно не да намалява броя на индивидуалните квоти на жалбоподателя, а само да не надвишава лимитите на общото количество квоти за предоставяне.

На последно място, в Определение по дело Drax Power и др./Комисия³² Първоинстанционният съд постановява, че решението на Комисията, с което се отхвърля предложението, направено от Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия за изменение на неговия временен НРП с оглед да се повиши окончателното общо количество квоти за предоставяне, не засяга пряко жалбоподателя.

Правила на конкуренция, приложими за предприятията

1. Принос в областта на член 81 ЕО

а) Прилагане на член 81, параграф 3 ЕО

Сезиран с въпроса за законосъобразността на решение за освобождаване, прието в изпълнение на Регламент № 17³³ и налагащо задължения на неговия бенефициер, Първоинстанционният съд постановява в Решение по дело *Duales System Deutschland/Комисия*³⁴, че задължение, поето от дадено предприятие по време на административната процедура в отговор на изразената от Комисията загриженост, води до уточняване на съдържанието на нотифицираните споразумения, за целите на отрицателно удостоверяване или освобождаване на основание член 81 ЕО, като се посочва на Комисията какво поведение възнамерява да следва занапред това предприятие. Следователно Комисията има право да приеме решението си, като

³⁰ Определение на Първоинстанционния съд от 1 октомври 2007 г., T-27/07 (обжалвано, дело C-6/08 P).

³¹ Директива 2003/87/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 13 октомври 2003 година за установяване на схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове в рамките на Общността и за изменение на Директива 96/61/ЕО на Съвета (ОВ L 275, стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 10, стр. 78).

³² Определение на Първоинстанционния съд от 25 юни 2007 г., T-130/06.

³³ Регламент на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3).

³⁴ Решение на Първоинстанционния съд от 24 май 2007 г., T-289/01.

отчита това задължение и Първоинстанционният съд не следва да преценява неговата законосъобразност, като взема предвид обстоятелство, на което предприятието е отказало да се позове по време на административната процедура.

Освен това Първоинстанционният съд констатира, че в случаите, когато инсталации, които са собственост на договорните партньори на дадено предприятие, представляващо същността на искането, са пречка за конкурентите на същото, Комисията може да наложи на посоченото предприятие като задължение, което е условие за освобождаване, съвместното използване от него и конкурентите му на посочените инсталации, като се има предвид, че при липса на подобно използване тези конкуренти биха били лишени от всякаква сериозна възможност да навлязат и да се задържат на разглеждания пазар.

б) Едно-единствено нарушение

Първоинстанционният съд уточнява в Решение по дело BASF и UCB/Комисия³⁵, че понятието „единна цел“, характерно за едно-единствено продължавано нарушение, небимогло да се определи чрез общото позоваване на нарушението на конкуренцията на пазара на съответния продукт, тъй като накръняването на конкуренцията представлява неразделен елемент на всяко поведение, попадащо в приложното поле на член 81 ЕО. Подобно определение на понятието за единна цел би могло да лиши понятието за едно-единствено продължавано нарушение от част от неговия смисъл, доколкото то би имало за последица систематичното квалифициране на редица забранени с член 81, параграф 1 ЕО действия, засягащи даден икономически отрасъл, като елементи от фактическия състав на едно-единствено нарушение.

Що се отнася до спорните картели, Първоинстанционният съд констатира, че световните договорености и европейските договорености не са били прилагани едновременно, че са преследвали различни цели, че са били изпълнени чрез нееднакви методи и че Комисията не е доказала намерението на европейските производители да участват в световните договорености, за да осъществят впоследствие разпределението на пазара на Европейското икономическо пространство. При това положение световните и европейските договорености съставляват две отделни нарушения. Приемайки, че нарушението, изразяващо се в участието в световния картел, е погасено по давност, Първоинстанционният съд отменя обжалваното решение в частта му, с която се налага глоба на жалбоподателите поради тяхното участие в този картел.

в) Глоби

От Решение по дело Prym и Prym Consumer/Комисия³⁶ следва, че задължението да се определи съответният пазар в решение, прието в изпълнение на член 81 ЕО, се налага

³⁵ Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2007 г., T-101/05 и T-111/05.

³⁶ Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г., T-30/05 (обжалвано, дело C-534/07 P).

на Комисията само когато без подобно определяне не е възможно да се определи дали картелът може да засегне търговията между държавите-членки и дали има антиконкурентен предмет или действие. Когато споразумението има за предмет разпределение на пазарите на стоки и на географския пазар, не съществува задължение за Комисията да определи пазара за целите на прилагането на член 81 ЕО. Въпреки това, щом като разпоредителната част на дадено решение не само установява нарушение, а налага и глоба, фактическите констатации, свързани със засегнатия пазар, са релевантни. Действително според Насоките за определяне на размера на глобите³⁷ при оценяване на тежестта на нарушението трябва да бъде взето предвид неговото действително отражение върху пазара, ако то може да бъде определено, както и ефективният икономически капацитет на нарушителите за нанасяне на значителни вреди на другите оператори. Преценката на тези обстоятелства обаче изисква да се определи големината на пазарите и пазарните дялове, които засегнатите предприятия притежават.

Въпреки това, тъй като нарушението има за предмет разпределение на пазарите на стоки и на географския пазар и естеството му е квалифицирано от Насоките като „много сериозно“, Първоинстанционният съд приема, че липсата на мотиви, свързани с определянето на пазара, не може в дадения случай да доведе до отмяна или до намаляване на глобата, като отбелязва, че Комисията е избрала минималния начален размер, предвиден в посочените Насоки за подобно нарушение.

В Решение по дело *Bolloré и др./Комисия*³⁸ Първоинстанционният съд упражнява пълен съдебен контрол в два аспекта. На първо място, като припомня, че ако фактът, че едно предприятие не е участвало във всички конститутивни елементи на даден картел, не е релевантен за установяване на съществуването на нарушението, подобно обстоятелство трябва да бъде взето предвид при преценката на тежестта на нарушението, а при необходимост — при определянето на глобата, той намалява с 15 % окончателната глоба, наложена на едно от предприятията, с мотива че Комисията не е доказала, че не е взела предвид това неучастие в практиките на подялба на пазара във всички параметри, довели до определянето на окончателния размер на глобата, наложена на това предприятие. На второ място, във връзка с намаляването на глобата поради съдействие, Първоинстанционният съд приема, че макар, обратно на предприятието *AWA*, предприятието *Mougeot* да е предоставило документи от релевантния период и изявленията му по определени въпроси да са по-подробни, дадените от *AWA* сведения се отнасят до по-дълъг период и имат по-голям географски обхват и от това прави извода, че тяхното сътрудничество е било със сходно качество. В резултат той е предоставил на предприятието *AWA* същото намаляване като това, от което се е ползвало предприятието *Mougeot*.

По същия начин в Решение по дело *BASF и UCB/Комисия*, посочено по-горе, Първоинстанционният съд, след като установява, че нарушението, изразяващо се в

³⁷ Насоки относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от Договора за ЕОБС (ОВ С 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69).

³⁸ Решение на Първоинстанционния съд от 26 април 2007 г., T-109/02, T-118/02, T-122/02, T-125/02, T-126/02, T-128/02, T-129/02, T-132/02 и T-136/02 (обжалвано, дело C-322/07 P).

участието на жалбоподателите в световните договорености, е погасено по давност, преизчислява размера на глобите, които Комисията им е наложила. Колкото до предприятието BASF, Първоинстанционният съд посочва, че не представлява съдействие, спадащо към приложното поле на Известието за намаляване или освобождаване от отговорност от 1996 г.³⁹ предоставянето от дадено предприятие на Комисията на данни относно действия, за които то не е следвало да плаща глоба. Тъй като основните доказателства, предоставени от BASF по силата на съдействието, се отнасят до световните договорености и нарушението, свързано с тези световни договорености, е прието за погасено по давност, Първоинстанционният съд приема, че посоченото предприятие вече не следва да се ползва от намалението с 10 %, което му е било предоставено на това основание. Понеже Първоинстанционният съд счита, че предвид естеството на нарушението, началният размер на глобата за европейските договорености трябва да остане еднаква с определената за всички договорености, фактът, че по отношение на BASF се установява, че едно от действията, в които е упрекнато, не може да бъде санкционирано поради изтичането на давността, няма за последица намаляването на размера на неговата глоба. Възможно въпреки постигнатото поради посоченото изтичане на давността намаляване, окончателният размер, определен от Първоинстанционния съд, е 35 024 милиона евро, т.е. с 54 000 EUR повече от размера на глобата, наложена от Комисията на BASF.

В Решение по дело Coats Holdings и Coats/Комисия⁴⁰ Първоинстанционният съд приема, че ролята на жалбоподателя е била ограничена в основни линии до улесняване на влизането в сила на рамковия договор на картела. Следователно, понеже неговата роля се доближавала повече до тази на посредник, отколкото до тази на пълноправен участник в картела, Първоинстанционният съд намира за уместно да намали размера на глобата с 20 %, за да отчете тези смекчаващи обстоятелства.

г) Носене на отговорност за противоправно поведение

По дело Akzo Nobel и др./Комисия⁴¹ Първоинстанционният съд подчертава, че не отношението на подбудителство, свързано с нарушението, между дружеството майка и неговото дъщерно дружество, нито — на по-силно основание — участието на първото в споменатото нарушение, а фактът, че те представляват едно предприятие по смисъла на член 81 ЕО, дава право на Комисията да адресира решението за налагане на глоби до дружеството майка в група от дружества.

В особения случай, когато дружество майка притежава целия капитал на свое дъщерно дружество, което е извършило неправомерни действия, съществува обикновена презумпция, според която посоченото дружество майка упражнява определящо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество. Дружеството

³⁹ Известие на Комисията от 18 юли 1996 г. относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер по преписки във връзка с картели (ОВ С 207, 1996 г., стр. 4).

⁴⁰ Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г., T-36/05 (обжалвано, дело C-468/07 P).

⁴¹ Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2007 г., T-112/05.

майка следва да обори тази презумпция, като предостави за преценка от Първоинстанционния съд всяко доказателство относно организационните, икономическите и юридическите връзки между него и неговото дъщерно дружество, за да докаже, че те не представляват единно икономическо образувание.

2. Принос в областта на член 82 ЕО

а) Решение по дело Microsoft/Комисия

Дейността на Първоинстанционния съд през тази година е белязана с делото, по което е постановено Решение Microsoft/Комисия⁴², произнесено от големия състав, който отхвърля в основната ѝ част жалбата за отмяна на решението на Комисията⁴³.

Освен глоба в размер на над 497 милиона евро, Комисията е наложила на Microsoft да преустанови констатираните злоупотреби, от една страна, като разкрие данните, свързани с необходимата оперативна съвместимост между предприятията, които желаят да развиват и разпределят операционни системи за сървъри за работни групи, а от друга страна, като предложи за продажба версия на системата за експлоатация Windows за персонални компютри, които не съдържат софтуер Windows Media Player. С цел да съдейства на Комисията в нейната мисия да следи за спазването на тези корективни мерки, решението предвижда механизъм за надзор, включващ определянето на независим представител.

Първоинстанционният съд отхвърля всички претенции на жалбоподателя относно злоупотребите с господстващо положение, посочени от Комисията, както и наложените корективни мерки и глоба, но за сметка на това отменя разпоредбите на решението, свързани с независимия представител.

Що се отнася, на първо място, до злоупотребата, състояща се в отказ да се предоставят данни, свързани със съвместимостта, Първоинстанционният съд отхвърля съвкупността от доводи, приведени от Microsoft с цел оспорване на понятието и степента на оперативна съвместимост, възприети от Комисията, както и последователността на наложената корективна мярка. Първоинстанционният съд разглежда по-нататък въпроса за правата на интелектуална собственост или за търговската тайна, в чийто обхват попадат протоколите за комуникация на Microsoft или спецификациите на същите. Като се позовава на практиката на Съда⁴⁴, Първоинстанционният съд припомня, че единствено при извънредни обстоятелства

⁴² Решение на Първоинстанционния съд от 17 септември 2007 г., T-201/04.

⁴³ Решение 2007/53/ЕО на Комисията от 24 май 2004 г. относно процедурата по прилагане на член 82 [ЕО] и на член 54 от Споразумението за ЕИП, образувано срещу Microsoft Corporation (преписка COMP/C-3/37.792 — Microsoft) (ОБ L 32, 2007 г., стр. 23).

⁴⁴ Решение на Съда от 5 октомври 1988 г. по дело Volvo, 238/87, Recueil, стр. 6211; Решение на Съда от 6 април 1995 г. по дело RTE и ITP/Комисия, известно като „Magill“, C-241/91 P и C-242/91 P, Recueil стр. I-743; Решение на Съда от 26 ноември 1998 г. по дело Bronner, C-7/97, Recueil, стр. I-7791, както и Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело IMS Health, C-418/01, Recueil, стр. I-5039.

упражняването на изключителното право от носителя на правото на собственост може да доведе до подобна злоупотреба, а именно когато, първо, отказът се отнася до стока или услуга, абсолютно необходима за упражняването на дадена дейност на съседен пазар, второ, отказът е от естество да изключи всякаква ефективна конкуренция на този съседен пазар, трето, отказът възпрепятства появата на нов продукт, за който има потенциално търсене от страна на потребителите, и на последно място, този отказ не е обективно оправдан.

Като разглежда дали тези обстоятелства са били налице в дадения случай, Първоинстанционният съд приема, че Комисията не е допуснала явна грешка, като е приела, първо, че за да могат да конкурират сериозно операционните системи Windows за сървъри за работни групи, конкурентните операционни системи трябва да са в състояние на съвместимост с архитектурата на домейн Windows на основата на равенство с тези системи Windows, второ, че развитието на пазара показва риск от отстраняване на конкуренцията на пазара на операционните системи за сървъри за работни групи и, трето, че отказът, в който е упрекнуто Microsoft, ограничава техническото развитие във вреда на потребителите по смисъла на член 82, втора алинея, буква б) ЕО и че при това положение обстоятелството, свързано с появата на нов продукт, е налице в дадения случай. Накрая, Първоинстанционният съд отбелязва, че Microsoft не е доказало съществуването на каквото и да било обективно оправдание за отказа си да разкрие данни, свързани с разглежданата съвместимост, нито е доказало в достатъчна степен, че разкриването на тези данни би имало значително отрицателно отражение върху неговите подбуди към иновации.

Що се отнася, на второ място, до злоупотребата, изведена от свързаната продажба на операционната система Windows за персонални компютри и на Windows Media Player, Първоинстанционният съд преценява, че направеният от Комисията анализ на конститутивните елементи на свързаната продажба е в съответствие както с член 82 ЕО, така и със съдебната практика⁴⁵, припомняйки, че тези елементи са следните: първо, свързващият продукт и свързаният продукт са два отделни продукта, второ, засегнатото предприятие има господстващо положение на пазара на свързващия продукт, трето, посоченото предприятие не дава на потребителите възможност да си набавят свързващия продукт без свързания продукт и, четвърто, разглежданата практика ограничава конкуренцията.

На трето място, що се отнася до механизма за надзор, включващ определянето на независим представител, Първоинстанционният съд постановява, че решението не намира правно основание в Регламент № 17⁴⁶ и следователно надхвърля правомощията на Комисията в областта на разследването и на изпълнението. Той приема, че със създаването на подобен механизъм, който предоставя на представителя, без ограничение във времето и независимо от Комисията, право на достъп до поддръжката, данните, документите, помещенията и служителите на Microsoft, както и до „изходния код“ на съответните продукти на последното, и който дава на този представител

⁴⁵ Вж по-конкретно Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 1991 г. по дело Hilti/Комисия, T-30/89, Recueil, стр. II-1439, и Решение на Първоинстанционния съд от 6 октомври 1994 г. по дело Tetra Pak/Комисия, T-83/91, Recueil, стр. II-755.

⁴⁶ Посочен по-горе.

възможността да действа и по своя собствена инициатива или по искане на трети лица, Комисията е излязла извън хипотезата, в която тя определя свой собствен външен експерт, който да я съветва в течение на дадено разследване, и е делегирала правомощия, които единствено тя може да упражнява. Комисията е надвишила своите правомощия и като е възложила на Microsoft разходите, свързани с представителя, макар че нито една разпоредба на Регламент № 17 не ѝ дава правото да налага на предприятията понасянето на разходите, които самата тя е направила във връзка с наблюдението на изпълнението на корективните мерки.

Колкото до наложената глоба, Първоинстанционният съд уточнява по-конкретно, че задължението за мотивиране не включва нито посочването на цифрови данни, свързани с размера на глобите, нито извършването на разграничение между различните констатирани злоупотреби при определянето на началния размер на глобата.

б) Решения за отхвърляне на жалбите

По дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд припомня, че ако при упражняване на своята дискреционна власт Комисията може да реши да остави без разглеждане жалба поради липса на интерес за Общността⁴⁷, тя все пак не може да го направи на единственото основание, че подобни практики са преустановени, без да е проверила дали антиконкурентните последици продължават, а ако това е така, дали тежестта на твърдените нарушения на конкуренцията или продължаващото им въздействие е от естество да придаде на тази жалба интерес за Общността. Дори и да няма антиконкурентни последици, Комисията остава длъжна да вземе предвид продължителността и тежестта на твърдените нарушения.

Впрочем що се отнася до разглеждането на жалба, която попада в споделената компетентност на Комисията и на националните органи, Първоинстанционният съд уточнява, че нито субективното виждане на националните органи или юрисдикции, че Комисията е в състояние по-добре да разгледа случая, нито наличието на сътрудничество между Комисията и даден национален орган са от естество да породят изключителна компетентност на Комисията или да предопределят решението на същата за наличието на интерес за Общността. Комисията също така не е задължена да дава предимство на една преписка, когато национална юрисдикция е спряла производството в очакване на решение от нейна страна.

в) Прилагане на член 82 ЕО в случаите на кръстосано субсидиране

По дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд постановява, че предоставянето от предприятие с господстващо положение на кръстосани субсидии

⁴⁷ По отношение на понятието за интерес за Общността вж. и Решение на Първоинстанционния съд от 3 юли 2007 г. по дело *Au lys de France*/Комисия, T-458/04, и Решение на Първоинстанционния съд от 12 юли 2007 г. по дело *AEPI*/Комисия, T-229/05 (обжалвано, дело C-425/07 P).

с произход от отрасъла, в който то притежава законен монопол, на дъщерното му дружество, отворено за конкуренцията, не представлява като такова злоупотреба с господстващо положение, независимо от политиката, прилагана в запазения сектор и в отворения за конкуренция сектор. Действително самият факт на предоставяне на изключително право на предприятие, за да се гарантира изпълнение от негова страна на услуга от общ икономически интерес, не се противопоставя на възможността това предприятие да извлича печалба от запазената за него дейност, нито пречи разширяването на дейността му към области, които не са запазени. Въпреки това придобиването на участие в предприятие и, по аналогия, предоставянето на кръстосани субсидии могат да породят проблеми с оглед на общностните правила за конкуренция в случаите, когато средствата, използвани от притежаващото монопол предприятие, са получени в резултат от завишени или дискриминационни цени или от други практики на злоупотреба на запазения пазар. Вследствие на това, когато предприятие с господстващо положение фактурира на по-ниски цени услугите, които предоставя на дъщерното си дружество, това не представлява непременно пречка за конкурентите, ако дъщерното дружество използва тези субсидии за извличане на големи печалби или за изплащане на високи дивиденди. Същото важи и за изравняването от страна на дъщерното дружество на неговите цени с тези на конкурентите му и извличането на много големи печалби, щом като подобно поведение не оказва въздействие върху избора на доставчика от клиента.

г) Злоупотреба с господстващо положение

Първоинстанционният съд постановява в Решение по дело *Duales System Deutschland/Комисия (Der Grüne Punkt)*⁴⁸, че представлява злоупотреба с господстващо положение поведението на предприятие, управляващо система за събиране и оползотворяване на опаковки, която се простира върху цялата територия, което поведение се състои в това да изисква от предприятията, прибягващи до неговата система заплащането на такса за всички опаковки, предлагани на пазара в Германия с неговото лого, когато тези предприятия докажат, че не използват тази система за част или за всички тези опаковки. Все пак това не изключва възможността за това предприятие, в случай че се докаже, че дадена опаковка, носеща неговото лого, е била приета обратно и оползотворена от друга система, да получава подходяща такса единствено за използването на марката. Действително поставянето на логото съответства на предоставянето на услуга, доколкото показва на потребителя, че системата е на негово разположение.

д) Хищнически цени

Като се опира на Решение по дело *AKZO/Комисия*⁴⁹, Първоинстанционният съд припомня в Решение по дело *France Télécom/Комисия*⁵⁰, че съществуват два различни

⁴⁸ Решение на Първоинстанционния съд от 24 май 2007 г., T-151/01 (обжалвано, дело C-385/07 P).

⁴⁹ Решение на Съда от 3 юли 1991 г., C-62/86, Recueil, стр. I-3359.

⁵⁰ Решение на Първоинстанционния съд от 30 януари 2007 г., T-340/03 (обжалвано, дело C-202/07 P).

метода на анализ, за да се определи дали едно предприятие прилага хищнически цени. Прилаганите от предприятие с господстващо положение цени, които са по-ниски от средната стойност на променливите разходи, следва сами по себе си да се считат за злоупотреба, тъй като единственият интерес, който предприятието може да има от прилагането на подобни цени, е да отстрани своите конкуренти, докато цените, по-ниски от средната стойност на общите разходи, но по-високи от средната стойност на променливите разходи, представляват злоупотреба, когато са определени в рамките на план, целящ отстраняване на конкурент. Това намерение за отстраняване трябва да бъде установено въз основа на убедителни и непротиворечиви улики, без същевременно да се изисква доказване на конкретните последици от разглежданите практики.

В това отношение реализираните след нарушението приходи и разходи не следва да се отчитат при оценката на степента на покриване на разходите през разглеждания период. Действително член 82 ЕО се отнася до положението на въпросното предприятие на общия пазар към момента на извършване на нарушението. Въпреки това не е необходимо допълнително да се доказва, че разглежданото предприятие е имало реална възможност да възстанови загубите си.

Освен това Първоинстанционният съд постановява, че не може да се твърди, че правото на господстващо предприятие да изравни цените си с тези на конкуренцията е абсолютно, особено когато това право би оправдало използването на хищнически цени, забранени от Договора. Ако предприятие с господстващо положение не може да бъде лишено от правото да защитава собствените си търговски интереси, когато те са застрашени, и в една разумна степен трябва да му се позволи да предприема действията, които счита за подходящи за защита на посочените интереси, такова поведение не може да се допусне, когато цели точно утвърждаване на господстващото положение и злоупотреба с него.

е) Задължения на предприятието с господстващо положение

В Решение по дело Alrosa/Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд се произнася за първи път по законосъобразността на решение, което прави задължителни ангажиментите, поети от предприятие с господстващо положение, и по действието на това решение по отношение на трети лица.

Първоинстанционният съд констатира, че подобно решение има за последица да сложи край на производството по установяване и санкциониране на дадено нарушение на правилата за конкуренция. При това положение то не би могло да се разглежда като обикновено приемане от страна на Комисията на предложение, направено свободно от партньор по преговори, а представлява задължителна мярка, слагаща край на противоправно положение, по повод на което Комисията упражнява всички правомощия, предоставени ѝ от членове 81 ЕО и 82 ЕО, при условие че представянето на предложения за поемане на ангажименти от съответните предприятия я освобождава от задължението да докаже нарушението. Като прави задължително определено поведение на даден оператор по отношение на третите лица, дадено решение, прието на основание на член 9 от Регламент

№ 1/2003⁵¹, може непряко да има правно действие *erga omnes*, което съответното предприятие не би могло да създаде само. Следователно според Първоинстанционния съд Комисията е единственият автор на това правно действие, тъй като придава задължителна сила на ангажиментите, предложени от съответното предприятие, и сама носи отговорност за това. Ако разполага със свобода на преценка при избора, предоставен ѝ от Регламент № 1/2003, да направи задължителни ангажиментите, предложени от съответните предприятия, и да приеме решение по силата на член 9 от него или да следва процедурата, предвидена в член 7, параграф 1 от посочения регламент, която изисква установяване на нарушение, Комисията е задължена все пак да спазва принципа на пропорционалност.

В дадения случай Първоинстанционният съд прави извода, че що се отнася до решение на Комисията, налагащо приключване на дълготрайни търговски отношения между две предприятия, страни по споразумение, което може да съставлява злоупотреба с господстващо положение, връзката между двете производства, образувани от Комисията на основание членове 81 ЕО и 82 ЕО, както и фактът, че посоченото решение споменава изрично предприятието съдоговорител, без същевременно да е адресирано до него, трябва да доведе до това на последното да се признаят, за производството като цяло, правата, предоставени на засегнатото предприятие по смисъла на Регламент № 1/2003, макар *stricto sensu* то да не е било такова в производството по член 82 ЕО. Вследствие на това предприятието разполага с право да бъде изслушано относно индивидуални ангажименти, които Комисията предвижда да направи задължителни, и трябва да има възможност да упражни в пълна степен това право.

3. Принос в областта на контрола върху концентрациите

В Решение по дело Sun Chemical Group и др./Комисия⁵² Първоинстанционният съд подчертава, че Насоките относно оценката на хоризонталните концентрации⁵³ не изискват посочените от тях обстоятелства да бъдат разглеждани във всеки един случай, като Комисията има право на преценка, което ѝ позволява да вземе или да не вземе предвид някои от тях, и не е длъжна да излага точни мотиви за преценката на някои аспекти на концентрацията, които ѝ се струват явно неотнормисими, лишени от значение или с очевидно второстепенен характер за тази преценка.

При упражняването на съдебен контрол Първоинстанционният съд не би трябвало да се ограничава само до проверка дали Комисията е взела предвид обстоятелствата, посочени в Насоките като релевантни за преценката на последиците от дадена концентрация, а трябва да реши и дали евентуалните пропуски на Комисията могат да поставят под въпрос нейния извод.

⁵¹ Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 г. относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

⁵² Решение на Първоинстанционния съд от 9 юли 2007 г., T-282/06.

⁵³ Насоки относно оценката на хоризонталните концентрации съгласно Регламента за концентрациите (ОВ С 31, 2004 г., стр. 5).

По-нататък, в рамките на разглеждането на анализа на Комисията, свързан със съществуването на неизползван капацитет на пазара, Първоинстанционният съд прави извода, че за да могат всички клиенти на новосъздадена вследствие на концентрация структура да предотвратят евентуални антиконкурентни действия на същата, не е необходимо те да са в състояние да пренасочат всичките си поръчки към други доставчици. В действителност възможността, която те имат да пренасочат една съществена част от тях към други доставчици, може да бъде разглеждана като заплаха за достатъчно значими загуби, за да разубеди посочената структура да прилага подобна стратегия.

4. Производство за санкциониране на антиконкурентните практики

а) Разпределение на правомощията

Регламент № 1/2003 цели по-конкретно да свърже по-тясно националните органи по конкуренция при прилагането на общностните правила в тази област и за тази цел създава мрежа от публични органи, които да прилагат посочените правила в условията на тясно сътрудничество. В това отношение в Решения по дело *France Télécom/Комисия*, посочени по-горе, Първоинстанционният съд уточнява, че с Регламент № 1/2003 все пак се запазва основната роля на Комисията при разследване на нарушенията. Макар член 11, параграф 1 от посочения регламент да предвижда общо правило, според което Комисията и националните органи по конкуренция са длъжни да развиват тясно сътрудничество, той не възлага на Комисията задължение да се въздържа от извършването на проверки по случай, с който успоредно е сезиран и национален орган по конкуренция. Въз основа на тази разпоредба не може да се направи и заключение, че при положение че национален орган по конкуренция е започнал разследване относно определени факти, това незабавно създава пречка за самосезиране на Комисията във връзка с този случай или за предварителното му проучване от нея. Напротив, от изискването за сътрудничество между Комисията и националните органи следва, че двата органа могат поне на предварителни етапи, каквито са разследванията, да работят успоредно.

Впрочем член 11, параграф 6 от Регламент № 1/2003 предвижда, че при условието за обикновено допитване до съответния национален орган Комисията запазва възможността да образува производство за приемане на решение, дори когато посоченият орган вече разглежда случая. А fortiori, Регламент № 1/2003 не може да се тълкува в смисъл, че в подобна хипотеза забранява на Комисията да реши да извърши проверка, което представлява акт, който само подготвя разглеждането на случая по същество и не налага формалното образуване на производството.

б) Поверителност на отношенията между адвокати и клиенти

В Решение по дело *Akzo Nobel Chemicals* и *Akcros Chemicals/Комисия*, посочено по-горе, Първоинстанционният съд се произнася по обхвата на принципа, утвърден от

Съда в Решение по дело AM & S/Комисия⁵⁴, според който Комисията трябва да упражнява правомощията за провеждане на разследване, които са ѝ предоставени, за да разкрива нарушения на правото на конкуренция, като при определени условия спазва поверителността на отношенията между адвокати и клиенти.

Що се отнася до процедурата, която следва да се спазва при извършването на проверка, Първоинстанционният съд постановява, че определено предприятие има право да не предостави възможност на служителите на Комисията да се запознаят, макар и накратко, с документи, на чийто поверителен характер се позовава предприятието, когато смята, че при подобен кратък преглед не може да не се разкрие съдържанието на документите, и при условие че мотивира това твърдение. Ако Комисията смята, че представените от предприятието доказателства не могат да удостоверят поверителния характер на съответните документи, служителите могат да поставят екземпляр от документа в запечатан плик и да го вземат със себе си с оглед на последващо разрешаване на спора. Първоинстанционният съд смята, че тази процедура позволява да се избегне рискът от нарушаване на принципа за защита на поверителността на отношенията между адвокати и клиенти, като същевременно на Комисията се оставя възможност да запази определен контрол върху документите и се избягва опасността от последващо изчезване или манипулации на тези документи.

Що се отнася до видовете документи, на които се предоставя защита, Първоинстанционният съд отбелязва, че вътрешните документи на определено предприятие, макар да не са били обект на кореспонденция с адвокат или да не са били създадени с цел да бъдат изпратени на адвокат, все пак могат да попаднат в обхвата на поверителността на отношенията между адвокати и клиенти, доколкото са изготвени единствено с цел да се потърси юридическо становище от адвокат в рамките на упражняване на правото на защита. За сметка на това тази защита не може да се предостави на документ само поради факта, че е бил обсъждан с адвокат. Първоинстанционният съд отбелязва също, че обстоятелството, че определен документ е изготвен в рамките на програма за съобразяване с правото на конкуренция, само по себе си не е достатъчно, за да се предостави защита на този документ. Действително, предвид обхвата им, тези програми включват задачи и сведения, които често надхвърлят в голяма степен правото на защита.

Впрочем Първоинстанционният съд потвърждава, че макар да е вярно, че понастоящем специфичното признаване на ролята на юрисконсулта и защитата на поверителността на отношенията с него са по-широко разпространени, отколкото в момента на произнасяне на решението по дело AM & S, все пак не е възможно в правните системи на държавите-членки да се очертаят еднаквите или преобладаващите тенденции в това отношение. Ето защо следва да се потвърди становището на Съда, възприето в посоченото решение, според което отношенията между предприятията и юридическите съветници, които се намират в трудово правоотношение с тях, не са част от отношенията, на които е предоставена защита.

⁵⁴ Решение на Съда от 18 май 1982 г., 155/79, Recueil, стр. 1575.

в) Принцип на пропорционалност

В Решение по дело СВ/Комисия⁵⁵ се уточняват условията, при които Комисията може с решение да разпорежи извършването на проверки, на които съответните предприятия или сдружения на предприятия са длъжни да се подчинят съгласно член 14, параграф 3 от Регламент № 17 (и понастоящем съгласно член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003).

Жалбоподателят — икономическа група, създадена съгласно френското право от основните френски кредитни институции, за да се постигне оперативната съвместимост на системите им за разплащане с кредитна карта — твърди, че решението, с което се разпорежда задължителна проверка спрямо него, нарушава принципа на пропорционалност, тъй като подобна проверка не представлява задължително и подходящо средство за получаване на търсените от Комисията сведения. Първоинстанционният съд отхвърля това основание, като припомня, че изборът, който следва да се направи между различните средства, с които разполага Комисията, за да получи сведения, не зависи от обстоятелства като особено тежкото положение, крайната неотложност или необходимостта от пълна поверителност, а от изискванията на подходящо с оглед на особеностите на случая разследване. Първоинстанционният съд отбелязва, че с обжалваното в конкретния случай решение се цели получаването на сведения относно предполагаемото намерение на някои големи френски банки да изключат потенциалните нови участници от френския пазар на издаване на банкови карти за разплащане, както и относно обmena на поверителни търговски сведения, които Комисията счита, че ще намери в помещенията на жалбоподателя. С оглед както на естеството на търсените сведения, така и на ролята на тези банки в структурата на групата, Първоинстанционният съд постановява, че с избора си Комисията не нарушава принципа на пропорционалност, тъй като трудно може да се приеме, че посочената институция е можела да се сдобие с тези сведения по начин, различен от приемането на решение за разпореждане на проверка.

г) Публикуване на решенията на Комисията и презумпция за невинност

В Решение по дело Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд развива принципите, които са установени в неговото решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия⁵⁶ и са свързани с правомощието на Комисията да публикува решенията си и със съблюдаването на професионалната тайна, като уточнява, че тези понятия трябва да се тълкуват в светлината на принципа на презумпцията за невинност.

Като се позовава на този принцип, жалбоподателят твърди, че публикуването на решението относно пероксидите е незаконосъобразно, доколкото съдържа изводи относно твърдяното му противоправно поведение. В това отношение

⁵⁵ Решение на Първоинстанционния съд от 12 юли 2007 г., T-266/03.

⁵⁶ Решение на Първоинстанционния съд от 30 май 2006 г., T-198/03, Recueil, стр. II-1429.

Първоинстанционният съд отбелязва, че макар съгласно Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, посочено по-горе, интересът на предприятие да не се разкриват пред обществеността подробностите относно твърдяното от Комисията противоправно поведение, в което е обвинено, да не заслужава особена защита, прилагането на тази практика предполага, че установеното нарушение е посочено в разпоредителната част на решението, като това е необходимо, за да може предприятието да оспори решението по съдебен ред. Като се има предвид, че решението относно пероксидите не отговаря на това условие, що се отнася до жалбоподателя, Първоинстанционният съд постановява, че свързаните с него изводи не са законно доказани и не могат да бъдат разкрити. Действително подобно положение е в противоречие с презумпцията за невиновност и нарушава защитата на професионалната тайна, които изискват да се осигури опазването на доброто име и достойнството на жалбоподателя.

Държавни помощи

1. Материалноправни норми

а) Елементи, съставляващи държавна помощ

Въпросите, свързани с квалифицирането на мерки като държавни помощи, са разглеждани в различни решения на Първоинстанционния съд през изминалата година. По-конкретно, следва да се отбележи Решение на Първоинстанционния съд по дело Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Комисия⁵⁷ за частична отмяна на решение на Комисията, с което по-специално се разпорежда възстановяването на държавна помощ, изразяваща се в това, че Република Гърция допуска да не се плаща данъка върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“) за гориво и резервни части за самолети. Първоинстанционният съд смята, че Комисията не е разгледала дали тази липса на плащане дава реално икономическо предимство, поради което може да се квалифицира като държавна помощ. Като се има предвид, че по принцип ДДС е неутрален по отношение на конкурентното положение, тъй като може да бъде или незабавно приспаднат като данък, заплатен по получена от него доставка, или възстановен в кратък срок, единственото предимство, от което е могъл да се ползва жалбоподателят, се състои в предимството да разполага с ликвидни средства, произтичащо от временното плащане на данъка за получените от него доставки. В конкретния случай обаче Първоинстанционният съд отбелязва, че липсата на плащане на ДДС по принцип не е достатъчно, за да се презюмира, че това дружество се е ползвало от предимство по смисъла на член 87 ЕО.

В Решение по дело Bouygues и Bouygues Télécom/Комисия⁵⁸ Първоинстанционният съд потвърждава решението на Комисията за липса на държавна помощ поради липса на селективно предимство, предоставено на определени оператори в резултат

⁵⁷ Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г., T-68/03.

⁵⁸ Решение на Първоинстанционния съд от 4 юли 2007 г., T-475/04 (обжалвано, дело C-431/07 P).

на национална мярка, с която се намалява размерът на таксите, дължими от последните за лицензиите UMTS (Universal Mobile Telecommunications System), с цел да се уеднаквят условията за предоставяне на всички лицензии. Всъщност произтичащата загуба на държавни ресурси не е достатъчна, за да се установи наличието на държавна помощ, доколкото тя е неизбежна поради структурата на системата и общностната рамка на телекомуникационните услуги, която почива върху равното третиране на операторите при издаването на лицензиите и при определянето на таксите. Впрочем Първоинстанционният съд подчертава, че в конкретния случай заинтересованите лица не са се възползвали от потенциалното предимство, произтичащо от предходното предоставяне на лицензии на първите оператори, поради закъснение при разполагането на мрежата UMTS.

б) Задължение за излагане на мотиви

С Решение по дело Ирландия и др. /Комисия⁵⁹ Първоинстанционният съд отменя решението на Комисията относно освобождаването от акцизи на минералните масла, използвани като гориво за производството на алуминиев оксид в някои райони на Ирландия, Франция и Италия, като служебно установява липса на мотиви във връзка с обстоятелството, че тази мярка не е квалифицирана като „съществуваща помощ“, уредена с Регламент № 659/1999⁶⁰. По смисъла на член 1, буква б), подточка v) от посочения регламент съществуваща помощ е тази, за която може да се установи, че в момента на въвеждането ѝ в действие не е представлявала помощ, но впоследствие е станала помощ поради еволюцията на общия пазар и без да е била изменяна от съответната държава-членка. Първоинстанционният съд отбелязва, че съгласно общностните разпоредби в областта на акцизите спорното освобождаване е било разрешено и действието му е било продължено с редица решения на Съвета, приети по предложение на Комисията. При тези обстоятелства Първоинстанционният съд постановява, че след като е изключила възможността да приеме разглежданите помощи за съществуващи по смисъла на посочената по-горе разпоредба от Регламент № 659/1999, Комисията не може да се ограничава с твърдението, че последната не се прилага в конкретния случай.

С Решение по дело Salvat père et fils и др. /Комисия, посочено по-горе, се доразвива практиката на Първоинстанционния съд относно изискването за мотивиране на решенията на Комисията, приети във връзка с различни мерки, които последната приема за държавни помощи в приложение на член 87 ЕО. В това решение Първоинстанционният съд уточнява, че за проверката на условията за прилагане на член 87 ЕО, осъществена по-общ начин с решение на Комисията, не може да се приеме, че сама по себе си противоречи на задължението за излагане на мотиви, тъй като разглежданите мерки са част от един и същи план за дейност.

⁵⁹ Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2007 г., T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 и T-69/06.

⁶⁰ Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г. том 1, глава 8, стр. 41).

За сметка на това в Решение по дело Département du Loiret/Комисия⁶¹ Първоинстанционният съд заключава, че не е достатъчно мотивирано решение на Комисията, с което държавна помощ, отпусната незаконосъобразно на предприятие под формата на прехвърляне на благоустроена земя на преференциална цена, се обявява за несъвместима с общия пазар. Първоинстанционният съд отбелязва, че решението не съдържа необходимата информация относно начина на изчисляване на подлежащата на възстановяване помощ, и по-конкретно относно прилагането на процент на сложна лихва с оглед на актуализиране на първоначалната стойност на помощта.

в) Възстановяване

Съгласно възприетата съдебна практика, посветена на член 13, параграф 1 от Регламент № 659/1999, Комисията е оправомощена да приеме решение въз основа на наличната информация, когато държава-членка не изпълнява задължението си да сътрудничи и не предоставя исканата от нея информация, за да се прецени съвместимостта на една помощ с общия пазар. В Решение по дело MTU Friedrichshafen/Комисия⁶² Първоинстанционният съд постановява, че макар член 13, параграф 1 от посочения регламент да позволява на Комисията, след като е спазила уредените с него процедурни изисквания, да приеме решение, с което въз основа на наличната информация да установи несъвместимостта на помощта и при необходимост да разпреди държавата-членка да поиска от бенефициерите да възстановят помощта, той все пак не ѝ позволява да изисква дадено предприятие да възстанови определена част от размера на помощ, обявена за несъвместима и отпусната незаконосъобразно, дори и при условията на солидарна отговорност, когато прехвърлянето на държавни ресурси, от които се смята, че посоченото предприятие се е възползвало, само се предполага.

В Решение по дело Scott/Комисия⁶³ Първоинстанционният съд припомня, че с възстановяването на неправомерна помощ се цели не да се наложи санкция, която не е предвидена от общностното право, а да се отнеме предимството, с което бенефициерът се ползва спрямо своите конкуренти на пазара, и да се възстанови положението, съществуващо преди изплащането на помощта. Следователно Комисията не може да подходи със снизхождение към бенефициера и да разпреди възстановяването на сума, по-малка от стойността на получената от него помощ, нито да разпреди възстановяването на сума, по-голяма от стойността на получената от бенефициера помощ, за да изрази своето неодобрение по отношение на тежестта на закононарушението.

⁶¹ Решение на Първоинстанционния съд от 29 март 2007 г., T-369/00 (обжалвано, дело C-295/07 P).

⁶² Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г., T-196/02 (обжалвано, дело C-520/07 P).

⁶³ Решение на Първоинстанционния съд от 29 март 2007 г., T-366/00 (обжалвано, дело C-290/07 P).

г) Прилагане на правната уредба във времето

В Решение по дело Freistaat Sachsen/Комисия⁶⁴ Първоинстанционният съд е сезиран с жалба за отмяна на решение на Комисията относно установените от властите в провинция Саксония схеми за помощи за малки и средни предприятия. Първоинстанционният съд приема доводите на жалбоподателя, според които Комисията е трябвало да изследва разглежданата схема за помощи с оглед на разпоредбите, които са били в сила към датата на уведомлението, а не с оглед на влезлите в сила след тази дата. Като изтъква също пълнотата на първоначално уведомление във връзка с помощта, извършено преди влизането в сила на посочения регламент, Първоинстанционният съд подчертава, че прилагането на ново правило относно съвместимостта на държавните помощи по отношение на помощ, уведомлението за която е направено преди влизането в сила на това правило, е допустимо единствено ако от формулировката, предназначението или систематиката на съответната нова правна уредба произтича, че тя следва да се прилага с обратна сила, и ако — когато това е необходимо — оправданите правни очаквания на заинтересуваните лица са надлежно зачетени.

2. Процесуалноправни норми

В Решение по дело Scott/Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд уточнява, че макар нито една разпоредба от процедурата за контрол върху държавните помощи, уредена с член 88 ЕО, да не отрежда специална роля сред заинтересованите лица на бенефициера на помощта и той да няма статут на страна в тази процедура, Комисията може, с оглед на задължението си да разгледа надлежно и безпристрастно преписката, да бъде задължена при определени обстоятелства да вземе предвид становището на бенефициера на помощта, представено след изтичане на срока, определен на заинтересованите лица с решението за откриване на официалната процедура по разследване.

В това решение Първоинстанционният съд пояснява и практиката си, според която законосъобразността на едно решение на Комисията в областта на държавните помощи се преценява в зависимост от информацията, с която Комисията е разполагала към момента на приемане на това решение, така че жалбоподателят не може да изтъква фактически доводи, които не са известни на Комисията и не са били посочени в хода на официалната процедура по разследване. Първоинстанционният съд уточнява, че от тази практика не произтича, че доказателствата, представени от бенефициера на държавна помощ във връзка с жалба за отмяна, не биха могли да бъдат взети предвид при преценката на законосъобразността на решението на Комисията, ако тези доказателства са били надлежно представени на Комисията в административната процедура преди приемане на решението и ако Комисията необосновано ги е изключила.

⁶⁴ Решение на Първоинстанционния съд от 3 май 2007 г., T-357/02 (обжалвано, дело C-334/07 P).

В делото, по което е постановено Решение Tirrenia di Navigazione и др./Комисия⁶⁵ жалбоподателите търсят отмяна на решението на Комисията за започване на официална процедура по разследване относно държавна помощ, отпусната на италиански предприятия за морски транспорт. Като се има предвид, че по свързано дело⁶⁶ Съдът вече се е произнесъл по основните въпроси по същество, Първоинстанционният съд отбелязва, че следва да се провери дали възприетото от Съда разрешение може да се приложи за конкретния случай, доколкото изтъкнатите от жалбоподателите доводи се различават от тези, по които се е произнесъл Съдът, и доколкото жалбоподателите пред Първоинстанционния съд не са имали възможност да бъдат изслушани от Съда, тъй като по подобно дело не се предвижда възможност за встъпване на частноправни субекти пред тази юрисдикция.

Впрочем като се основава на практиката на Съда относно обхвата на забраната да се произнася *ultra petita*⁶⁷, Първоинстанционният съд приема, че когато институцията ответник не изтъкне съображение от правно естество, с позоваването на което би се установила законосъобразността на оспорвания акт, общностният съд следва да вземе предвид това съображение от правно естество, за да избегне отмяната на законосъобразен акт. Следователно Първоинстанционният съд служебно се основава на съображението, според което третите заинтересовани лица не могат да получат отмяна на решението въз основа на доказателства, които не са представени пред Комисията от националните органи по време на предварителната процедура по разследване, и отхвърля жалбата.

Изтичане на срока на действие на Договора за ЕОВС

В редица решения⁶⁸, постановени през тази година, се поясняват последиците от изтичането на срока на действие на Договора за ЕОВС за правомощията на Комисията да установява наличието на нарушения на правилата на конкуренция в уредените с посочения договор сектори.

Първоинстанционният съд отбелязва, че замяната на правната уредба на Договора за ЕОВС с тази на Договора за ЕО се вписва в контекста на приемствеността на общностния правен ред и неговите цели, която изисква Европейската общност да осигури спазването на правата и задълженията, възникнали при действието на Договора за ЕОВС. Така преследването на целта за ненарушаване на конкуренцията в секторите, обхванати първоначално от общия пазар на въглищата и стоманата, не се прекъсва поради изтичането на срока на действие на Договора за ЕОВС, тъй като тази цел се преследва

⁶⁵ Решение на Първоинстанционния съд от 20 юни 2007 г., T-246/99.

⁶⁶ Решения на Съда от 9 октомври 2001 г. и от 10 май 2005 г. по дело Италия/Комисия, C-400/99, съответно Recueil, стр. I-7303 и Recueil, стр. I-3657.

⁶⁷ Определение на Съда от 13 юни 2006 г. по дело Mancini/Комисия, C-172/05 P.

⁶⁸ Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело González y Díez/Комисия, T-25/04, и Решение на Първоинстанционния съд от 25 октомври 2007 г. по дело SP и др./Комисия, T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 и T-98/03. Въпросите, разглеждани в последното решение, са обсъждани и в решения от същата дата по дело Riva Acciaio/Комисия, T-45/03, по дело Feralpi Siderurgica/Комисия, T-77/03, и по дело Ferriere Nord/Комисия, T-94/03.

и в рамките на Договора за ЕО. С други думи, секторите, които преди това са попадали в обхвата на Договора за ЕОБС — *lex specialis* — от 24 юли 2002 г. автоматично се включват в приложното поле на Договора за ЕО — *lex generalis*.

При все това Първоинстанционният съд уточнява, че в рамките на всеки договор институциите са компетентни да упражняват единствено правомощията, които са им предоставени с този договор. За сметка на това принципите, които уреждат приемствеността на нормите във времето, могат да доведат до прилагането на материалноправни разпоредби, които вече не са в сила в момента на приемането на акта от определена общностна институция.

Като прилага тези принципи, с Решение по дело SP и др./Комисия Първоинстанционният съд отменя решението на Комисията, прието след изтичане на срока на действие на Договора за ЕОБС въз основа на член 65, параграфи 4 и 5 ВС, а не въз основа на съответните разпоредби на Регламент № 17⁶⁹, за да установи нарушение на член 65, параграф 1 ВС, извършено от италиански производители на бетонова арматура, и с което на съответните предприятия е наложена глоба.

За сметка на това, в Решение по дело González y Díez/Комисия Първоинстанционният съд постановява, че след изтичане на срока на действие на Договора за ЕОБС Комисията е имала право да приеме решение относно държавни помощи, отпуснати в области, попадащи в приложното поле на посочения договор, като се основава на член 88, параграф 2 ЕО, по отношение на положения, възникнали преди изтичане на срока на действие на договора за ЕОБС. При все това, що се отнася до материалноправните норми, Първоинстанционният съд заключава, че Комисията не е имала право да разглежда спорните помощи в светлината на регламент, приет в рамките на Договора за ЕО.

Марка на Общността

През тази година броят на решенията, постановени във връзка с Регламент № 40/94⁷⁰, отново е съществен (128) спрямо броя на разрешените дела, като понастоящем те представляват 32 % от общия брой на постановените решения.

1. Абсолютни основания за отказ на регистрация

Първоинстанционният съд е произнесъл три решения за отмяна⁷¹ от 68 решения, постановени по дела във връзка с абсолютни основания за отказ на регистрация. В

⁶⁹ Посочен по-горе.

⁷⁰ Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., том 1, глава 17, стр. 146).

⁷¹ Решение на Първоинстанционния съд от 7 февруари 2007 г. по дело Kustom Musical Amplification/СХВП (Форма на китара), T-317/05; Решение на Първоинстанционния съд от 13 юни 2007 г. по дело IVG Immobilien/СХВП (I), T-441/05, и Решение на Първоинстанционния съд от 10 октомври 2007 г. по дело Bang & Olufsen/СХВП (Форма на високоговорител), T-460/05.

първото решение, по дело Kustom Musical Amplification/CХВП (Форма на китара), Първоинстанционният съд заключава, че е налице нарушение на правото на изслушване и на задължението за мотивиране поради обстоятелството, че уебсайтовете, въз основа на които Службата за хармонизация във вътрешния пазар (наричана по-нататък „СХВП“) отказва исканата регистрация на марка, не са достъпни посредством връзките, които СХВП съобщава на заявителя, преди да приеме решението си.

В Решение по дело IVG Immobilien/CХВП (I) Първоинстанционният съд отбелязва, че анализът на СХВП, в резултат на който се отказва регистрацията за редица финансови услуги и услуги, свързани с недвижими вещи, на фигуративен знак, представляващ буквата „i“, е недостатъчен. Първоинстанционният съд смята по-конкретно, че вместо да се основе на извода за обикновения характер на проучвания знак, СХВП е трябвало да разгледа въпроса дали този знак е годен в конкретния случай да отличи в съзнанието на потребителите, за които е предназначен, предоставяните от заявителя на марката услуги от услугите, предоставяни от неговите конкуренти.

На последно място, в Решение по дело Bang & Olufsen/CХВП (Форма на високоговорител) Първоинстанционният съд заключава, че по-конкретно с оглед на особено внимателната проверка от страна на потребителите при покупка на вещь с дълготраен или технологичен характер, формата на високоговорителя може да бъде регистрирана като триизмерна марка, като се има предвид също така естетическият ефект на съвкупността. Освен това Първоинстанционният съд уточнява, че дори съществуването на особени или оригинални характеристики да не представлява условие *sine qua non* за регистрация, все пак наличието им може да даде изискуемата степен на отлика на дадена марка, която не би била налице при други условия.

За сметка на това в Решение по дело Neumann/CХВП (Форма на глава на микрофон)⁷² Първоинстанционният съд потвърждава отказа на СХВП да регистрира като марка на Общността формата на глава на микрофон. Действително, макар средният потребител на съответните стоки вероятно да е наблюдателен по отношение на различните технически или естетически детайли на стоката, това не означава автоматично, че той би ги възприел като изпълняващи функцията на марка. Впрочем никакви отличителни белези не произтичат от обстоятелството, че конкурентните предприятия са били принудени да се откажат от производството или предлагането на пазара на стоки със същата форма.

2. Относителни основания за отказ на регистрация

а) Допълване между стоките

В Решение по дело El Corte Inglés/CХВП — Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños)⁷³ Първоинстанционният съд отменя решението на СХВП, в което се

⁷² Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело Neumann/CХВП (Форма на глава на микрофон), T-358/04.

⁷³ Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г., T-443/05.

заклучава, че липсва прилика, от една страна, между облеклата, обувките и шапките, и от друга страна, между стоките от кожа като чанти, портфейли и портмонета. Действително при преценката на допълняемостта на тези стоки трябва да се отчита обстоятелството, че те могат да имат обща естетическа функция и съвместно да допринасят за външния вид на потребителите. Следователно представата за връзките, които обединяват разглежданите стоки, трябва да се оценява предвид евентуалния стремеж за съчетаване на различните съставни части на външния вид при създаването или закупуването на тези стоки. Тази представа може да наведе на мисълта, че отговорността за тяхното производство се носи от едно и също предприятие.

В други две решения в това отношение е прието съответно, че степента на допълняемост между чашите за вино, гарафите и съдовете за декантиране, от една страна, и виното, от друга страна, не е достатъчна, за да се приеме наличието на прилика между разглежданите стоки, и че явната разлика между парфюмерийни стоки и стоките от кожа не може да се поставя под съмнение поради съображения, свързани с евентуалната им естетическа допълняемост⁷⁴.

б) Възражения, основани на знаци, различни от по-ранни марки

Член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 позволява да се повдигне възражение срещу регистрация на марка на Общността, като се извърши позоваване на знак, различен от по-ранна марка. Във връзка със спора между чешкото дружество Budějovický Budvar и американското дружество Anheuser-Busch относно марките на Общността BUDWEISER и BUD Първоинстанционният съд пояснява обхвата на предоставените с тази разпоредба права⁷⁵. Установено е, че Budějovický Budvar, което преди това на основание Лисабонската спогодба за защита на наименованията за произход е регистрирало във Франция наименования за произход за бира, не може да се позовава на тях, за да се противопостави на заявките на Anheuser-Busch относно идентични или подобни стоки. Действително, макар френското право да разпростира защитата по Лисабонската спогодба по отношение на случаите, в които стоките не са подобни, то все пак изисква използването от трето лице на спорните знаци да може да накърни или да ограничи известността на разглежданите наименования за произход във Франция — обстоятелство, което не е доказано от Budějovický Budvar.

⁷⁴ Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г. по дело Mülhens/CXBP — Conceria Toska (TOSKA), T-263/03. Същият анализ е направен и в Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г. по дело Mülhens/CXBP — Cara (TOSKA LEATHER), T-28/04, и Решение на Първоинстанционния съд по дело Mülhens/CXBP — Minoronzoni (TOSCA BLU), T-150/04.

⁷⁵ Решение на Първоинстанционния съд от 12 юни 2007 г. по дело Budějovický Budvar и Anheuser-Busch/CXBP (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS), T-57/04 и T-71/04; Решение на Първоинстанционния съд по дело Budějovický Budvar/CXBP — Anheuser-Busch (BUDWEISER), от T-53/04 до T-56/04, T-58/04 и T-59/04, и Решение на Първоинстанционния съд по дело Budějovický Budvar/CXBP — Anheuser-Busch (BUD), от T-60/04 до T-64/04.

в) Добра репутация на по-ранната марка

Съгласно член 8, параграф 5 от Регламент № 40/94 притежателят на по-ранна марка с добра репутация има право да повдигне възражение срещу заявката за регистрация на подобна или идентична марка, макар заявката да се отнася само до стоки или услуги, различни от обхванатите от по-ранната марка.

Решение по дело Sigla/CXBP — Elleni Holding (VIPS)⁷⁶ се отнася до това да се установи дали добрата репутация на словната марка „VIPS“, във връзка по-специално с верига за бързо хранене, може да възпрепятства регистрирането на тази марка в частност за услуги за компютърно програмиране, предназначени за хотели или ресторанти. Първоинстанционният съд уточнява, че рискът заявената марка да извлече неоснователно полза от отличителния характер или от добрата репутация на по-ранната марка продължава да съществува, когато потребителят, без непременно да обърка търговския произход на въпросната стока или услуга, е привлечен от самата заявена марка и ще закупи стоката или услугата, обхваната от нея, поради това че тя носи тази марка, която е идентична или подобна на по-ранна марка, ползваща се с добра репутация. Следователно тази преценка е различна от преценката относно наличието на вероятност от объркване, що се отнася до търговския произход на разглежданата стока или услуга. Тъй като необходимите условия не са изпълнени, Първоинстанционният съд отхвърля жалбата.

За сметка на това в Решение по дело Aktieselskabet af 21. november 2001/CXBP — TDK Kabushiki Kaisha (TDK)⁷⁷ Първоинстанционният съд постановява, че обстоятелството, че по-ранната марка „TDK“, с която се указват апарати за записване на звук и образ, притежава съществен отличителен белег поради добрата репутация, с която се ползва, позволява на притежателя ѝ основателно да се противопостави на регистрацията на същата марка за спортни облекла. Действително, като се има предвид, че по-ранната марка се използва за спонсорски дейности, и по-специално за спортни такива, съществува нехипотетичен риск от това заявената марка да извлече неоснователно полза от добрата репутация на по-ранната марка. Впрочем в Решение по дело Antartica/CXBP — Nasdaq Stock Market (nasdaq)⁷⁸ се уточнява, че този риск може да бъде доказан по-конкретно въз основа на логически дедукции, почиващи на анализ на вероятностите, и като се вземат предвид обичайните практики в релевантния търговски сектор, както и всички останали обстоятелства в конкретния случай.

3. Производства по недействителност

Съгласно член 51 и сл. от Регламент № 40/94 CXBP може да бъде сезирана с искане за обявяване на недействителност на вече регистрирани марки на Общността. В относимия

⁷⁶ Решение на Първоинстанционния съд от 22 март 2007 г., T-215/03.

⁷⁷ Решение на Първоинстанционния съд от 6 февруари 2007 г., T-477/04 (обжалвано, дело C-197/07 P).

⁷⁸ Решение на Първоинстанционния съд от 10 май 2007 г., T-47/06 (обжалвано, дело C-320/07 P).

период са разгледани три дела в тази област, като Първоинстанционният съд постановява две решения за отмяна⁷⁹ и припомня в едно от тях [Решение по дело La Perla/CXBP — Worldgem Brands (NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC)], че прилагането на член 8, параграф 5 от Регламент № 40/94 не изисква да съществува вероятност от объркване.

Във второто решение за отмяна [Решение по дело Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano/CXBP — Biraghi (GRANA BIRAGHI)] се поставя въпросът дали защитата, предоставена от Регламент № 2081/92⁸⁰ на защитеното наименование за произход (наричано по-нататък „ЗНП“) „grana padano“, оправдава отмяната на марката „GRANA BIRAGHI“. След като припомня, че прилагането на Регламент № 40/94 не трябва да засяга защитата, предоставена на ЗНП, Първоинстанционният съд постановява, че CXBP е длъжна да отказва регистрацията или да обявява за недействителна всяка марка, която възпроизвежда регистрирано означение по отношение на продукти, които не са обхванати от регистрацията, или присвоява, имитира или напомня за ЗНП. За тази цел службата трябва подробно да изследва и да провери дали заявената марка не съдържа родов елемент на ЗНП. Тази проверка трябва да се основава на показатели от юридическо, икономическо, техническо, историческо, културно и социално естество, на релевантното национално и общностно законодателство, както и на възприятието, което има средният потребител (установено чрез проучване на мнението). В конкретния случай Първоинстанционният съд приема, че апелативният състав погрешно е счел, че означението „grana“ е родово и че наличието на ЗНП „grana padano“ не представлява пречка за регистрацията на марката „GRANA BIRAGHI“.

4. Въпроси, свързани с формата и процедурата

а) Процедура пред отдела по споровете

Първоинстанционният съд постановява, че възражение, за което се посочва единствено че се основава на вероятност от объркване, отговаря на изискванията за форма, тъй като това отбелязване позволява както на CXBP, така и на заявителя да разберат основанието на възражението⁸¹. Той уточнява също така, че датата на получаване от CXBP на непълен факс с възражението се взема предвид, за се спази срокът за повдигане на възражение, в случай че възражаващият по собствена инициатива надлежно изпрати на CXBP пълния вариант на посочения документ⁸².

⁷⁹ Решение на Първоинстанционния съд от 16 май 2007 г. по дело La Perla/CXBP — Worldgem Brands (NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC), T-137/05, и Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano/CXBP — Biraghi (GRANA BIRAGHI), T-291/03.

⁸⁰ Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно защитата на географските указания и наименованията за произход на селскостопанските и хранителни продукти (ОВ L 208, стр. 1).

⁸¹ Решение на Първоинстанционния съд от 16 януари 2007 г. по дело Calvo Growers/CXBP — Calvo Sanz (Calvo), T-53/05.

⁸² Решение на Първоинстанционния съд от 15 май 2007 г. по дело Black & Decker/CXBP — Atlas Copco (Триизмерно представяне на електрически уред в жълт и черен цвят и др.), T-239/05, от T-240/05 до T-247/05, T-255/05, T-274/05 и T-280/05.

Що се отнася до проверката на основателността на възраженията, Първоинстанционният съд уточнява, че отдел по споровете може да извърши такава проверка, дори когато подаденият акт е мотивиран само с отбелязването „вероятност от объркване“ и пояснението на основанията на възражението не може да бъде взето предвид от отдела по споровете, тъй като е изложено на език, различен от езика на възражението. Действително липсата на превод не води до отхвърляне на възражението като неоснователно. При все това при проверката трябва да се вземат предвид единствено сведенията, посочени в заявката за марката, в регистрацията на по-ранната марка и в частта от възражението, изготвена на езика на възражението⁸³. Впрочем Първоинстанционният съд посочва, че отделът по споровете не е длъжен да определя срок на съответната страна за отстраняване на тази нередовност. Следователно този отдел има право да откаже да вземе предвид доказателствата, които възразяващият не е представил своевременно на подходящия език⁸⁴.

б) Функционална приемственост

През разглеждания период Първоинстанционният съд отменя три решения на апелативните състави за отказ да се вземат предвид фактите и доказателствата, които страните не са представили навреме пред отделите по споровете⁸⁵. В съответствие с новата практика на Съда⁸⁶ Първоинстанционният съд постановява, че макар да е вярно, че определена страна няма безусловно право фактите и доказателствата, които представя след изтичане на срока, да бъдат обсъдени от апелативния състав, все пак при липса на разпоредба в обратен смисъл последният разполага със свобода да прецени дали да ги вземе предвид с оглед на решението, което трябва да постанови. Поради това всяко решение в това отношение трябва да бъде надлежно мотивирано и да съдържа преценка, от една страна, дали представените след изтичане на срока факти и доказателства могат на пръв поглед да бъдат от значение за изхода на процедурата по възражението, и от друга — дали стадият на процедурата, в който е извършено късното представяне, и съпътстващите го обстоятелства допускат вземането предвид на посочените факти и доказателства. Впрочем в решение по друго дело⁸⁷, след като установява, че приложимите разпоредби не предвиждат никаква свобода на преценка за апелативния състав, Първоинстанционният съд потвърждава, че последният основателно е отказал да вземе предвид доказателството за реалното използване на по-ранната марка, което възразяващият представя пред отдела по споровете след изтичане на срока.

⁸³ Решение по дело Calvo, вж. бележка под линия 81.

⁸⁴ Решения на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г. по дело Flex Equipos de Descanso/CXBP — Leggett & Platt (LURA-FLEX), T-192/04.

⁸⁵ Решение на Първоинстанционния съд по дело „LURA-FLEX“, вж. бележка под линия 82 по-горе; Решение на Първоинстанционния съд от 4 октомври 2007 г. по дело Advance Magazine Publishers/CXBP — Capela & Irmãos (VOGUE), T-481/04, и Решение на Първоинстанционния съд от 6 ноември 2007 г. по дело SAEME/CXBP — Racke (REVIAN's), T-407/05.

⁸⁶ Решение на Съда от 13 март 2007 г. по дело CXBP/Kaul, C-29/05 P, Recueil, стр. I-2213.

⁸⁷ Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2007 г. по дело K & L Ruppert Stiftung/CXBP — Lopes de Almeida Cunha и др. (CORPO livre), T-86/05.

Що се отнася до задължението за мотивиране, Първоинстанционният съд подчертава, че когато апелативен състав потвърждава решение на отдела по споровете в неговата цялост, то това решение и мотивите му са част от контекста, в който апелативният състав приема решението си⁸⁸.

Освен това Първоинстанционният съд отбелязва, че когато апелативен състав смята, че относително основание за отказ, прието от отдела по споровете, е необосновано, той е длъжен да се произнесе по останалите основания, евентуално изтъкнати пред посочения отдел, дори и той да ги е отхвърлил или да не ги е разгледал⁸⁹.

Впрочем според Първоинстанционния съд обстоятелството, че страната, която иска отмяна на решението на апелативния състав, с което същият уважава възражение срещу регистрацията на заявената марка, не е оспорила пред апелативния състав приликата на конфликтните марки, не може по никакъв начин да доведе до освобождаване на СХВП от задължението да се произнесе по въпроса относно приликата или идентичността на тези марки. Следователно този факт не може да лиши страната от правото да оспорва, в рамките на фактическия и правен контекст на спора пред апелативния състав, заключенията на посочената инстанция по въпроса⁹⁰.

в) Връзка между абсолютните и относителните основания за отказ на регистрация

В Решение по дело Ekabe International/СХВП — Ebro Puleva (OMEGA3)⁹¹ Първоинстанционният съд постановява, че когато в рамките на процедура по възражение СХВП заключи, че доминиращият елемент, общ за двете марки, няма отличителни белези, тя трябва да възобнови процедурата по проверка на заявката за марка и да установи, че поради подобно абсолютно основание за отказ не се допуска регистрация на посочената марка. Ето защо в конкретния случай жалбата е отхвърлена с мотив, че жалбоподателят няма никакъв интерес от отмяна на решение, с което се отхвърля регистрацията поради наличие на относително основание за отказ, когато тази отмяна може да доведе единствено до приемане на ново решение от СХВП, с което да се отхвърли заявката за регистрация, но този път поради наличие на абсолютно основание за отказ.

г) Възможност да се ограничи списъкът на стоките, посочени в заявката за регистрация на марка

Съдебната практика, според която определен жалбоподател има право да ограничава списъка на стоките, посочени в заявката му за регистрация на марка, при условие че

⁸⁸ Решение на Първоинстанционния съд от 21 ноември 2007 г. по дело Wesergold Getränkeindustrie/СХВП — Lidl Stiftung (VITAL FIT), T-111/06.

⁸⁹ Решение по дело VIPS, вж. бележка под линия 76 по-горе.

⁹⁰ Решение на Първоинстанционния съд от 18 октомври 2007 г. по дело AMS/СХВП — American Medical Systems (AMS Advanced Medical Services), T-425/03 (обжалвано, дело C-565/07 P).

⁹¹ Решение на Първоинстанционния съд от 18 октомври 2007 г., T-28/05.

неговото изявление може да се тълкува в смисъл, че вече не иска отмяна на решението за отказ, доколкото то се отнася до стоки, които вече е изключил⁹², е доразвита през разглеждания период, тъй като Първоинстанционният съд два пъти отказва да вземе предвид изтъкнатите ограничения. От една страна, Първоинстанционният съд смята, че ограничаването на заявка за регистрация на марка, която първоначално се отнася за микрофони, до „студийни микрофони и техните съставни части“ може да измени предмета на правния спор, тъй като кръгът на съответните потребители се е променил спрямо кръга потребители, взет предвид от апелативния състав⁹³. От друга страна, Първоинстанционният съд смята, че ограничаването, с което не се изважда една или няколко стоки от списъка, а се променя предназначението на всички стоки от този списък, може да окаже влияние върху разглеждането на марката на Общността, извършено от СХВП⁹⁴.

Достъп до документи

В трите решения, които постановява през 2007 г. във връзка с Регламент № 1049/2001⁹⁵, Първоинстанционният съд пояснява обхвата на някои изключения от принципа за прозрачност, предвидени в посочения регламент с цел да се защити, на първо място, общественият интерес в рамките на международните отношения и на финансовата, валутната или икономическата политика на Общността, на второ място, личният живот и личната неприкосновеност, на трето място, съдебните производства, и на четвърто място, целите на дейностите по разследване.

Що се отнася до първото от посочените изключения, предвидено в член 4, параграф 1, буква а), трето и четвърто тире от Регламент № 1049/2001, в Решение по дело WWF European Policy Programme/Съвет е установено, че Съветът е имал право да откаже достъп на жалбоподателя до междуинституционална записка относно въпроси, свързани с министерската конференция, организирана от Световната търговска организация в Канкун през 2003 г. Всъщност се приема, че оповестяването на посочената записка би довело до разумно предвидим и нехипотетичен риск от засягане на свободата на Общността и на нейните държави-членки за водене на преговори.

В Решение по дело Bavarian Lager/Комисия Първоинстанционният съд уточнява обхвата на изключението от правилото за предоставяне на достъп до документите, с

⁹² Решение на Първоинстанционния съд от 5 март 2003 г. по дело Unilever/СХВП (Таблетка с яйцевидна форма), T-194/01, Recueil, стр. II-383, точка 13.

⁹³ Решение по дело „Форма на глава на микрофон“, вж. бележка под линия 72 по-горе.

⁹⁴ Решение на Първоинстанционния съд от 20 ноември 2007 г. по дело Tegometall International/СХВП — Wuppermann (TEK), T-458/05.

⁹⁵ Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, стр. 76). Решение на Първоинстанционния съд от 25 април 2007 г. по дело WWF European Policy Programme/Съвет, T-264/04; Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело API/Комисия, T-36/04 (обжалвано, дело C-514/07 P), и Решение на Първоинстанционния съд от 8 ноември 2007 г. по дело Bavarian Lager/Комисия, T-194/04.

което се цели да се защити личният живот и личната неприкосновеност [член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001]. Първоинстанционният съд пояснява съотношението между Регламент № 1049/2001, с който се цели осигуряването на възможно най-голяма прозрачност в процеса на взимане на решения от публичните органи, и Регламент № 45/2001⁹⁶, с който се цели да се осигури защита на личния живот при обработката на лични данни. След като е сезиран с въпроса дали Комисията е имала право да не предоставя на предприятие протокол, съдържащ имената на участниците в среща, проведена няколко години по-рано в рамките на производство за установяване на неизпълнение на задължения, Първоинстанционният съд признава, че оповестяването на посочените лични данни действително представлява „обработка на данни“ по смисъла на Регламент № 45/2001, но посочва също, че тази обработка е законосъобразна, тъй като се налага предвид изискването за изпълнение на законовото задължение за оповестяване, уредено с Регламент № 1049/2001.

Впрочем доколкото Регламент № 1049/2001 предвижда, че лицето, което иска да получи достъп до документи, не е длъжно да обосновава искането си, Първоинстанционният съд постановява, че доказването на необходимия характер на прехвърлянето на данни, което се изисква в Регламент № 45/2001, става неприложимо. При все това защитата на личните данни продължава да се гарантира поради обстоятелството, че Регламент № 1049/2001 позволява да се откаже достъп до документи, когато оповестяването им би накърнило защитата на личния живот и неприкосновеността на съответните физически лица. След като припомня, че никакво принципно съображение не позволява да се изключат професионалните или търговски дейности от понятието „личен живот“, Първоинстанционният съд потвърждава, че оповестяването на имената на участниците в среща, организирана от Комисията, не засяга личния живот на въпросните лица, като се има предвид, че по време на срещата те са изразили не собствените си позиции, а тези на представляваните от тях организации. При тези обстоятелства за оповестяването на имената на участниците не се изисква тяхното предварително съгласие.

Що се отнася до изключението от принципа за прозрачност, с което се цели защита на съдебните производства (член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001), в Решение по дело API/Комисия, посочено по-горе, се доразвива практиката относно правото на достъп до доказателствата, представени от институциите пред общностните юрисдикции.

След като е сезиран с жалбата, подадена от Асоциацията на международната преса срещу решение на Комисията, с което ѝ се отказва достъп до определени доказателства, свързани с няколко заведени пред Съда и Първоинстанционния съд дела, последният припомня първо, че Комисията е длъжна да извършва конкретна проверка на съдържанието на всеки документ, до който се иска достъп. Следователно тя не може да приема по абстрактен начин, че всички писмени становища, представени по делата, по които е страна, автоматично и като цяло попадат в обхвата на разглежданото

⁹⁶ Регламент (ЕО) № 45/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 142).

изключение. Действително възможността да не се извършва конкретна проверка на съдържанието на всеки искан документ се допуска само когато е очевидно, че изтъкнатото изключение се прилага за цялото им съдържание. В това отношение Първоинстанционният съд отбелязва, че доколкото Комисията трябва да може да защити позицията си, без да е подложена на какъвто и да било външен натиск, до съдебното заседание тя може да отказва да оповести писмените си становища, без да трябва предварително да извършва конкретна преценка на съдържанието им. След провеждането на съдебното заседание обаче Комисията е длъжна да извърши конкретна проверка на всеки искан документ.

Що се отнася до отказа да се предостави достъп до писмените становища по вече приключило дело, Първоинстанционният съд смята, че не може да се извърши основателно позоваване на изключението, свързано със защитата на съдебните производства, доколкото съдържанието на писмените становища вече е можело да бъде отразено в доклада за съдебното заседание, да е обсъждано в хода на открито съдебно заседание и да е възпроизведено в съдебното решение.

Впрочем Първоинстанционният съд се произнася и по обхвата на изключението от принципа на прозрачност, с който се цели защита на целите на дейности по разследване (член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001), и приема, че това изключение не позволява на Комисията да отказва достъп на обществеността до документи, свързани с производство за установяване на неизпълнение на задължения до момента, в който съответната държава-членка се съобрази с решението, с което се установява, че е нарушила общностното право.

В Решение по дело *Bavarian Lager/Комисия*, посочено по-горе, са направени други уточнения относно същото изключение. Първоинстанционният съд заключава, че макар запазването на анонимността на лицата, които предоставят информация на Комисията относно евентуални нарушения на общностното право, да представлява легитимна цел, с която Комисията може да обоснове непредоставянето на пълен или частичен достъп до някои документи, същата няма право да се произнася *in abstracto* относно накръняването на дейностите по разследване, до което би могло да доведе оповестяването на поисканите данни. За сметка на това тя трябва да докаже, че целите на тези дейности биха били застрашени конкретно и действително в резултат на оповестяването на документ, поискан няколко години след приключване на производството за установяване на неизпълнение на задължения, във връзка с което е бил изготвен.

Обща селскостопанска политика

В Решение по дело *Унгария/Комисия*⁹⁷, постановено по реда на бързото производство, Първоинстанционният съд отменя Регламент № 1572/2006⁹⁸ на Комисията, с който се

⁹⁷ Решение на Първоинстанционния съд от 15 ноември 2007 г., T-310/06.

⁹⁸ Регламент (ЕО) № 1572/2006 на Комисията от 18 октомври 2006 година за изменение на Регламент (ЕО) № 824/2000 на Съвета относно установяване на процедури за приемане на зърнените култури от интервенционните агенции и установяване на методи за анализ за определяне на качеството на зърното (ОВ L 290, стр. 29).

въвежда нов критерий за качество, а именно специфично тегло, на който трябва да отговаря царевицата, за да бъде допусната до интервенция от компетентните национални агенции, които изкупуват на определена цена предложената им добита в Общността царевица, при условие че офертите отговарят на установените изисквания, по-конкретно по отношение на количеството и качеството. Съгласно регламента въвеждането на нов критерий за специфично тегло е обосновано от гледна точка на новото положение в режима за интервенция, свързано по-конкретно с дългосрочното съхранение на някои зърнени култури и неговите последици за качеството на продуктите.

Първоинстанционният съд отбелязва на първо място, че като въвежда нов критерий, отнасящ се до специфичното тегло на царевицата, дванадесет дни преди регламентът да започне да се прилага, тоест в момент, когато производителите вече са били извършили сеитбата и не са могли повече да въздействат върху специфичното тегло на реколтата, оспорваните разпоредби са се отразили върху инвестициите на съответните производители с направените основни промени в условията за интервенция във връзка с царевицата. Като се има предвид, че въвеждането на новия критерий не е съобщено своевременно на съответните земеделски производители, то Комисията е нарушила оправданите им правни очаквания.

От друга страна, Първоинстанционният съд отбелязва на второ място, че съгласно самия регламент повишаването на съществувалите по-рано критерии е необходимо, за да може на интервенционните продукти да бъде придадена по-голяма устойчивост от гледна точка на разваляне и последваща употреба. За сметка на това този регламент не уточнява ясно и изрично до каква степен с въвеждането на критерия за специфично тегло на царевицата се цели и повишаването на критериите за качество на царевицата. Като посочва, че доводът на Комисията, според който специфичното тегло е от значение за преценката на качеството на царевицата, тъй като оказва въздействие върху хранителната ѝ стойност, не само не е подкрепен с нито едно доказателство, но и е в противоречие с доказателствата, представени от самата Комисия, и като припомня, че не може да замести страните при представянето на доказателства, Първоинстанционният съд установява, че е налице явна грешка в преценката.

II. Производства във връзка с обезщетения

Правомощия на Първоинстанционния съд

През тази година Първоинстанционният съд постановява три определения⁹⁹, в които пояснява обхвата на правомощията си в рамките на производствата във връзка с обезщетения.

⁹⁹ Определение на Първоинстанционния съд от 5 февруари 2007 г. по дело Sinara Handel/Съвет и Комисия, T-91/05; Определение на Първоинстанционния съд по дело Commune de Champagne и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, и Определение на Първоинстанционния съд от 5 септември 2007 г. по дело Document Security Systems/ЕЦБ, T-295/05.

Обстоятелството, че разпоредбите на член 235 ЕО във връзка с член 288 ЕО предоставят изключителна компетентност на общностния съд да се произнесе по иск за обезщетение на вреди, които могат да се вменят на Общността, не би могло да освободи последния от задължението да провери действителното естество на предявения пред него иск единствено поради това че общностните институции носели отговорност за твърдените неправилни действия. Така в Определение по дело *Sinara Handel/Съвет и Комисия* Първоинстанционният съд приема, че не е компетентен да разгледа искане за обезщетение на пропуснати ползи, съответстващи на размера на необлагаеми с данъци антидъмпингови мита, платени през съответния период. Тази вреда трябва всъщност да се счита за произтичаща изключително от плащането на сумата, дължима по силата на наложените антидъмпингови мита, така че искът в крайна сметка представлява искане за възстановяване на посочените мита. Само националните юрисдикции обаче са компетентни да разгледат подобно искане.

По дело *Document Security Systems/ЕЦБ* Първоинстанционният съд пояснява правомощията си да се произнася по отговорността на Общността, в случай че твърдяното противоправно поведение се изразява в нарушение на норма от националното право.

Като твърди, че притежава европейски патент, утвърден в девет държави-членки, свързан със защитни елементи срещу фалшификация на банкноти, ищецът смята, че Европейската централна банка (наричана по-нататък „ЕЦБ“) е засегнала предоставените от този патент права. Ищецът моли Първоинстанционния съд да постанови, че ЕЦБ е нарушила предоставените от патента права, и да я осъди да заплати обезщетение за причинените вреди от нарушаването на тези права. Първоинстанционният съд отбелязва, че съгласно Конвенцията за издаване на европейски патенти, от една страна, европейският патент поражда същото правно действие като националния патент във всяка държава, а от друга страна, всяко нарушение на европейския патент се преценява съгласно националното право. От това той заключава, че с предявения от ищеца иск се цели да се установи, че ЕЦБ е нарушила девет национални патента, което попада в обхвата не на правомощията на общностните юрисдикции, а на правомощията на националните органи.

Макар исканията за обезщетение действително да попадат в обхвата на правомощията на Първоинстанционния съд, искането все пак се отхвърля като лишено от всякакво правно основание, доколкото разглежданото нарушение не е установено от националните юрисдикции. Първоинстанционният съд посочва още, че давностният срок за подаване на иска срещу Общността може да започне да тече едва от момента, в който компетентните национални съдилища установят наличието на нарушението.

На последно място, в рамките на делото, по което е постановено Определение *Commune de Champagne* и др. /Съвет и Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд подчертава, че твърдените вредоносни последици, които международно споразумение между Общността и Конфедерация Швейцария поражда на територията на Швейцария по отношение на жалбоподателите, са причинени единствено от обстоятелството, че като е решила суверенно да подпише и да ратифицира посоченото споразумение, Конфедерация Швейцария се е съгласила

да бъде обвързана от него и се е задължила да предприеме подходящите мерки за осигуряване изпълнението на произтичащите от това задължения. В резултат на това Общността не може да носи отговорност за евентуалната вреда, която жалбоподателите могат да понесат на територията на Швейцария от мерките, приети от швейцарските власти в изпълнение на Споразумението, като по този начин Първоинстанционният съд не е компетентен да разгледа искане, целящо получаването на обезщетение.

Материалноправни предпоставки

Съгласно постоянната съдебна практика в областта на отговорността на Общността за вреди, причинени на частноправни субекти от общностна институция или орган, правото на обезщетяване се признава, когато са изпълнени три условия, а именно нарушената правна норма да цели да предостави права на частноправните субекти, нарушението да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно-следствена връзка между неизпълнението на задължението на автора на акта и претърпяната от увредените лица вреда¹⁰⁰.

1. Понятие за норма, предоставяща права на частноправни субекти

В Решение по дело *Cytilimo/Комисия*¹⁰¹ Първоинстанционният съд постановява, че при преговорите за сключване на договор между общностния орган на публична власт и оферента в рамките на процедура по възлагане на обществена поръчка зачитането на принципа на добросъвестност и на забраната за злоупотреба с право представляват правни норми, които предоставят права на частноправните субекти. Впрочем макар от член 101, първа алинея от Регламент № 1605/2002¹⁰² да следва, че възложителят разполага с много широко право на преценка, за да откаже да сключи договора и да прекрати започнатите преговори за сключване на договор, Комисията все пак е нарушила по достатъчно съществен начин принципа на добросъвестност и е злоупотребила с предоставеното ѝ с този регламент право да откаже да възложи обществената поръчка, като в период от два месеца е водила преговори за сключване на договор, със съзнанието че те са обречени на неуспех. Така Първоинстанционният съд смята, че като не уведомява незабавно ищеца за своето решение да не възлага поръчката, Комисията го лишава от сериозна възможност да отдаде под наем сградата на трето лице за период от два месеца.

Що се отнася до нормите, нарушени от Комисията в рамките на икономическите анализи, които тя извършва, за да контролира концентрациите на стопанска дейност, в

¹⁰⁰ Решение на Съда от 5 март 1996 г. по дело *Brasserie du pêcheur и Factortame*, C-46/93 и C-48/93, Recueil, стр. I-1029.

¹⁰¹ Решение на Първоинстанционния съд от 8 май 2007 г., T-271/04.

¹⁰² Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 198).

Решение по дело Schneider Electric/Комисия¹⁰³ Първоинстанционният съд приема, че макар някои принципи и норми, с които анализът на конкуренцията е длъжен да се съобрази, действително да представляват норми, предназначени да предоставят права на частноправни субекти, не може да се смята, че всички норми, които Комисията трябва да съблюдава при икономическите си преценки, имат поначало подобен характер. При все това в конкретния случай Първоинстанционният съд не се произнася относно естеството на нормата, за която се твърди, че е нарушена, а само установява, че това нарушение само по себе си не може да причини твърдяната вреда.

Що се отнася до нарушението на правото на защита, доколкото в известието си за нарушенията Комисията не е уведомила ищеца, че ако не представи определени корективни мерки, няма да се приеме решение за обявяване на операцията за съвместима, Първоинстанционният съд, като припомня основното значение на известието за нарушенията, приема, че следва да се вземат предвид както значимостта на финансовите интереси и на промишлените цели, присъщи на концентрациите с общностен мащаб, така и значителният обхват на контролните правомощия, с които разполага Комисията, за да регулира конкуренцията. Той заключава, че ищецът изтъква нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частноправните субекти.

За сметка на това в Решение по дело *Fédération des industries condimentaires de France* и др./Комисия¹⁰⁴ Първоинстанционният съд приема, че в качеството си на норми, с които се предоставят правомощия, членове 211 ЕО и 133 ЕО имат институционален характер и следователно не представляват правни норми, целящи да предоставят права на частноправните субекти.

2. Достатъчно съществено нарушение

В рамките на дело Schneider Electric/Комисия, посочено по-горе, понятието за достатъчно съществено нарушение на норма, с която се предоставят права на частноправните субекти, значително се доразвива във връзка с контрола на концентрации на стопанска дейност.

След като с първоначално решение¹⁰⁵ Първоинстанционният съд отменя решение на Комисията, с което концентрацията между Schneider и Legrand се обявява за несъвместима с общия пазар, Schneider предявява иск за обезщетение с оглед на поправяне на вредата, претърпяна в резултат на незаконосъобразност на посоченото решение.

Първоинстанционният съд приема, че по отношение на Комисията би могло да се породи възпиращо въздействие, противоречащо на общия интерес на Общността,

¹⁰³ Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г., T-351/03.

¹⁰⁴ Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г., T-90/03.

¹⁰⁵ Решение на Първоинстанционния съд от 22 октомври 2002 г. по дело Schneider Electric/Комисия, T-310/01, Recueil, стр. II-4071.

ако понятието за съществено нарушение на общественото право се разбира като включващо всички грешки или недостатъци, които, макар да са съществени до известна степен, по естеството или обхвата си не са чужди на обичайното поведение на институцията, натоварена да следи за прилагането на правилата на конкуренцията, които са сложни и са предмет на значителна свобода на тълкуване. Като претегля наличните интереси, Първоинстанционният съд посочва, че не може да се приеме, че неизпълнението на определено законоустановено задължение, което може да се обясни с обективните ограничения, наложени на институцията и нейните служители, представлява достатъчно съществено нарушение. За сметка на това, поведение, изразяващо се в акт, който явно противоречи на правните норми и сериозно уврежда интересите на третите лица и който не може да се обоснове, нито обясни с особените ограничения, обективно свързани с работата при обичайно функциониране, представлява такова нарушение.

Що се отнася до недостатъците на икономическия анализ, Първоинстанционният съд подчертава, че следва да се държи сметка за това, че както от гледна точка на фактите, така и от гледна точка на обосновката подобен анализ включва сложни интелектуални изложения, в които могат да се открият известни пропуски, предвид наложените на институцията ограничения на сроковете. Следователно сериозността на даден пропуск, свързан с документацията или логиката, невинаги представлява достатъчно обстоятелство, което да доведе до отговорност на Общността.

Що се отнася до неспазването на правото на защита, Първоинстанционният съд приема, че обстоятелството, че в известието за нарушенията Комисията е пропуснала бележка, която е съществена от гледна точка на последиците му и на разпоредителната част на решението за несъвместимост, представлява явно и тежко нарушение. Това нарушение на правото на защита обаче не може да се обоснове, нито да се обясни с особените ограничения, обективно наложени на службите на Комисията.

3. Причинно-следствена връзка и допринасяне за настъпване на вредата

В Решение по дело *Schneider Electric/Комисия*, посочено по-горе, Първоинстанционният съд уточнява, че методът за анализ на причинно-следствената връзка се изразява в съпоставка между положението, породено за засегнатите трети лица от неправомерното действие, и положението, до което би довело за тях правомерно поведение от страна на институцията. Когато неправомерното обстоятелство е част от решение, чиято последица е отказ на разрешение, не може да се презюмира, че при липса на установения порок заявителят непременно е щял да получи посоченото разрешение.

В конкретния случай Първоинстанционният съд отбелязва, че дори ищецът да не разполага с право на признаване на съвместимостта на операцията, той все пак продължава да има сериозна възможност да получи благоприятно решение, тъй като не може да се изключи възможността чрез предложения за продажба на активи ищецът да наложи на Комисията да установи съвместимостта на операцията, доколкото обратното би представлявало грешка в преценката. При все това Първоинстанционният съд смята, че оценката на измененията на икономическите параметри, които задължително ще съпътстват евентуално решение за съвместимост,

е твърде несигурна, за да бъде съпоставяна по по-подходящ начин с положението, произтичащо от решението за несъвместимост. Ето защо реализирането на тази възможност е свързано с параметри, които са твърде несигурни, за да бъдат предмет на убедително остойностяване, така че не е налице достатъчно тясна причинно-следствена връзка между допуснатата незаконосъобразност и лишаването от евентуално решение за съвместимост на операцията.

За сметка на това Първоинстанционният съд счита, че е налице такава връзка между допуснатата незаконосъобразност и два вида вреди, а именно: от една страна, разноските, направени от предприятието, за да участва във възобновяването на производството за контрол на операцията след решението за отмяна, и от друга страна, намаляването на цената на продажбата, което ищецът е трябвало да предостави на приобретателя на активите на Legrand, за да получи отсрочване на влизането в сила на прехвърлянето за такава дата, че висящите по това време съдебни производства пред общностните съдилища да не бъдат лишени от предмет преди тяхното завършване. В това отношение Първоинстанционният съд подчертава, че поради наличието на две незаконосъобразности в решението за несъвместимост, които може да са изглеждали явни за ищеца, последният се принуждава — в законния си стремеж да получи законосъобразно решение относно съвместимостта на операцията — да отложи действителното осъществяване на продажбата на Legrand и да намали цената за приобретателя за продажбата на Legrand в сравнение с цената, която е можел да получи в случай на окончателен договор за продажба, сключен при липсата на решение за несъвместимост, което от самото начало изглежда засегнато от две явни незаконосъобразности.

На последно място, това решение показва въздействието на поведението на ищеца върху определянето на подлежащата на обезщетяване вреда съгласно съдебната практика, според която, когато ищец е допринесъл за настъпването на вредата, той не може да търси обезщетение за тази част от вредата, за която носи отговорност¹⁰⁶. На това основание, като установява, че предвид мащаба на общественото сливане и значителното засилване на икономическата мощ, което то поражда в полза на двата единствени водещи стопански субекта, присъстващи на съответния пазар, ищецът не може да не знае, че общественото сливане рискува най-малко да създаде или утвърди господстващо положение в значителна част от общия пазар и че поради това ще бъде забранено от Комисията, Първоинстанционният съд осъжда Комисията да поправи само две трети от вредата, претърпяна от ищеца в резултат от намаляването на цената на прехвърлянето на Legrand.

III. Жалби

Като се има предвид, че Съдът на публичната служба започва да осъществява правораздавателната си дейност на 12 декември 2005 г., до настоящия момент Първоинстанционният съд е сезиран с 37 жалби, като 27 от тях са подадени през

¹⁰⁶ Решение на Съда от 7 ноември 1985 г. по дело Adams/Комисия, 145/83, Recueil, стр. 3539.

2007 г. През тази година той приключва седем от посочените дела¹⁰⁷, като по едно от тях постановява решение за отмяна на обжалваното съдебно решение.

В това решение, постановено по дело Парламент/Eistrup, Първоинстанционният съд отменя определението¹⁰⁸, с което Съдът на публичната служба отхвърля възражението за недопустимост, повдигнато от Парламента поради това, че жалбата, поставяща начало на производството, вместо да бъде подписана саморъчно от адвоката на жалбоподателя в първоинстанционното производство, е съдържала печат, възпроизвеждащ подписа на този адвокат. Първоинстанционният съд постановява, че съгласно действащото в областта на производствата пред общностните съдилища право саморъчно положения от адвоката подпис върху оригинала на жалбата, поставяща начало на производството, е единственият начин да се гарантира, че отговорността за изготвянето и за съдържанието на този процесуален акт е поета от лице, което е оправомощено да представлява жалбоподателя пред общностните юрисдикции¹⁰⁹.

IV. Молби за допускане на обезпечения

През тази година Първоинстанционният съд е сезиран с 34 молби за допускане на обезпечение, което представлява съществено увеличение в сравнение с броя на подадените молби (25) през 2006 г. През 2007 г. съдията по обезпечителното производство разрешава 41 дела, при 24 дела през 2006 г. По четири дела той уважава молбите за налагане на временни мерки, а именно с определения по дело IMS/Комисия, по дело Du Pont de Nemours (France) и др./Комисия, по дело Франция/Комисия и по дело Donnici/Парламент¹¹⁰.

По дело IMS/Комисия, посочено по-горе, жалбоподателят моли да се спре изпълнението на положителното становище на Комисията, представено във връзка с

¹⁰⁷ Решение на Първоинстанционния съд от 23 май 2007 г. по дело Парламент/Eistrup, T-223/06 P; Решение на Първоинстанционния съд от 5 юли 2007 г. по дело Sanchez Ferriz/Комисия, T-247/06 P, и Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело Комисия/Chatziioannidou, T-20/07 P; Определение на Първоинстанционния съд от 12 юни 2007 г. по дело Комисия/André, T-69/07 P; Определение на Първоинстанционния съд от 9 юли 2007 г. по дело De Smedt/Комисия, T-415/06 P; Определение на Първоинстанционния съд от 12 юли 2007 г. по дело Beau/Комисия, T-252/06 P, и Определение на Първоинстанционния съд от 14 декември 2007 г. по дело Nijs/Сметна палата, T-311/07 P.

¹⁰⁸ Определение на Съда на публичната служба от 13 юли 2006 г. по дело Eistrup/Парламент, F-102/05.

¹⁰⁹ По този въпрос вж. и Определение на Първоинстанционния съд от 17 януари 2007 г. по дело Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret и Akar/Комисия, T-129/06.

¹¹⁰ Определения на председателя на Първоинстанционния съд от 7 юни 2007 г. по дело IMS/Комисия, T-346/06 R, и от 19 юли 2007 г. по дело Du Pont de Nemours (France) и др./Комисия, T-31/07 R; Определения на съдията по обезпечителното производство от 28 септември 2007 г. по дело Франция/Комисия, T-257/07 R, и от 15 ноември 2007 г. по дело Donnici/Парламент, T-215/07 R (обжалвано, дело C-512/07 P (R)). Следва да се добави, че с Определение от 24 януари 2007 г. по дело Scott/Комисия (T-366/00 R) председателят уважава inaudita altera parte молба за спиране на изпълнението на решение, с което се разпорежда възстановяване на държавна помощ, преди да установи с Определение от 30 март 2007 г., че не следва да се произнася по делото, тъй като на 29 март 2007 г. Първоинстанционният съд е отменил решението, обжалвано в главното производство.

решение, за което тя е уведомена от френските власти съгласно Директива 98/37¹¹¹ и с което се забранява използването на определени машини.

Председателят приема, че е налице *fumus boni juris*, като отбелязва по-специално, че като се има предвид, че френското решение е отменено от Conseil d'État, без компетентните органи да са приели други мерки със същата цел, произведените от жалбоподателя машини на пръв поглед удовлетворяват условията на Директива 98/37. Що се отнася до неотложността, председателят счита, че изпълнението на оспорваното становище може да застраши съществуването на жалбоподателя — малко предприятие, което дължи значителни суми на банките и чието производство е ограничено и специализирано. Той подчертава, че трябва да се признае, че е налице неотложност и поради това присъствие на *fumus boni juris*. При претегляне на различните разглеждани интереси председателят смята, че като се има предвид, че на Комисията са били необходими повече от пет години, за да представи становището си, спирането на изпълнението му няма да застраши защитата на здравето и безопасността на работниците.

Дело Donnici/Парламент, посочено по-горе, има за предмет спиране на изпълнението на решението на Парламента, с което се обявява за недействителен мандатът на члена на Европейския парламент г-н Donnici и се потвърждава мандата на г-н Occhetto, като това противоречи на решението на Consiglio di Stato, който като последна инстанция потвърждава мандата на г-н Donnici.

Съдията по обезпечителното производство приема, че е налице *fumus boni juris*, доколкото доводите на жалбоподателя относно липсата на компетентност от страна на Парламента да приеме обжалваното решение имат сериозен характер и не могат да бъдат отхвърлени без по-задълбочено изследване, което е задължение само на съдията, който ще се произнесе по същество. Що се отнася до неотложността, съдията по обезпечителното производство смята, че ако обжалваният акт бъде отменен от съдията, който ще реши спора по същество, и ако не се спре изпълнението на този акт, претърпяната от жалбоподателя вреда би била непоправима, тъй като би било невъзможно той да изпълнява функцията си на член на Европейския парламент. Що се отнася до претеглянето на интересите, следва да се вземе предвид и интересът на г-н Occhetto от изпълнението на обжалваното решение, което включва запазване на мандата му. При това положение на равнопоставеност между съответните интереси на жалбоподателя и на г-н Occhetto съдията по обезпечителното производство приема за определящ, от една страна, интереса на Италианската република да бъде спазено изборителното ѝ законодателство, а от друга — убедителния и сериозния характер на правните основания, посочени за да се установи *fumus boni juris*. Ето защо съдията по обезпечителното производство уважава молбата за спиране на изпълнение.

Предвид еволюцията на научните познания в тази област, Комисията изменя общностната уредба относно трансмисивните спонгиформни енцефалопатии (СТЕ),

¹¹¹ Директива 98/37/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година относно сближаването на законодателствата на държавите-членки по отношение на машините (ОВ L 207, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 220).

като през 2007 г. приема разпоредби за смекчаването на приложимите мерките за санитарен контрол. По дело Франция/Комисия жалбоподателят моли да се спре изпълнението на тези разпоредби с мотив, че те нарушават принципа на предпазните мерки.

Що се отнася до условието, свързано с *fumus boni juris*, съдията по обезпечителното производство смята, че то е изпълнено, тъй като продължават да съществуват реални научни колебания относно надеждността на тестовете, предвидени в новите разпоредби. Условието относно неотложността също се приема за изпълнено, доколкото с оспорваните разпоредби може да се увеличи рискът животни, заразени с ТСЕ, да бъдат доставени за консумация от човека. Що се отнася до претеглянето на разглежданите интереси, съдията по обезпечителното производство припомня, че трябва да се даде превес на изискванията, свързани със защитата на общественото здраве, пред икономическите съображения и поради това разпорежда да се спре изпълнението.

В Определение по дело *Du Pont de Nemours (France)* и др./Комисия, посочено по-горе, отнасящо се до продуктите за растителна защита по Директива 91/414¹¹², председателят се произнася по пет молби за спиране на изпълнението на решенията, с които Комисията ограничава или намалява обхвата на разрешението за пускане на общностния пазар на определени продукти. Той уважава молбата за допускане на обезпечения, свързана с ограниченията за употребата на флузилазол.

Що се отнася до *fumus boni juris*, се приема, че правните основания, изведени от нарушение на Директива 91/414 и от принципа на предпазните мерки, на пръв поглед не са напълно необосновани. Условието, свързано с неотложността, също се приема за изпълнено. Като смята, че съществува сериозен риск от необратима загуба на пазарни дялове за жалбоподателя, макар за нея в по-късен момент да може да се получи парично обезщетение, съдията по обезпечителното производство все пак приема, че при конкретните обстоятелства значимостта на вредата не може да почива на счетоводната стойност на търговското предприятие, чрез което са придобити пазарните дялове, както и на загубата на тази стойност за цялата група от предприятия, а трябва да отчита обстоятелството, че жалбоподателите присъстват на пазара повече от 20 години и притежават разрешения за пускане на флузилазол на пазара за различна употреба в редица държави-членки и че продуктите им се ползват с добро търговско име, което може да бъде засегнато в значителна степен от забраната на флузилазола. Като претегля различните разглеждани интереси, по-конкретно с оглед на обстоятелството, че жалбоподателите искат само да бъде запазено положение, което съществува от много години и с оглед на интереса на селскостопанските производители да разполагат с единствения ефикасен продукт за борба с определени болести, съдията по обезпечителното производство уважава молбата за спиране на изпълнението.

¹¹² Директива 91/414/ЕИО на Съвета от 15 юли 1991 година относно пускането на пазара на продукти за растителна защита (ОВ L 230, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 10, стр. 30).

За сметка на това, в Определения по дело Cheminova и др./Комисия¹¹³, по дело FMC Chemical и др./Комисия¹¹⁴ и по дело Dow AgroSciences и др./Комисия¹¹⁵ четири молби за спиране на изпълнението на решения, с които се забранява пускането на пазара на определени вещества, се отхвърлят поради липса на неотложност, с мотив че вредата, която тези решения могат да причинят на жалбоподателите, не е достатъчно съществена, тъй като представлява по-малко от 1 % от техния оборот. В това отношение председателят посочва още, че всъщност този процент е още по-малък, тъй като не следва да се взема предвид вредата, която изтъкват страните в обезпечителното производство, които впрочем не са процесуално легитимирани да подават жалба за отмяна в главното производство, а именно предприятията, които предлагат продукта на пазара и които не са засегнати лично от обжалваното решение.

¹¹³ Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 4 декември 2007 г. по дело T-326/07 R.

¹¹⁴ Определения на председателя на Първоинстанционния съд от 11 декември 2007 г. по дело T-349/07 R и от 11 декември 2007 г. по дело T-350/07 R.

¹¹⁵ Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 17 декември 2007 г. по дело T-367/07 R.

Б – Състав на Първоинстанционния съд

(Протоколен ред към 20 септември 2007 г.)

Първи ред, отляво надясно:

Г-н J. D. Cooke, съдия; г-н O. Czúcz, г-н N. J. Forwood и г-н A. W. H. Meij, председатели на състави; г-жа V. Tiili, председател на състав; г-н M. Jaeger, председател на Първоинстанционния съд; г-н J. Azizi и г-н M. Vilaras, председатели на състави; г-жа M. E. Martins Ribeiro и г-жа I. Pelikánová, председатели на състави.

Втори ред, отляво надясно:

Г-н S. Papasavvas, съдия; г-жа K. Jürimäe, съдия; г-н D. Šváby, съдия; г-жа E. Cremona, съдия; г-н F. Dehousse, съдия; г-жа I. Wiszniewska-Białecka, съдия; г-н V. Vadapalas, съдия; г-жа I. Labucka, съдия; г-н E. Moavero Milanesi, съдия.

Трети ред, отляво надясно:

Г-н S. Frimodt Nielsen, съдия, г-н S. Soldevila Fragoso, съдия, г-н V. Ciucă, съдия, г-н M. Prek, съдия, г-н N. Wahl, съдия, г-н Т. Чипев, съдия, г-н A. Dittrich, съдия и г-н L. Truchot, съдия; г-н E. Coulon, секретар.

1. Членове на Първоинстанционния съд

(по реда на встъпване в длъжност)

Marc Jaeger

Роден през 1954 г.; адвокат; attaché de Justice към главния прокурор; съдия, заместник-председател на Tribunal d'arrondissement, Люксембург; преподавател в Университетски център Люксембург; командирован магистрат, съдебен помощник в Съда от 1986 г.; съдия в Първоинстанционния съд от 11 юли 1996 г.; председател на Първоинстанционния съд от 17 септември 2007 г.

Bo Vesterdorf

Роден през 1945 г.; юрист-лингвист в Съда; администратор в Министерство на правосъдието; магистрат; аташе по правните въпроси в Постоянното представителство на Дания в Европейската икономическа общност; заместващ съдия в Østre Landsret (Апелативен съд); началник на отдела за конституционно и административно право в Министерство на правосъдието; директор в Министерство на правосъдието; доцент; член на Управителния комитет на Съвета на Европа по правата на човека (CDDH), впоследствие член на Бюрото на CDDH; член на комитета ad hoc за правното обучение в Академията по европейско право в Трир, Германия; съдия в Първоинстанционния съд от 25 септември 1989 г.; председател на Първоинстанционния съд от 4 март 1998 г. до 17 септември 2007 г.

Rafael García-Valdecasas y Fernández

Роден през 1946 г.; abogado del Estado (в Хаен и в Гранада); секретар на стопанския административен трибунал на Хаен, впоследствие на Кордоба; член на адвокатската колегия (Хаен, Гранада); началник на службата за общностни спорове в Министерство на външните работи; ръководител на испанската делегация в работната група на Съвета за създаването на Първоинстанционния съд; съдия в Първоинстанционния съд от 25 септември 1989 г. до 17 септември 2007 г.

Virpi Tiili

Родена през 1942 г.; доктор по право от Хелзинския университет; асистент по гражданско и търговско право в Хелзинския университет; директор по юридическите въпроси и търговската политика на Централната търговска камара на Финландия; генерален директор в Службата за защита на потребителите, Финландия; член на редица правителствени комитети и делегации, председател на Съвета за контрол върху рекламата на лекарствени продукти (1988—1990 г.); член на Съвета по потребителски въпроси (1990—1994 г.); член на Съвета за конкуренция (1991—1994 г.) и член на редакционния комитет на *Nordic Intellectual Property Law Review* (1982—1990 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 18 януари 1995 г.

Josef Azizi

Роден през 1948 г.; доктор по право; диплома по социални и икономически науки, Виенски университет; преподавател във Виенския икономически университет и в Юридическия факултет на Виенския университет; Ministerialrat и ръководител на отдел във Федералното канцлерство; член на Управителния комитет на Съвета на Европа за правно сътрудничество (CDCJ); представител *ad litem* пред Конституционния съд (*Verfassungsgerichtshof*) в съдебни производства за контрол за конституционност на федералните закони; координатор по приважането на австрийското федерално право в съответствие с общностното право; съдия в Първоинстанционния съд от 18 януари 1995 г.

John D. Cooke

Роден през 1944 г.; вписан в ирландската адвокатска колегия през 1966 г.; член и на адвокатските колегии на Англия и на Уелс, на Северна Ирландия и на Нов Южен Уелс; практикуващ barrister от 1966 г. до 1996 г.; вписан в Inner Bar в Ирландия (Senior Counsel) през 1980 г. и в Нов Южен Уелс през 1991 г.; председател на Съвета на адвокатските колегии на Европейската общност (CCBE) от 1985 г. до 1986 г.; гостуващ професор в Юридическия факултет на University College, Дъблин; член на Chartered Institute of Arbitrators; председател на ирландското Royal Zoological Society от 1987 г. до 1990 г.; benchер на Honorable Society of Kings Inns, Дъблин; почетен benchер на Lincoln's Inn, Лондон; съдия в Първоинстанционния съд от 10 януари 1996 г.

Jörg Pirrung

Роден през 1940 г.; асистент-изследовател в Университета в Марбург; доктор по право (Университета в Марбург); служител, по-късно началник на службата за международно частно право, впоследствие началник на отдела (sous-direction) за гражданско право във Федералното министерство на правосъдието; член на Управителния съвет на Юнидроа (1993—1998 г.); председател на Комисията на Хагската конференция по международно частно право за изработване на конвенцията за закрила на децата (1996 г.); Honorarprofessor в Университета в Трир (международно частно и процесуално право, общностно право); от 2002 г. член на научния съвет на Института по сравнително частно и международно право „Макс Планк“ в Хамбург; съдия в Първоинстанционния съд от 11 юни 1997 г. до 17 септември 2007 г.

Arjen W. H. Meij

Роден през 1944 г.; conseiller във Върховния съд на Нидерландия (1996 г.); conseiller и заместник-председател на College van Beroep voor het bedrijfsleven (Търговско-промишлен административен съд, 1986 г.); заместващ conseiller в Апелативния съд по социално осигуряване и в Tariefcommissie; съдебен помощник в Съда на Европейските общности (1980 г.); преподавател по европейско право в Университета в Грьонинген и асистент-изследовател в University of Michigan Law School; член на международния секретариат на Търговската камара на Амстердам (1970 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 17 септември 1998 г.

Mihalis Vilaras

Роден през 1950 г.; адвокат (1974—1980 г.); национален експерт в правната служба на Комисията на Европейските общности, впоследствие главен администратор в Генерална дирекция V (Заетост, индустриални отношения, социални въпроси); auditeur, maître des requêtes и от 1999 г. — conseiller в гръцкия държавен съвет; асоцииран член на Върховния специализиран съд на Гърция; член на Централния комитет по изработване на законопроектите, Гърция (1996—1998 г.); директор на правната служба в Генералния секретариат на гръцкото правителство; съдия в Първоинстанционния съд от 17 септември 1998 г.

Nicholas James Forwood

Роден през 1948 г., дипломи от университета в Кеймбридж (BA 1969 г.; MA 1973 г.) (по механика и по право), вписан в английската адвокатска колегия през 1970 г., впоследствие практикува като адвокат в Лондон (1971—1999 г.), както и в Брюксел (1979—1999 г.); вписан в ирландската адвокатска колегия през 1981 г.; назначен за Queen's Counsel през 1987 г.; benchер на Middle Temple през 1998 г.; представител на адвокатурите на Англия и на Уелс в Съвета на адвокатските колегии на Европейския съюз (CCBE) и председател на постоянната делегация на CCBE в Съда на Европейските общности (1995—1999 г.); член на Бюрото на Световната асоциация по търговско право и на Европейската организация по морско право (1993—2002 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 15 декември 1999 г.

Hubert Legal

Роден през 1954 г.; държавен съветник (Франция); възпитаник на École normale supérieure Saint-Cloud и на Националното училище за администрация; извънреден професор по английски език (1979—1985 г.); докладчик, впоследствие правителствен комисар пред правораздавателните състави на Държавния съвет (1988—1993 г.); правен съветник в Постоянното представителство на Франция към Организацията на обединените нации, Ню Йорк (1993—1997 г.); съдебен помощник в кабинета на съдия Puissochet в Съда (1997—2001 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 19 септември 2001 г. до 17 септември 2007 г.

Maria Eugénia Martins de Nazaré Ribeiro

Родена през 1956 г.; обучение в Лисабон, Брюксел и Страсбург; адвокат в Португалия и в Брюксел; независим изследовател в Института за европейски науки на Свободния университет, Брюксел; съдебен помощник при португалския съдия в Съда, г-н Moitinho de Almeida (1986—2000 г.), а впоследствие и на председателя на Първоинстанционния съд г-н Vesterdorf (2000—2003 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 31 март 2003 г.

Franklin Dehousse

Роден през 1959 г.; диплома по право (Университета в Лиеж, 1981 г.); аспирант (Национален фонд за научни изследвания, 1985—1989 г.); правен съветник в Камарата на представителите (1981—1990 г.); доктор по право (Страсбургски университет, 1990 г.); професор (Университетите в Лиеж и в Страсбург, Колеж на Европа, Institut royal supérieur de Défense, университета „Монтескьо“, Бордо; колежа „Мишел Серве“ към Парижките университети; факултета „Notre-Dame de la Paix“ на Университета в Намюр); специален представител на министъра на външните работи (1995—1999 г.); директор по европейските науки, Кралски институт за международни отношения (1998—2003 г.); магистрат в Държавния съвет (2001—2003 г.); консултант към Европейската комисия (1990—2003 г.); член на Observatoire Internet (2001—2003 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 7 октомври 2003 г.

Ena Cremona

Родена през 1936 г.; диплома по филология, Малтийски кралски университет (1955 г.); доктор по право, Малтийски кралски университет (1958 г.); адвокат в адвокатската колегия на Малта от 1959 г.; правен съветник в националния Съвет на жените (1964—1979 г.); член на Комисията по обществени услуги (1987—1989 г.); член на Управителния съвет на Lombard Bank ООД (Малта), представител на държавата акционер (1987—1993 г.); член на изборителната комисия от 1993 г.; член на изпитната комисия за получаване на степента „доктор“ в Юридическия факултет на Малтийския кралски университет; член на Европейската комисия срещу расизма и нетолерантността (ЕКРН), (2003—2004 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 12 май 2004 г.

Ottó Czúcz

Роден през 1946 г.; доктор по право, Университета в Сегед (1971 г.); администратор в Министерство на труда (1971—1974 г.); преподавател и професор (1974—1989 г.), декан на Юридическия факултет (1989—1990 г.) и заместник-ректор (1992—1997 г.) на Университета в Сегед; адвокат; член на Президиума на Националното пенсионно осигуряване; заместник-председател на Европейския институт за социално осигуряване (1998—2002 г.); член на Научния съвет на Международната асоциация по социално осигуряване; съдия в Конституционния съд (1998—2004 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 12 май 2004 г.

Irena Wiszniewska-Białicka

Родена през 1947 г.; диплома по право, Варшавски университет (1965—1969 г.); изследовател (асистент, доцент, професор) в Института по правни науки към Полската академия на науките (1969—2004 г.); асоцииран изследовател към Института по чуждестранно и международно патентно право „Макс Планк“, по авторско право и конкурентно право в Мюнхен (стипендия на Фондация „AvH“, 1985—1986 г.); адвокат (1992—2000 г.); съдия във Върховния административен съд (2001—2004 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 12 май 2004 г.

Irena Pelikánová

Родена през 1949 г.; доктор по право, асистент по икономическо право (преди 1989 г.), впоследствие доктор на науките, професор по стопанско право (от 1993 г.) в Юридическия факултет на Карловия университет в Прага; член на ръководния орган на Комисията по ценни книжа (1999—2002 г.); адвокат; член на Законодателния съвет на чешкото правителство (1998—2004 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 12 май 2004 г.

Daniel Šváby

Роден през 1951 г.; доктор по право, Университета в Братислава; съдия в първоинстанционния съд в Братислава; съдия по гражданскоправни дела в Апелативния съд и заместник-председател на Апелативния съд, Братислава; член на отдела по гражданско и семейно право в Правния институт към Министерство на правосъдието; заместващ съдия по търговски дела във Върховния съд; член на Европейската комисия по правата на човека (Страсбург); съдия в Конституционния съд (2000—2004 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 12 май 2004 г.

Vilenas Vadapalas

Роден през 1954 г.; доктор по право, Московски университет; хабилитиран доктор по право на Варшавския университет; професор в университета във Вилнюс: по международно право (от 1981 г.), по правата на човека (от 1991 г.) и по общностно право (от 2000 г.); правителствен съветник по въпросите на външната политика (1991—1993 г.); член на координационната група към делегацията за преговорите по присъединяването към Европейския съюз; генерален директор на правителствения отдел по европейско право (1997—2004 г.); професор по европейско право в университета във Вилнюс, титуляр на катедрата „Жан Моне“; председател на Литовската асоциация за изследвания на Европейския съюз; докладчик на парламентарната работна група за конституционната реформа, свързана с присъединяването на Литва; член на Международната комисия на юристите (април 2003 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 12 май 2004 г.

Küllike Jürimäe

Родена през 1962 г.; диплома по право, Университета в Тарту (1981—1986 г.); помощник на прокурора на Републиката, Талин (1986—1991 г.); диплома от естонската дипломатическа школа (1991—1992 г.); правен съветник (1991—1993 г.) и главен съветник в търговско-промишлената камара (1992—1993 г.); съдия в Апелативен съд Талин (1993—2004); European Master по права на човека и демократизация от университетите в Падуа и Нотингам (2002—2003 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 12 май 2004 г.

Ingrida Labucka

Родена през 1963 г.; диплома по право, Латвийски университет (1986 г.); инспектор към Министерство на вътрешните работи за област Киров и град Рига (1986—1989 г.); съдия в първоинстанционния съд в Рига (1990—1994 г.); адвокат (1994—1998 г. и от юли 1999 г. до май 2000 г.); министър на правосъдието (за периода от ноември 1998 г. до юли 1999 г. и от май 2000 г. до октомври 2002 г.); член на Международния арбитражен съд в Хага (2001—2004 г.); член на парламента (2002—2004 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 12 май 2004 г.

Savvas S. Papasavvas

Роден през 1969 г.; диплома от Атинския университет (Ptychion, 1991 г.); магистър (DEA) по публично право, Университет Париж II, (1992 г.) и Университет Aix-Marseille III (доктор по право, 1995 г.); вписан в кипърската адвокатска колегия, от 1993 г. — член на адвокатската колегия на Никозия; преподавател в Университета в Кипър (1997—2002 г.), доцент по конституционно право от септември 2002 г.; изследовател в Европейския център по публично право (2001—2002 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 12 май 2004 г.

Enzo Moavero Milanesi

Роден през 1954 г.; доктор по право, Университет „La Sapienza“, Рим; обучение по общностно право (Колеж на Европа, Брюж); член на адвокатската колегия, практикуващ адвокат (1978—1983 г.); преподавател по общностно право в университетите La Sapienza, Рим (1993—1996 г.), Luiss, Рим (1993—1996 г. и 2002—2006 г.) и Bocconi, Милано (1996—2000 г.); съветник по въпросите на Общността на италианския министър-председател (1993—1995 г.); служител в Европейската комисия: правен съветник и впоследствие началник на кабинета на заместник-председателя (1989—1992 г.), началник на кабинета на комисаря, който отговаря за вътрешния пазар (1995—1999 г.) и за конкуренцията (1999 г.); директор на Генерална дирекция „Конкуренция“ (2000—2002 г.), заместник-генерален секретар на Европейската комисия (2002—2005 г.), генерален директор на Бюрото на политическите съветници (2006 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 3 май 2006 г.

Nils Wahl

Роден през 1961 г.; диплома по право, Стокхолмски университет (1987 г.); доктор по право, Стокхолмски университет (1995 г.); асоцииран преподавател (доцент) и титуляр на катедра по европейско право „Жан Моне“ (1995 г.), професор по европейско право, Стокхолмски университет (2001 г.); стажант-адвокат (1987—1989 г.); генерален директор на образователна фондация (1993—2004 г.); председател на Шведската асоциация Nätverket för europarättslig forskning (Мрежа за изследвания по европейско право, 2001—2006 г.); член на Rådet för konkurrensfrågor (Съвет по въпросите на конкуренцията, 2001—2006 г.); заместник-съдия в Hovrätten över Skåne and Blekinge (апелативен съд, 2005 г.); съдия в Първоинстанционния съд на Европейските общности от 7 октомври 2006 г.

Miro Prek

Роден през 1965 г.; диплома по право (1989 г.); приет в адвокатската колегия (1994 г.); изпълнява различни функции в публичната администрация, главно в правителствената служба по законодателството (заместник държавен секретар и заместник-директор, началник на отдела по европейско и сравнително право) и в службата по европейски въпроси (заместник държавен секретар); член на преговорния екип по споразумението за асоцииране (1994—1996 г.) и по присъединяването към Европейския съюз (1998—2003 г.), отговорен за правните въпроси; адвокат; отговаря за проекти, свързани с адаптирането към европейското законодателство и за европейската интеграция, основно за Западните Балкани, началник на отдел в Съда на Европейските общности (2004—2006 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 7 октомври 2006 г.

Теодор Чипев

Роден през 1940 г.; завършва право в Софийски университет „Св. Климент Охридски“ (1961 г.); доктор по право (1977 г.); адвокат (1963—1964 г.); юрисконсулт в Държавното предприятие за международен пътен транспорт (1964—1973 г.); научен работник към Правния институт на Българска академия на науките (1973—1988 г.); преподавател по гражданскопроцесуално право в юридическия факултет на Софийски университет „Св. Климент Охридски“ (1988—1991 г.); арбитър в Арбитражния съд на Търговско-промишлената палата (1988—2006 г.); съдия в Конституционния съд (1991—1994 г.); доцент в Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“ (февруари 2001—2006 г.); министър на правосъдието (1994—1995 г.); преподавател по гражданскопроцесуално право в Нов български университет, София (1995—2006 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 12 януари 2007 г.

Valeriu M. Ciucă

Роден през 1960 г.; диплома по право (1984 г.), доктор по право (1997 г.), Университет „Alexandru Ioan Cuza“, Iași; съдия в Мървоинстанционен съд Suceava (1984—1989 г.); военен съдия във Военен съд Iași (1989—1990 г.); преподавател в Университета „Alexandru Ioan Cuza“, Iași (1990—2006 г.); стипендия за специализация по частно право в Университета в Рен (1991—1992 г.); доцент в Университета „Petre Andrei“ в Iași (1999—2002 г.); преподавател в Университета на Littoral Côte d'Opale (LAB. RII) (2006 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 12 януари 2007 г.

Alfred Dittrich

Роден през 1950 г.; обучение по право в Университета в Erlangen-Nuremberg (1970—1975 г.); Rechtsreferendar към Върховен областен съд, Nuremberg (1975—1978 г.); администратор във Федералното министерство на икономиката (1978—1982 г.); администратор в Постоянното представителство на Федерална република Германия към Европейските общности (1982 г.); администратор във Федералното министерство на икономиката, отговарящ за въпросите, свързани с общностното право и с конкуренцията (1983—1992 г.); началник на отдел „Право на Европейския съюз“ (1992—2007 г.) в Министерство на правосъдието; ръководител на германската делегация в работната група на Съвета „Съд на Европейските общности“; представител на федералното правителство по голям брой дела пред Съда на Европейските общности; съдия в Първоинстанционния съд от 17 септември 2007 г.

Santiago Soldevila Fragoso

Роден през 1960 г.; завършва право в Автономния университет в Барселона (1983 г.); съдия в Каталуня, на Канарските острови и в Мадрид (1985—1992 г.); магистрат в Административната колегия на Върховния съд на Канарските острови, в Santa Cruz de Tenerife (1992 г. и 1993 г.); съдебен помощник в Конституционния съд (1993—1998 г.); магистрат в шесто отделение на Административната колегия на Audiencia Nacional (Мадрид, от 1998 г. до август 2007 г.); съдия в Първоинстанционния съд на Европейските общности от 17 септември 2007 г.

Laurent Truchot

Роден през 1962 г.; диплома от Института за политически науки в Париж (1984 г.); възпитаник на Националното училище за магистрати (1986—1988 г.); съдия в Окръжен съд Марсилия (от януари 1988 г. до януари 1990 г.); магистрат в Дирекция „Гражданскоправни въпроси и правосъдие“ на Министерство на правосъдието (от януари 1990 г. до юни 1992 г.); заместник-началник, а впоследствие началник на отдел в Генерална дирекция „Конкуренция, потребление и борба с измамите“ в Министерство на икономиката, финансите и промишлеността (от юни 1992 г. до септември 1994 г.); технически съветник на министъра на правосъдието (от септември 1994 г. до май 1995 г.); съдия в Окръжен съд Ним (от май 1995 г. до май 1996 г.); съдебен помощник в Съда на Европейските общности при генералния адвокат г-н Léger (от май 1996 г. до декември 2001 г.); съветник съдебен помощник в Касационния съд (от декември 2001 г. до август 2007 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 17 септември 2007 г.

Sten Frimodt Nielsen

Роден през 1963 г.; диплома по право, Университета в Копенхаген (1988 г.); служител в Министерство на външните работи (1988—1991 г.); преподавател по международно и европейско право в Университета в Копенхаген (1988—1991 г.); дипломат в Постоянното представителство на Дания към Организацията на обединените нации в Ню Йорк (1991—1994 г.); служител в Правната служба на Министерство на външните работи (1994—1995 г.); асоцииран преподавател в Университета в Копенхаген (1995 г.); съветник, а впоследствие главен съветник на министър-председателя (1995—1998 г.); съветник в Постоянното представителство на Дания към Европейския съюз (1998—2001 г.); специален съветник на министър-председателя по правни въпроси (2001—2002 г.); началник на отдел и правен съветник към министър-председателя (от март 2002 г. до юли 2004 г.); заместник държавен секретар и правен съветник към министър-председателя (от август 2004 г. до август 2007 г.); съдия в Първоинстанционния съд от 17 септември 2007 г.

Emmanuel Coulon

Роден през 1968 г.; диплома по право, Университета Panthéon-Assas, Париж; диплома по мениджмънт, Университет Paris-Dauphine; през 1992 г. завършва Колежа на Европа; изпит за постъпване в регионалния учебен център за адвокати, Париж; сертификат за адвокатска правоспособност от брюкселската адвокатска колегия; адвокатска практика в Брюксел; преминал успешно общ конкурс на Комисията на Европейските общности; съдебен помощник в Първоинстанционния съд на Европейските общности (кабинет на председателя г-н Saggio, 1996—1998 г.; кабинет на председателя г-н Vesterdorf, 1998—2002 г.); началник на кабинета на председателя на Първоинстанционния съд (2003—2005 г.); секретар на Първоинстанционния съд от 6 октомври 2005 г.

2. Промени в състава на Първоинстанционния съд през 2007 г.

Тържествено заседание на 12 януари 2007 г.

След присъединяването на Република България и на Румъния към Европейския съюз на 1 януари 2007 г. представителите на правителствата на държавите — членки на Европейския съюз, назначиха за съдии в Първоинстанционния съд на Европейските общности г-н Теодор Чипев, за периода от 12 януари 2007 г. до 31 август 2007 г., и г-н Valeriu Ciucă, за периода от 12 януари 2007 г. до 31 август 2010 г.

Тържествено заседание на 17 септември 2007 г.

Представителите на правителствата на държавите-членки подновиха за периода от 1 септември 2007 г. до 31 август 2013 г. мандатите на съдии в Първоинстанционния съд на г-н John D. Cooke и г-н Nicholas James Forwood, г-жа Ena Cremona и г-жа Irena Pelikánová, г-н Vilenas Vadapalas, г-жа Ingrida Labucka, както и на г-н Enzo Moavero Milanesi, г-н Nils Wahl, г-н Miro Prek и г-н Теодор Чипев.

Бяха назначени за съдии, за периода от 1 септември 2007 г. до 31 август 2013 г., г-н Alfred Dittrich — на мястото на г-н Jörg Pirrung, г-н Santiago Soldevila Frago — на мястото на г-н Rafael García-Valdecasas y Fernández, г-н Laurent Truchot — на мястото на г-н Hubert Legal, и за периода от 17 септември 2007 г. до 31 август 2010 г., г-н Sten Frimodt Nielsen — на мястото на г-н Bo Vesterdorf.

След частичната подмяна на състава на Първоинстанционния съд г-н Marc Jaeger, съдия в Първоинстанционния съд от 11 юли 1996 г., бе избран за председател на Първоинстанционния съд на Европейските общности за периода от 17 септември 2007 г. до 31 август 2010 г.

По силата на член 7 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд „[н] епосредствено след частичната смяна, предвидена в член 224 от Договора за ЕО и член 140 от Договора за Евратом, съдиите избират измежду тях председател на Първоинстанционния съд за срок от три години“.

3. Протоколни редове

от 1 януари до 11 януари 2007 г.

Г-н B. VESTERDORF, председател на
Първоинстанционния съд
Г-н M. JAEGER, председател на състав
Г-н J. PIRRUNG, председател на състав
Г-н M. VILARAS, председател на състав
Г-н H. LEGAL, председател на състав
Г-н J. D. COOKE, председател на състав
Г-н R. GARCÍA-VALDECASAS, съдия
Г-жа V. TIILI, съдия
Г-н J. AZIZI, съдия
Г-н A. W. H. MEIJ, съдия
Г-н N. J. FORWOOD, съдия
Г-жа M. E. MARTINS RIBEIRO, съдия
Г-н F. DEHOUSSE, съдия
Г-жа E. CREMONA, съдия
Г-н O. CZÚCZ, съдия
Г-жа I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, съдия
Г-жа I. PELIKÁNOVÁ, съдия
Г-н D. ŠVÁBY, съдия
Г-н V. VADAPALAS, съдия
Г-жа K. JÜRIMÄE, съдия
Г-жа I. LABUCKA, съдия
Г-н S. PAPASAVVAS, съдия
Г-н E. MOAVERO MILANESI, съдия
Г-н N. WAHL, съдия
Г-н M. PREK, съдия

Г-н E. COULON, секретар

от 12 януари до 17 септември 2007 г.

Г-н B. VESTERDORF, председател на
Първоинстанционния съд
Г-н M. JAEGER, председател на състав
Г-н J. PIRRUNG, председател на състав
Г-н M. VILARAS, председател на състав
Г-н H. LEGAL, председател на състав
Г-н J. D. COOKE, председател на състав
Г-н R. GARCÍA-VALDECASAS, съдия
Г-жа V. TIILI, съдия
Г- J. AZIZI, съдия
Г- A. W. H. MEIJ, съдия
Г- N. J. FORWOOD, съдия
Г-жа M. E. MARTINS RIBEIRO, съдия
Г-н F. DEHOUSSE, съдия
Г-жа E. CREMONA, съдия
Г-н O. CZÚCZ, съдия
Г-жа I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, съдия
Г-жа I. PELIKÁNOVÁ, съдия
Г- D. ŠVÁBY, съдия
Г- V. VADAPALAS, съдия
Г-жа K. JÜRIMÄE, съдия
Г-жа I. LABUCKA, съдия
Г-н S. PAPASAVVAS, съдия
Г-н E. MOAVERO MILANESI, съдия
Г-н N. WAHL, съдия
Г-н M. PREK, съдия
Г-н T. ЧИПЕВ, съдия
Г-н V. CIUCĂ, съдия

Г-н E. COULON, секретар

от 20 септември до 31 декември 2007 г.

Г-н М. JAEGER , председател на Първоинстанционния съд

Г-жа V. TIILI , председател на състав

Г-н J. AZIZI, председател на състав

Г-н A. W. H. MEIJ, председател на състав

Г-н M. VILARAS, председател на състав

Г-н N. J. FORWOOD, председател на състав

Г-жа M. E. MARTINS RIBEIRO, председател на състав

Г-н O. CZÚCZ, председател на състав

Г-жа I. PELIKÁNOVÁ, председател на състав

Г-н J. D. COOKE, съдия

Г-н F. DEHOUSSE, съдия

Г-жа E. CREMONA, съдия

Г-жа I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, съдия

Г-н D. ŠVÁBY, съдия

Г-н V. VADAPALAS, съдия

Г-жа K. JÜRIMÄE, съдия

Г-жа I. LABUCKA, съдия

Г-н S. PAPASAVVAS, съдия

Г-н E. MOAVERO MILANESI, съдия

Г-н N. WAHL, съдия

Г-н M. PREK, съдия

Г-н T. ЧИПЕВ, съдия

Г-н V. CIUCĂ, съдия

Г-н A. DITTRICH, съдия

Г-н S. SOLDEVILA FRAGOSO, съдия

Г-н L. TRUCHOT, съдия

Г-н S. FRIMODT NIELSEN, съдия

Г-н E. COULON, секретар

4. Бивши членове на Първоинстанционния съд

Da Cruz Vilaça José Luis (1989—1995 г.), председател от 1989 г. до 1995 г.

Barrington Donal Patrick Michael (1989—1996 г.)

Saggio Antonio (1989—1998), председател от 1995 г. до 1998 г.

Edward David Alexander Ogilvy (1989—1992 г.)

Kirschner Heinrich (1989—1997 г.)

Yeraris Christos (1989—1992 г.)

Schintgen Romain Alphonse (1989—1996 г.)

Briët Cornelis Paulus (1989—1998 г.)

Biancarelli Jacques (1989—1995 г.)

Lenaerts Koen (1989—2003 г.)

Bellamy Christopher William (1992—1999 г.)

Kalogeropoulos Andreas (1992—1998 г.)

Lindh Pernilla (1995—2006 г.)

Potocki André (1995—2001 г.)

Gens de Moura Ramos Rui Manuel (1995—2003 г.)

Mengozzi Paolo (1998—2006 г.)

Trstenjak Verica (2004—2006 г.)

Председатели

Da Cruz Vilaça José Luis (1989—1995 г.)

Saggio Antonio (1995—1998 г.)

Секретар

Jung Hans (1989—2005 г.)

В – Съдебна статистика на Първоинстанционния съд

Обща дейност на Първоинстанционния съд

1. Заведени, приключени и висящи дела (2000—2007 г.)

Заведени дела

2. Видове производства (2000—2007 г.)
3. Вид на исковете/жалбите (2000—2007 г.)
4. Област, с която е свързан(а) искът/жалбата (2000—2007 г.)

Приключени дела

5. Видове производства (2000—2007 г.)
6. Област, с която е свързан(а) искът/жалбата (2007 г.)
7. Област, с която е свързан(а) искът/жалбата (2000—2007 г.) (съдебни решения и определения)
8. Съдебни състави (2000—2007 г.)
9. Продължителност на производства в месеци (2000—2007 г.) (съдебни решения и определения)

Висящи дела към 31 декември

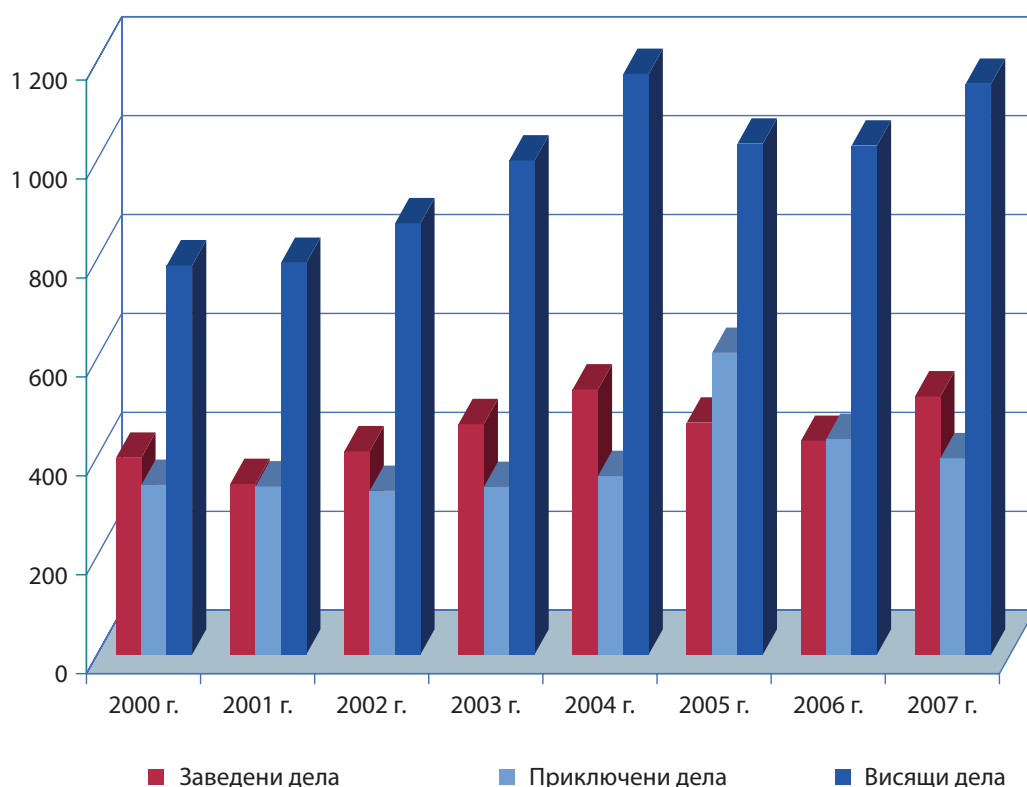
10. Видове производства (2000—2007 г.)
11. Област, с която е свързан(а) искът/жалбата (2000—2007 г.)
12. Съдебни състави (2000—2007 г.)

Разни

13. Обезпечителни производства (2000—2007 г.)
14. Бързи производства (2001—2007 г.)
15. Актове на Първоинстанционния съд, обжалвани пред Съда (1989—2007 г.)
16. Разпределение на жалбите пред Съда по вид производство (1989—2007 г.)
17. Изход на производства по обжалване пред Съда (2007 г.) (съдебни решения и определения)
18. Общо развитие (1989—2007 г.) (заведени, приключени и висящи дела)

1. Обща дейност на Първоинстанционния съд

Заведени, приключени и висящи дела (2000—2007 г.)¹

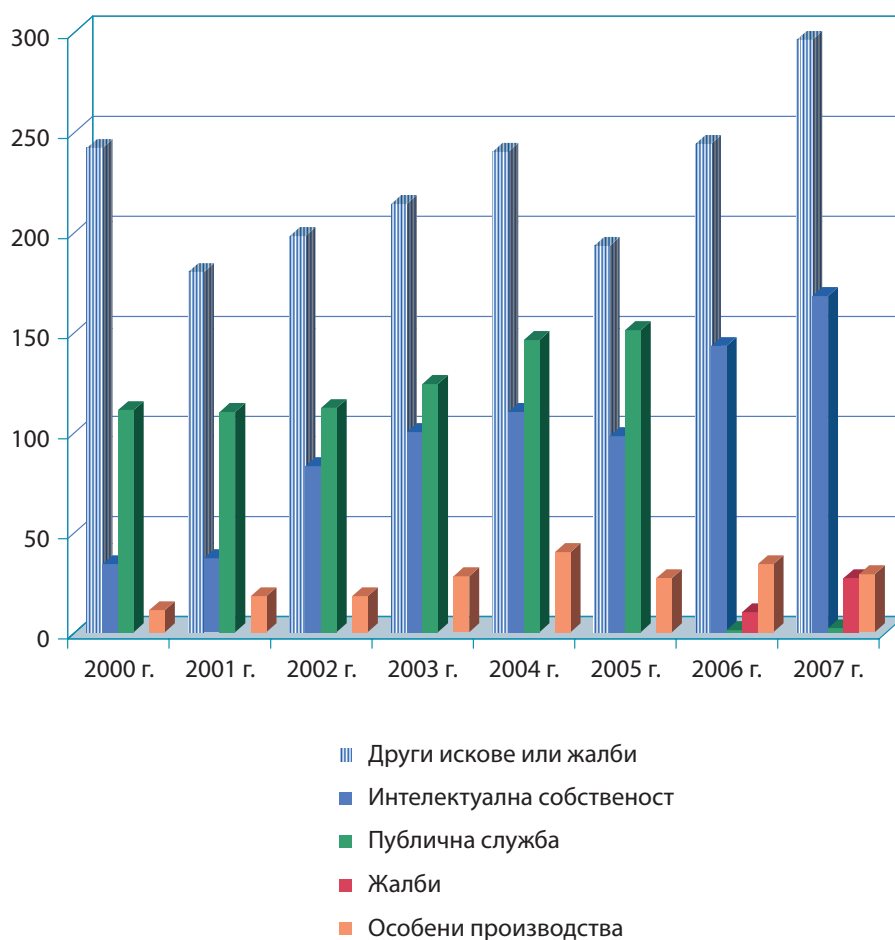

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Заведени дела	398	345	411	466	536	469	432	522
Приключени дела	343	340	331	339	361	610	436	397
Висящи дела	787	792	872	999	1 174	1 033	1 029	1 154

¹ Освен ако не е посочено друго, в настоящата таблица и в таблиците на следващите страници са взети предвид особените производства.

За „особени производства“ се считат: отмяната на съдебно решение, постановено в отсъствие на ответника (член 41 от Статута на Съда, член 122 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд), отмяната на влязло в сила съдебно решение по молба на трето лице (член 42 от Статута на Съда, член 123 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд), преразглеждането на съдебно решение (член 44 от Статута на Съда, член 125 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд), тълкуването на съдебно решение (член 43 от Статута на Съда, член 129 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд), определянето на съдебните разноски (член 92 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд), правната помощ (член 96 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд) и поправянето на съдебно решение (член 84 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд).

2. Заведени дела — Видове производства (2000—2007 г.)¹

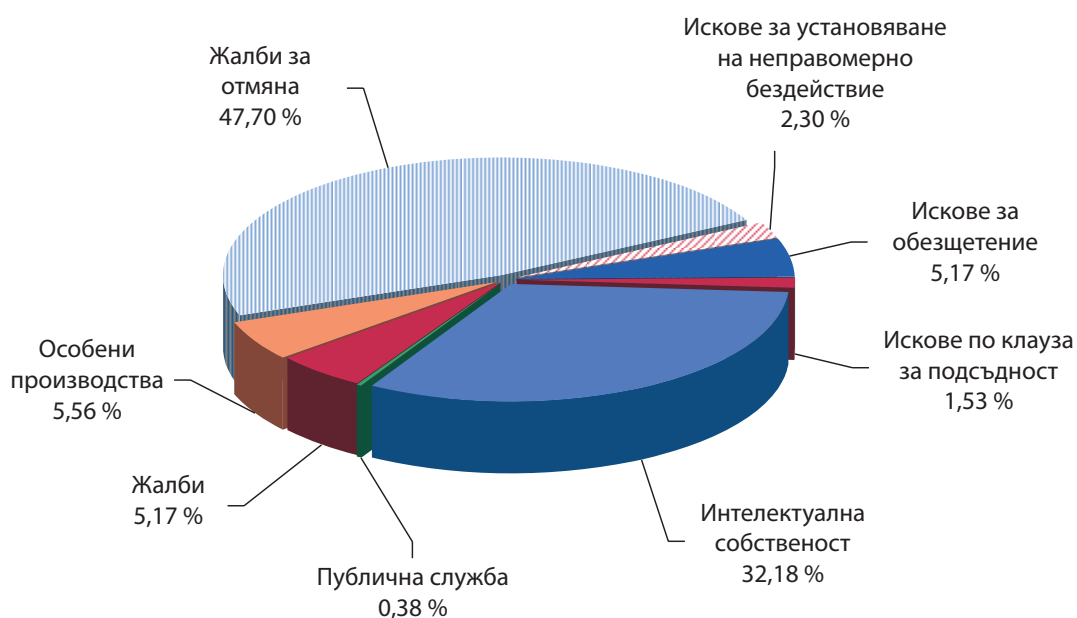

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Други искове или жалби	242	180	198	214	240	193	244	296
Интелектуална собственост	34	37	83	100	110	98	143	168
Публична служба	111	110	112	124	146	151	1	2
Жалби							10	27
Особени производства	11	18	18	28	40	27	34	29
Общо	398	345	411	466	536	469	432	522

¹ В настоящата таблица и в таблиците на следващите страници изразът „други искове или жалби“ се отнася до всички преки искове или жалби, различни от предявените от длъжностни лица на Европейските общности или от исковете или жалбите в областта на интелектуалната собственост.

3. Заведени дела — Видове искове или жалби (2000—2007 г.)

Разпределение през 2007 г.

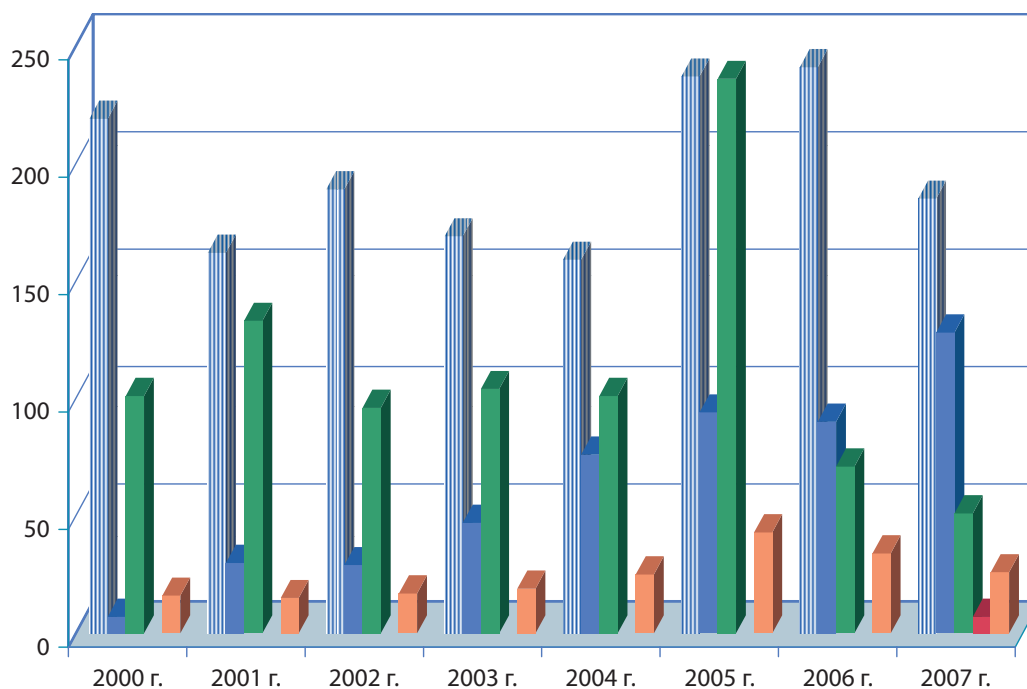

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Жалби за отмяна	219	134	172	174	199	160	223	249
Искове за установяване на неправомерно бездействие	6	17	12	13	15	9	4	12
Искове за обезщетение	17	21	12	24	18	16	8	27
Искове по клауза за подсъдност		8	2	3	8	8	9	8
Интелектуална собственост	34	37	83	100	110	98	143	168
Публична служба	111	110	112	124	146	151	1	2
Жалби							10	27
Особени производства	11	18	18	28	40	27	34	29
Общо	398	345	411	466	536	469	432	522

4. Заведени дела — Област, с която е свързан(а) искът или жалбата (2000—2007 г.)

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Клауза за подсъдност		2	1			2	3	1
Асоцииране на отвъдморски страни и територии	6	6		1				
Бюджет на Общностите								2
Външни отношения	8	14	8	10	3	2	2	1
Данъчни въпроси			1	5			1	2
Държавни помощи	80	42	51	25	46	25	28	37
Европейско гражданство	2							
Енергетика		2		2			1	
Земеделие	18	17	9	11	25	21	18	34
Икономическа и парична политика						1	2	
Институционално право	24	16	17	26	33	28	15	28
Интелектуална собственост	34	37	83	101	110	98	145	168
Конкуренция	36	36	61	43	36	40	81	62
Култура	2	1					3	1
Митнически съюз	14	2	6	5	11	2		4
Научни изследвания, информация, обучение, статистики	1	3	1	3	6	9	5	10
Обща външна политика и политика на сигурност	1	3	6	2	4		5	12
Обща митническа тарифа	1	2			1		2	1
Околна среда и потребители	14	2	8	14	30	18	21	41
Политика в областта на рибарството	5	6	3	25	3	2		5
Правен режим на предприятията	4	6	3	3	6	12	11	10
Правосъдие и вътрешни работи		1	1			1		3
Присъединяване на нови държави				1	1			
Регионална политика		1	6	7	10	12	16	18
Сближаване на законодателствата		2	1	3	1			1
Свобода на установяване	7	1			1			
Свободно движение на лица	1	3	2	7	1	2	4	4
Свободно движение на стоки	2	1			1			1
Свободно предоставяне на услуги							1	
Собствени ресурси на Общностите						2		
Социална политика	7	1	3	2	5	9	3	5
Транспорт		2	1	1	3		1	4
Търговска политика	8	4	5	6	12	5	18	9
Общо по Договора за ЕО	275	213	276	303	349	291	386	464
Общо по Договора за ВС	1	4	2	11				
Общо по Договора за АЕ			2		1		1	
Правилник за длъжностните лица	111	110	112	124	146	151	11	29
Особени производства	11	18	18	28	40	27	34	29
ОБЩО ЗА ВСИЧКИ ОБЛАСТИ	398	345	411	466	536	469	432	522

5. Приключени дела — Видове производства (2000—2007 г.)

- Други искове или жалби
- Интелектуална собственост
- Публична служба
- Жалби
- Особени производства

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Други искове или жалби	219	162	189	169	159	237	241	185
Интелектуална собственост	7	30	29	47	76	94	90	128
Публична служба	101	133	96	104	101	236	71	51
Жалби								7
Особени производства	16	15	17	19	25	43	34	26
Общо	343	340	331	339	361	610	436	397

6. Приключени дела — Област, с която е свързан(а) искът или жалбата (2007 г.)

	Съдебни решения	Определения	Общо
Клауза за подсъдност		1	1
Бюджет на Общностите		1	1
Външни отношения	2	2	4
Държавни помощи	22	14	36
Енергетика		1	1
Земеделие	5	6	11
Икономическа и парична политика		1	1
Институционално право	7	10	17
Интелектуална собственост	99	30	129
Конкуренция	30	8	38
Митнически съюз	1	1	2
Научни изследвания, информация, обучение, статистики	7	3	10
Обща външна политика и политика на сигурност	3		3
Обща митническа тарифа		1	1
Околна среда и потребители	5	10	15
Политика в областта на рибарството	2	2	4
Правен режим на предприятията	2	4	6
Правосъдие и вътрешни работи		2	2
Регионална политика	3	3	6
Сближаване на законодателствата	1		1
Свободно движение на лица		4	4
Свободно предоставяне на услуги		1	1
Социална политика	2	1	3
Транспорт		1	1
Търговска политика	1	3	4
Общо по Договора за ЕО	192	110	302
Общо по Договора за ВС	10		10
Общо по Договора за АЕ	1		1
Правилник за длъжностните лица	44	14	58
Особени производства		26	26
ОБЩО ЗА ВСИЧКИ ОБЛАСТИ	247	150	397

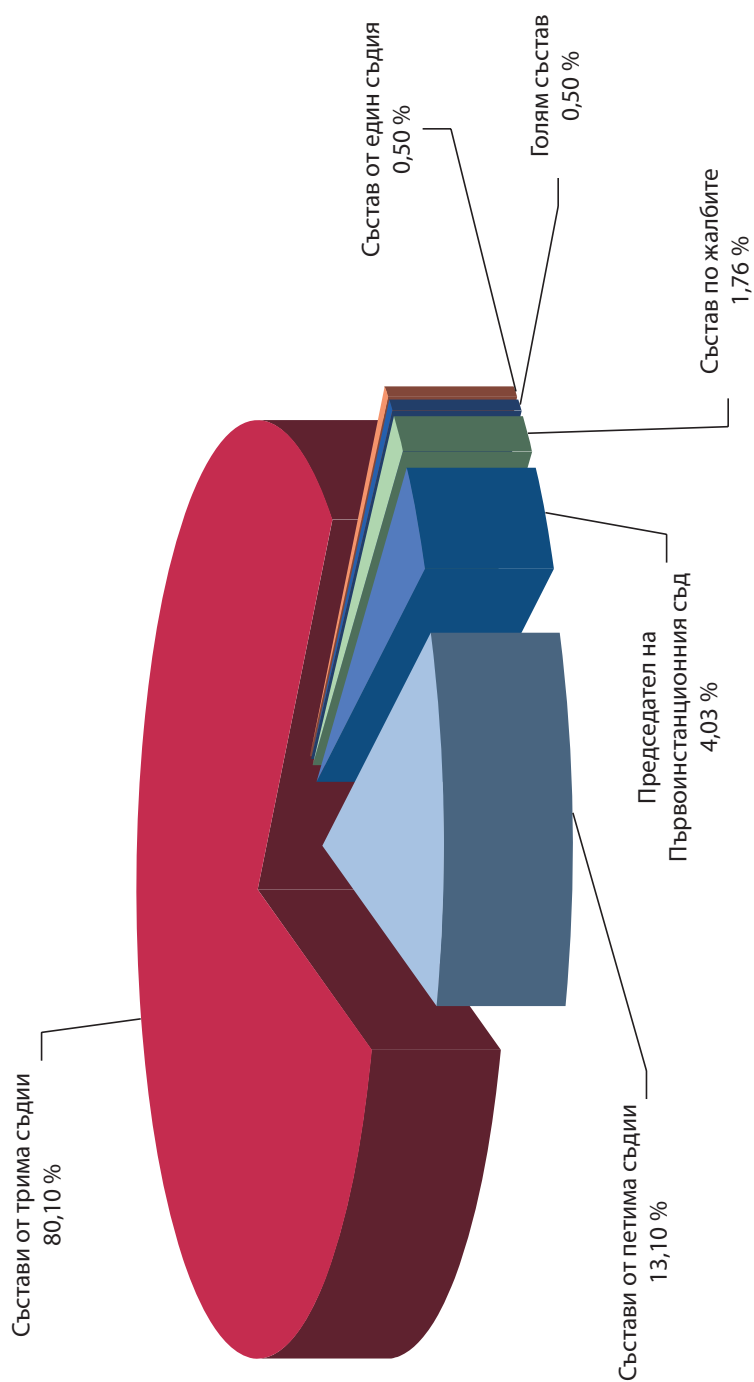
7. Приключени дела — Област, с която е свързан(а) искът или жалбата (2000—2007 г.)

(съдебни решения и определения)

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Клауза за подсъдност	2			1	2	1		1
Асоцииране на отвъдморски страни и територии	1	2	6	4		4	2	
Бюджет на Общностите								1
Външни отношения	6	2	6	11	7	11	5	4
Данъчни въпроси				5	1		1	
Държавни помощи	35	12	31	26	54	53	54	36
Европейско гражданство	1	1						
Енергетика							3	1
Земеделие	14	47	28	21	15	34	25	11
Икономическа и парична политика							1	1
Институционално право	31	19	15	20	16	35	14	17
Интелектуална собственост	7	30	29	47	76	94	91	129
Конкуренция	61	21	40	38	26	35	42	38
Култура			2	1				
Митнически съюз	5	15	18	3	3	7	2	2
Научни изследвания, информация, обучение, статистики	1		2	4		1	3	10
Обща външна политика и политика на сигурност		3			2	5	4	3
Обща митническа тарифа		3		2				1
Околна среда и потребители	7		12	9	4	19	19	15
Политика в областта на рибарството	1	7	2	2	6	2	24	4
Правен режим на предприятията	4	4	4	2	2	6	6	6
Правосъдие и вътрешни работи			1	1		1		2
Присъединяване на нови държави				1			1	
Регионална политика	5		1		4	4	7	6
Сближаване на законодателствата			2	1	3			1
Свобода на установяване	3	4	2			1		
Свободно движение на лица	1	2		8	2	1	4	4
Свободно движение на стоки			2		1	1		
Свободно предоставяне на услуги	1							1
Собствени ресурси на Общностите							2	
Социална политика	18	2	2	1	4	6	5	3
Транспорт	2		2	2	1	1	2	1
Търговска политика	17	5	6	6	1	7	13	4
Общо по Договора за ЕО	223	179	213	216	230	329	330	302
Общо по Договора за ВС	3	10	4		5	1	1	10
Общо по Договора за АЕ		1	1			1		1
Правилник за длъжностните лица	101	135	96	104	101	236	71	58
Особени производства	16	15	17	19	25	43	34	26
ОБЩО ЗА ВСИЧКИ ОБЛАСТИ	343	340	331	339	361	610	436	397

8. Приключени дела — Съдебни състави (2000—2007 г.)

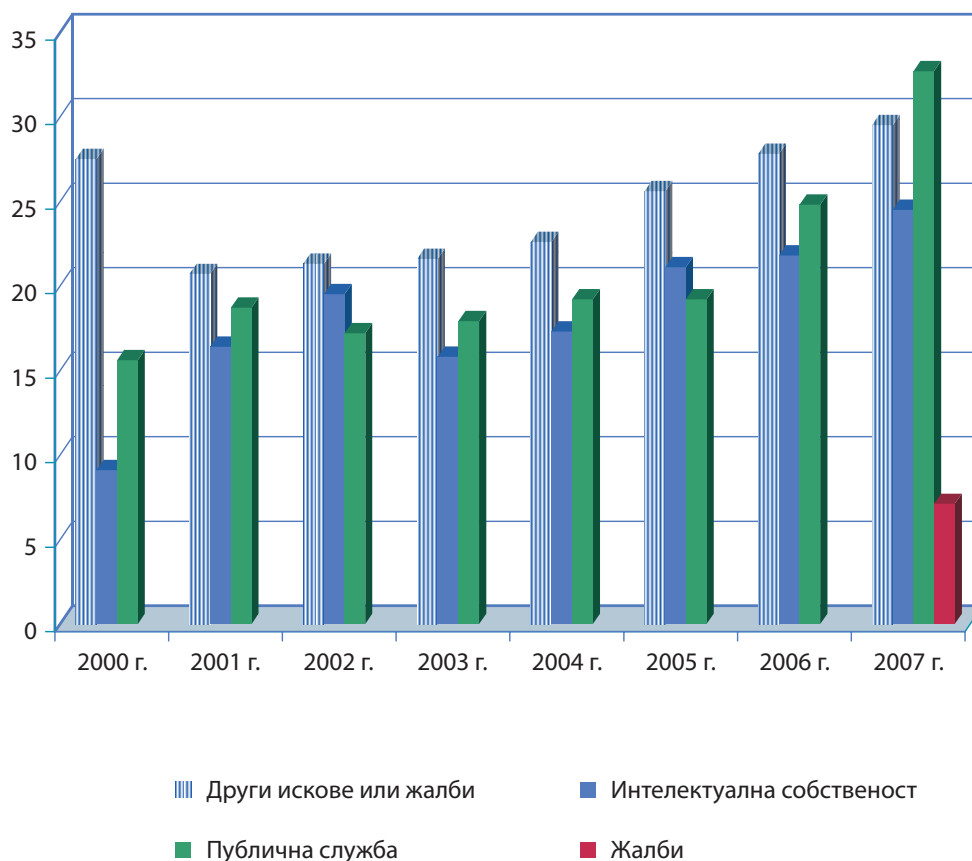
Разпределение през 2007 г.

	2000 г.			2001 г.			2002 г.			2003 г.			2004 г.			2005 г.			2006 г.			2007 г.		
	Съдебни решения	Определения	Общо	Съдебни решения	Определения	Общо	Съдебни решения	Определения	Общо	Съдебни решения	Определения	Общо	Съдебни решения	Определения	Общо	Съдебни решения	Определения	Общо	Съдебни решения	Определения	Общо	Съдебни решения	Определения	Общо
Голям състав																6		6				2		2
Състав по жалбите																						3		4
Председател на Първоинстанционния съд		3	3		6	6		4	4		8	8	7	7	25		25		19		16		16	16
Състави от петима съдии	84	28	112	17	25	42	48	16	64	18	21	39	18	46	64	28	34	62	22	33		44	8	52
Състави от трима съдии	96	117	213	135	145	280	144	113	257	146	131	277	141	135	276	181	329	510	198	157	196	122	318	318
Състав от един съдия	11	4	15	10	2	12	5	1	6	14	1	15	13	1	14	7		7	7		2		2	2
Общо	191	152	343	162	178	340	197	134	331	178	161	339	172	189	361	222	388	610	227	209	247	150	397	397

9. Приключени дела — Продължителност на производствата в месеци (2000—2007 г.)¹

(съдебни решения и определения)

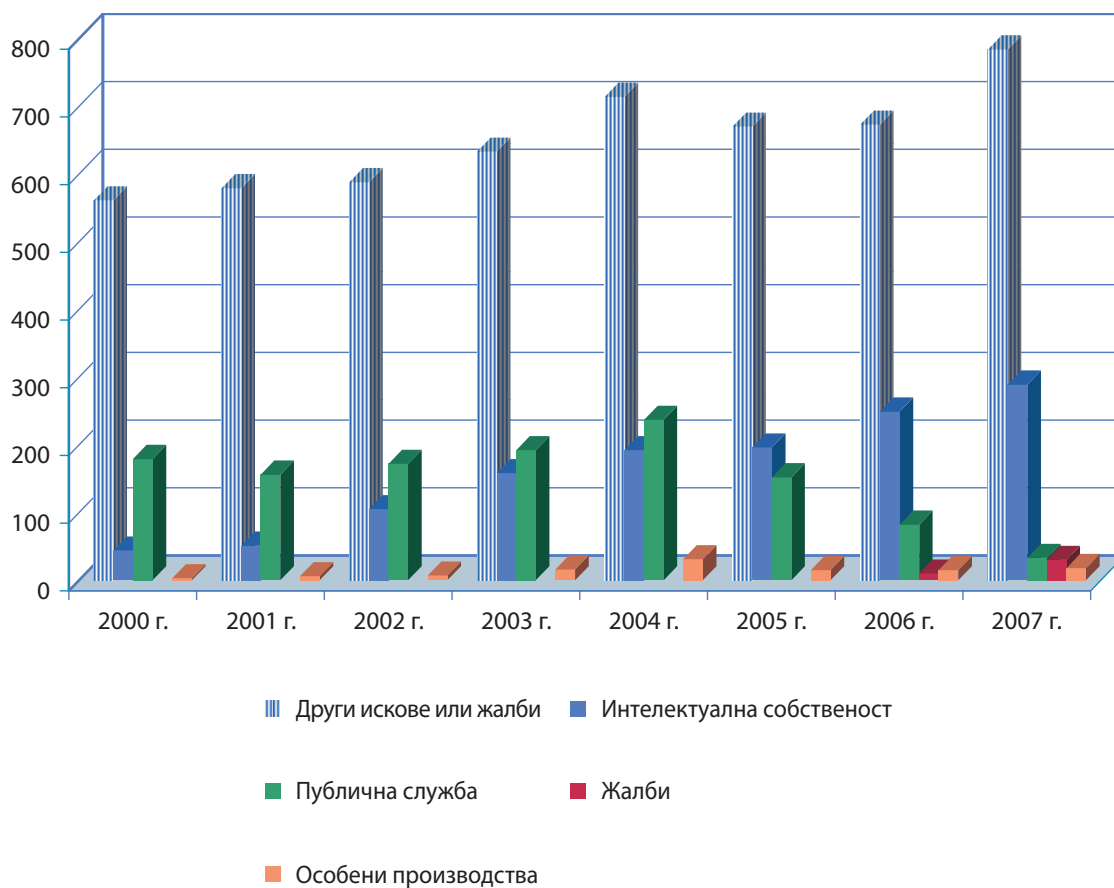

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Други искове или жалби	27,5	20,7	21,3	21,6	22,6	25,6	27,8	29,5
Интелектуална собственост	9,1	16,4	19,5	15,8	17,3	21,1	21,8	24,5
Публична служба	15,6	18,7	17,2	17,9	19,2	19,2	24,8	32,7
Жалби								7,1

¹ В изчисленията във връзка със средната продължителност на производствата не са взети предвид: делата, по които е постановено междинно решение; особените производства; делата, препратени на Съда в резултат на измененото разпределение на правомощията между Съда и Първоинстанционния съд; делата, препратени от Първоинстанционния съд вследствие на започването на дейност от Съда на публичната служба.

Продължителността на производствата се представя в месеци с десетично число.

10. Висящи дела към 31 декември — Видове производства (2000—2007 г.)

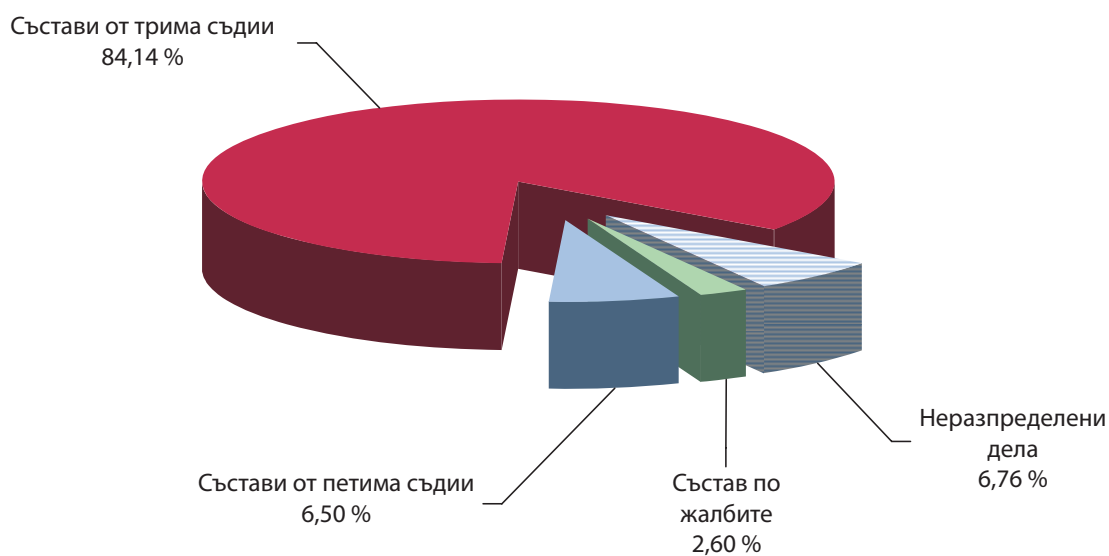
Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Други искове или жалби	561	579	588	633	714	670	673	784
Интелектуална собственост	44	51	105	158	192	196	249	289
Публична служба	179	156	172	192	237	152	82	33
Жалби							10	30
Особени производства	3	6	7	16	31	15	15	18
Общо	787	792	872	999	1174	1033	1029	1154

11. Висящи дела към 31 декември — Област, с която е свързан(а) искът или жалбата (2000—2007 г.)

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Клауза за подсъдност		2	3	2		1	3	3
Асоцииране на отвъдморски страни и територии	11	15	9	6	6	2		
Бюджет на Общностите								1
Външни отношения	9	21	23	22	18	9	6	3
Данъчни въпроси			1	1				2
Държавни помощи	177	207	227	226	218	190	164	165
Европейско гражданство	1							
Енергетика		2	2	4	4	4	2	1
Земеделие	144	114	95	85	95	82	74	97
Икономическа и парична политика						1	2	1
Институционално право	27	24	26	32	49	42	43	54
Интелектуална собственост	44	51	105	159	193	197	251	290
Конкуренция	78	93	114	119	129	134	173	197
Култура	2	3	1				3	4
Митнически съюз	33	20	8	10	18	13	11	13
Научни изследвания, информация, обучение, статистики	1	4	3	2	8	16	18	18
Обща външна политика и политика на сигурност	3	3	9	11	13	8	9	18
Обща митническа тарифа	3	2	2		1	1	3	3
Околна среда и потребители	15	17	13	18	44	43	44	70
Политика в областта на рибарството	8	7	8	31	28	28	4	5
Правен режим на предприятията	4	6	5	6	10	16	23	27
Правосъдие и вътрешни работи		1	1					1
Присъединяване на нови държави					1	1		
Регионална политика		1	6	13	19	27	36	48
Сближаване на законодателствата		2	1	3	1	1	1	1
Свобода на установяване	5	2			1			
Свободно движение на лица		1	3	2	1	2	3	3
Свободно движение на стоки	2	3	1	1	1			1
Свободно предоставяне на услуги							1	
Собствени ресурси на Общностите						2		
Социална политика	4	3	4	5	6	9	7	9
Транспорт	1	3	2	1	3	2	1	4
Търговска политика	16	15	14	14	25	23	28	33
Общо по Договора за ЕО	588	622	686	773	892	854	910	1072
Общо по Договора за ВС	14	8	6	17	12	11	10	
Общо по Договора за АЕ	1		1	1	2	1	2	1
Правилник за длъжностните лица	181	156	172	192	237	152	92	63
Особени производства	3	6	7	16	31	15	15	18
ОБЩО ЗА ВСИЧКИ ОБЛАСТИ	787	792	872	999	1174	1033	1029	1154

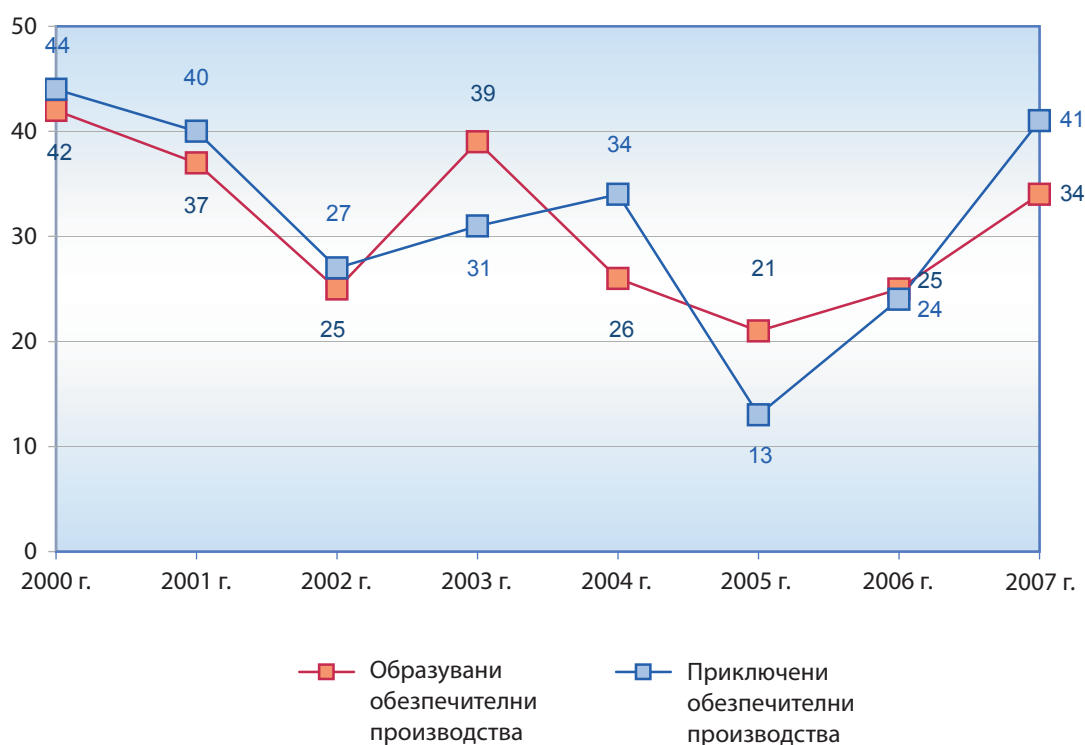
12. Висящи дела към 31 декември — Съдебен състав (2000—2007 г.)

Разпределение през 2007 г.

Година	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Голям състав					6	1	2	
Състав по жалбите							10	30
Председател на Първоинстанционния съд							1	
Състави от петима съдии	247	264	276	251	187	146	117	75
Състави от трима съдии	512	479	532	691	914	846	825	971
Състав от един съдия	5	3	8	6	1	4	2	
Неразпределени дела	23	46	56	51	66	36	72	78
Общо	787	792	872	999	1174	1033	1029	1154

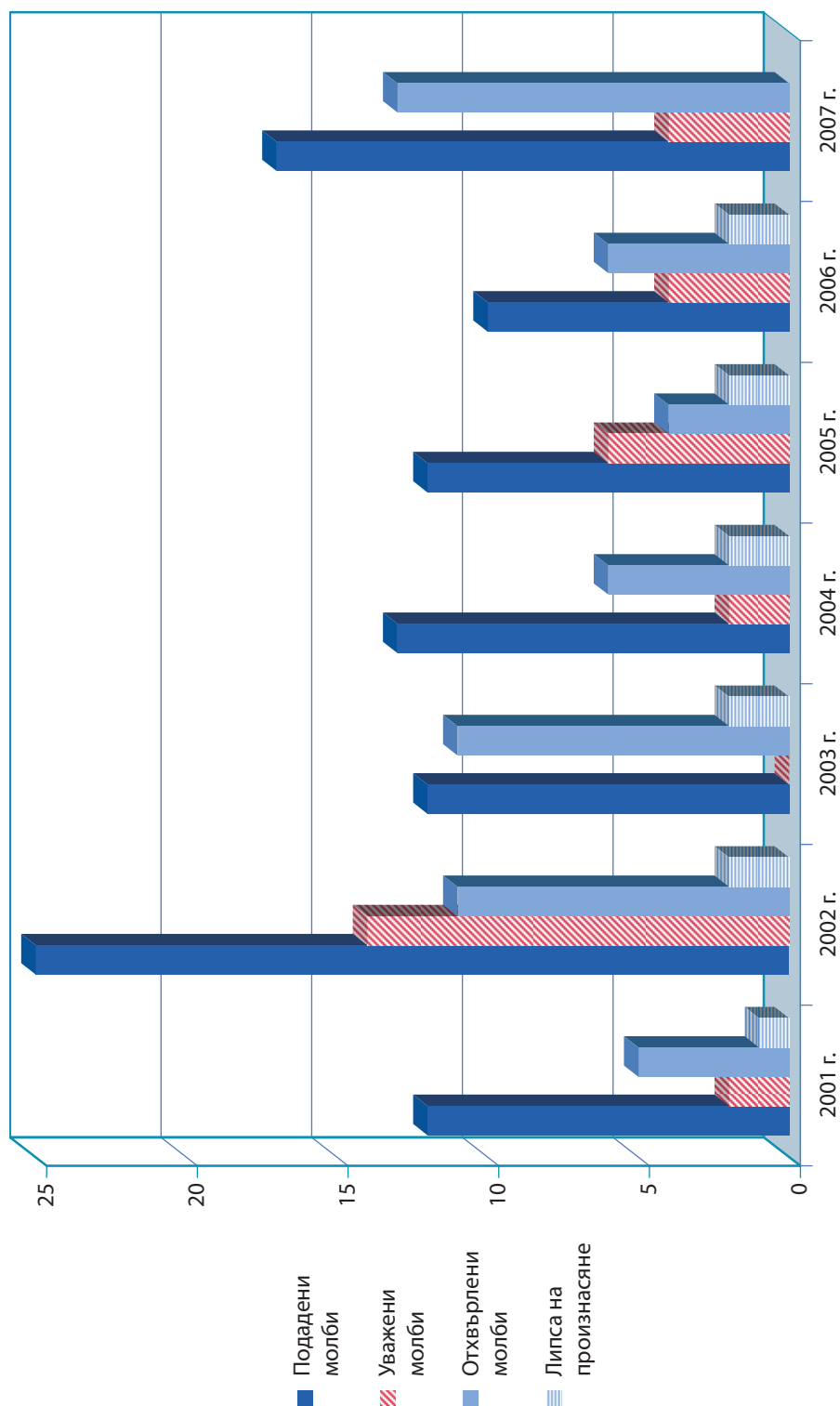
13. Други — Обезпечителни производства (2000—2007 г.)

Разпределение през 2007 г.

	Образуванни обезпечителни производства	Приключени обезпечителни производства	Взето решение		
			Отхвърляне на молбата	Уважаване на молбата	Заличаване на делото от регистъра/Липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество
Земеделие	2	3	2	1	
Държавни помощи	3	3	2		1
Конкуренция	3	2	2		
Култура	1	1			1
Институционално право	5	5	4	1	
Околна среда и потребители	13	19	17	2	
Политика в областта на рибарството	1	1			1
Регионална политика	2	2	2		
Социална политика	1	2	2		
Интелектуална собственост	1				
Научни изследвания, информация, обучение, статистики	2	3	2		1
Общо по Договора за ЕО	34	41	33	4	4
ОБЩО ЗА ВСИЧКИ ОБЛАСТИ	34	41	33	4	4

14. Други — Бързи производства (2001—2007 г.)

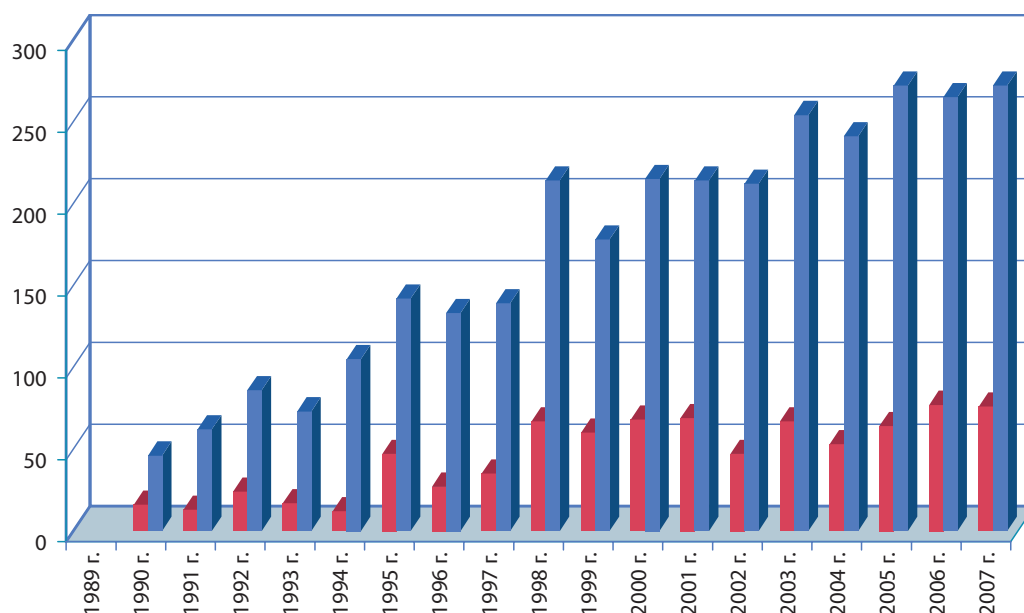

	2001 г.			2002 г.			2003 г.			2004 г.			2005 г.			2006 г.			2007 г.						
	Взето решение			Взето решение			Взето решение			Взето решение			Взето решение			Взето решение			Взето решение						
Подадени молби	Уважени молби	Отхвърлени молби	Липса на произнасяне	Подадени молби	Уважени молби	Отхвърлени молби	Липса на произнасяне	Подадени молби	Уважени молби	Отхвърлени молби	Липса на произнасяне	Подадени молби	Уважени молби	Отхвърлени молби	Липса на произнасяне	Подадени молби	Уважени молби	Отхвърлени молби	Липса на произнасяне						
Външни отношения				1	1			1	1																
	3	2		2	3			3	2	1							1			2					
				1				1	2								2	1	3						
	3	1	1	2	3			5	4		1	2		1	1		1			1					
	1			15	13	2	1	1	1	3			2	3	2		4	2	2	1					
Научни изследвания, информация, обучение, статистики				1						1										1					
	1					1																			
Обща външна политика и политика на сигурност	1						1																		
Околна среда и потребители								1	1					2	1		1	3	1	1					
Политика в областта на рибарството													1	1											
Правен режим на предприятията												4	1	2	3	2	1	1							
Правилник за длъжностните лица	3	3	2	1	1							1	1												
Свободно движение на лица												1			1										
Собствени ресурси на Общностите																				2					
Транспорт																									
Търговска политика	1	1		1	1								1		1										
Общо	12	2	5	1	25	14	11	2	12	0	11	2	13	2	6	4	2	10	4	6	2	17	4	13	0

Съгласно член 76а от Процедурния правилник Първоинстанционният съд може да реши определено дело да се разгледа по реда на бързото производство. Тази разпоредба се прилага от 1 февруари 2001 г.

Случаите на „липса на произнасяне“ са следните: оттегляне на молбата, отказ от молбата и случаите, в които производството по иска или жалбата приключва с постановяване на определение, преди Първоинстанционният съд да се е произнесъл по молбата делото да се разгледа по реда на бързото производство.

15. Други — Съдебни актове на Първоинстанционния съд, срещу които е подадена жалба пред Съда (1989—2007 г.)

■ Брой на съдебните актове, срещу които е подадена жалба

■ Общ брой на съдебните актове, подлежащи на обжалване¹

Година	Брой на съдебните актове, срещу които е подадена жалба	Общ брой на съдебните актове, подлежащи на обжалване ¹	Процент от съдебните актове, срещу които е подадена жалба
1989			
1990	16	46	35 %
1991	13	62	21 %
1992	24	86	28 %
1993	17	73	23 %
1994	12	105	11 %
1995	47	142	33 %
1996	27	133	20 %
1997	35	139	25 %
1998	67	214	31 %
1999	60	178	34 %
2000	68	215	32 %
2001	69	214	32 %
2002	47	212	22 %
2003	67	254	26 %
2004	53	241	22 %
2005	64	272	24 %
2006	77	265	29 %
2007	76	272	28 %

¹ Общ брой на актовете, подлежащи на обжалване — съдебни решения и определения за недопустимост, определения по обезпечителни производства, определения за липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество и определения за недопускане на встъпване — за които е изтекъл срокът за обжалване или срещу които е била подадена жалба.

16. Други — Разпределение на жалбите пред Съда според вида на производството (1989—2007 г.)

	1990 г.		1991 г.		1992 г.		1993 г.		1994 г.		1995 г.		1996 г.		1997 г.		1998 г.										
	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване	Жалби в %	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване	Жалби в %	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване	Жалби в %	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване	Жалби в %	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване	Жалби в %	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване	Жалби в %									
Други иски или жалби	2	8	25 %	5	16	31 %	15	31	48 %	6	17	35 %	7	44	16 %	38	91	42 %	15	59	25 %	22	86	26 %	48	120	40 %
Интелектуална собственост	14	38	37 %	8	46	17 %	8	54	15 %	10	55	18 %	5	61	8 %	9	51	18 %	12	74	16 %	13	53	25 %	18	93	19 %
	16	46	35 %	13	62	21 %	23	85	27 %	16	72	22 %	12	105	11 %	47	142	33 %	27	133	20 %	35	139	25 %	66	213	31 %
Общо							1	1	100 %	1	1	100 %													1	1	100 %
Особени производства																											
Общо	16	46	35 %	13	62	21 %	24	86	28 %	17	73	23 %	12	105	11 %	47	142	33 %	27	133	20 %	35	139	25 %	67	214	31 %

	1999 г.		2000 г.		2001 г.		2002 г.		2003 г.		2004 г.		2005 г.		2006 г.		2007 г.							
	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване	Жалби	Съдебни актове, подлежащи на обжалване						
Други иски или жалби	45	118	38 %	58	132	44 %	32	134	24 %	51	134	38 %	41	114	36 %	37	120	31 %	46	146	32 %	52	163	32 %
	1	1	100 %	1	7	14 %	6	20	30 %	7	33	21 %	7	45	16 %	16	71	23 %	18	59	31 %	14	63	22 %
Интелектуална собственост	14	59	24 %	8	75	11 %	9	58	16 %	9	87	10 %	5	82	6 %	11	81	14 %	13	60	22 %	10	46	22 %
	60	178	34 %	67	214	31 %	47	212	22 %	67	254	26 %	53	241	22 %	64	272	24 %	77	265	29 %	76	272	28 %
Общо				1	1	100 %																		
Особени производства																								
Общо	60	178	34 %	68	215	32 %	47	212	22 %	67	254	26 %	53	241	22 %	64	272	24 %	77	265	29 %	76	272	28 %

17. Други — Изход на производството по обжалване пред Съда (2007 г.)

(съдебни решения и определения)

	Отхвърляне на жалбата	Пълна или частична отмяна без връщане на делото	Пълна или частична отмяна с връщане на делото	Заличаване на делото от регистъра/Липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество	Общо
Земеделие	2				2
Държавни помощи	5	1		1	7
Конкуренция	13	1		1	15
Правен режим на предприятията	2				2
Институционално право	4	1			5
Околна среда и потребители	5	1			6
Свободно предоставяне на услуги	1				1
Политика в областта на рибарството	1				1
Обща външна политика и политика на сигурност	2		1		3
Регионална политика	2	2			4
Интелектуална собственост	15	1	2	2	20
Външни отношения	2				2
Собствени ресурси на Общностите	2				2
Правилник за длъжностните лица	13	1	3		17
Митнически съюз	3				3
Общо	72	8	6	4	90

18. Други — Общо развитие (1989—2007 г.)**Заведени, приключени, висящи дела**

Година	Заведени дела ¹	Приключени дела ²	Висящи дела към 31 декември
1989	169	1	168
1990	59	82	145
1991	95	67	173
1992	123	125	171
1993	596	106	661
1994	409	442	628
1995	253	265	616
1996	229	186	659
1997	644	186	1117
1998	238	348	1007
1999	384	659	732
2000	398	343	787
2001	345	340	792
2002	411	331	872
2003	466	339	999
2004	536	361	1174
2005	469	610	1033
2006	432	436	1029
2007	522	397	1154
Общо	6778	5624	

¹ 1989 г.: Съдът препраща 153 дела на новосъздадения Първоинстанционен съд.

1993 г.: Съдът препраща 451 дела вследствие на първото разширяване на правомощията на Първоинстанционния съд.

1994 г.: Съдът препраща 14 дела вследствие на второто разширяване на правомощията на Първоинстанционния съд.

2004—2005 г.: Съдът препраща 25 дела вследствие на третото разширяване на правомощията на Първоинстанционния съд.

² 2005—2006 г.: Първоинстанционният съд препраща 118 дела на новосъздадения Съд на публичната служба.

Глава III

Съд на публичната служба
на Европейския съюз

А – Дейност на Съда на публичната служба през 2007 г.

От председателя г-н Paul Mahoney

1. 2007 година бе белязана с влизането в сила на Процедурния правилник на Съда на публичната служба на Европейския съюз. Той бе публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз* на 29 август 2007 г.¹ и съгласно член 121 от него влезе в сила на първия ден от третия месец след неговото публикуване, тоест на 1 ноември 2007 г. Указанията за секретаря на Съда на публичната служба на Европейския съюз² влязоха в сила на същия ден³.

2. Докато първата година от дейността на Съда на публичната служба бе посветена главно на определяне на неговите вътрешни и външни процедури, и по-конкретно на изготвянето на проекта му за процедурен правилник, данните за 2007 г. вече отразяват осъществяването на същинска правораздавателна дейност.

Всъщност през 2007 г. Съдът на публичната служба приключи 150 дела, а бяха образувани 157 нови производства. Следователно почти бе постигнато равновесие между заведените и приключените дела.

Броят на образуваните през тази година производства (157) леко надвишава този от миналата година, а именно 148.

Броят на висящите дела (235) остава сравнително голям, по-специално поради обстоятелството, че броят на приключените дела (50) през първата година от дейността на Съда на публичната служба не е показателен за правораздавателния му капацитет. Следва да се добави, че производствата по голям брой висящи дела бяха спрени до постановяване на „пилотните“ решения на Първоинстанционния съд⁴ или до постановяване от Съда на актове по жалби⁵.

44 % от делата приключиха с постановяване на решение, а 56 % — с постановяване на определение. Средната продължителност на производството за приключените през 2007 г. дела е 16,9 месеца за делата, по които са постановени решения, и 10,3 месеца за делата, по които са постановени определения.

¹ ОВ L 225, стр. 1.

² ОВ L 249, стр. 3.

³ За да информира от една страна институциите, а от друга страна синдикалните и професионалните организации и комитетите по персонала за новите процедурни актове, които се прилагат по отношение на него, Съдът на публичната служба организира две срещи с техни представители, съответно на 23 ноември и на 7 декември 2007 г., като те се явяват продължение на започнатите през 2006 г. срещи.

⁴ Производства по около двадесет дела бяха спрени до постановяване на решението на Първоинстанционния съд по дело *Angé Serrano* и др./Парламент (T-47/05).

⁵ Производства по около петдесет дела бяха спрени до постановяване на решението на Съда по дело *Centeno Mediavilla* и др./Комисия (C-443/07 P).

През 2007 г. пред Първоинстанционния съд бяха обжалвани 25 акта на Съда на публичната служба, което отговаря на 32 % от подлежащите на обжалване актове, постановени от последния, и на 19 % от общия брой на приключените дела, като се изключва хипотезата за едностранен отказ от съдебно производство на една от страните.

3. В изложението, което следва, на първо място ще се представят основните нови положения, въведени с Процедурния правилник (I). На следващо място ще се посочи най-същественото от развитието на съдебната практика през тази година, като последователно ще се разгледат производствата във връзка с законосъобразността и обезщетенията (II), обезпечителните производства (III) и молбите за предоставяне на правна помощ (IV). На последно място ще се направи първата равностметка във връзка с уреждането на споровете по взаимно съгласие (V).

I. Основни нови положения в Процедурния правилник

Съдът на публичната служба се стреми да запази единство между трите общностни юрисдикции, що се отнася до подхода и начина на осъществяване на дейността. Въпреки това се въведоха някои нови положения, за да се вземе предвид позицията на Съвета, по-специално в член 7 от приложение I към Статута на Съда, въведено в последния с Решение 2004/752/ЕО, Евратом на Съвета от 2 ноември 2004 година за създаване на Съда на публичната служба (ОВ L 333, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 142), и за да се отчетат особеностите както на Съда на публичната служба, така и на разглежданите от него спорове.

Основните нови положения в Процедурния правилник са свързани с три основни идеи: облекчаване на производството, разглеждане на всеки етап от производството на възможностите за уреждане на спора по взаимно съгласие и поемане на съдебните разноски съгласно правилото „загубилата делото страна следва да плати“. Освен това следва да се разгледат и някои други нови положения.

Облекчаване на производството

По правило писмената фаза на производството включва само една размяна на писмени становища, освен ако Съдът на публичната служба не реши, че е необходима втора размяна на писмени становища. Решението за втора размяна на писмени становища може да се вземе служебно или по мотивирано искане на ищеца или жалбоподателя. Когато се е провела втора размяна на писмени становища, Съдът на публичната служба може със съгласието на страните да реши да се произнесе без провеждане на съдебно заседание.

Обстоятелството, че по правило се провежда само една размяна на писмени становища, обосновава по-строгата правна уредба в Процедурния правилник на Съда на публичната служба относно изложението на правните основания и доводи в исковата молба или жалбата, тоест това изложение не трябва да бъде „кратко“, противно на предвиденото по общ начин в член 21, първа алинея от Статута на Съда.

Действително последната разпоредба не може да лиши от всякакво ефективно действие член 7, параграф 3 от приложение I към посочения статут — правна норма от същия юридически ранг — който предвижда правилото за една-единствена размяна на писмени становища.

От друга страна, наличието на една-единствена размяна на писмени становища обуславя предвиждането на по-кратък срок за подаване на молба за встъпване: понастоящем този срок е четири седмици, считано от датата на публикуването в *Официален вестник на Европейския съюз* на известието относно исковата молба или жалбата.

Наличието на това правило обуславя и решението да не се предвижда бързо производство, за което съгласно Процедурния правилник на Първоинстанционния съд е характерно не само че делото се разглежда с предимство, но и че писмената фаза на производството включва само една размяна на писмени становища.

В стремежа си да ускори хода на писмената фаза на производството Съдът на публичната служба предвиди, че всяко възражение за недопустимост, повдигнато с отделна молба, което на практика при произнасяне по молбата с решението по същество може да доведе до увеличаване на продължителността на производството, следва да се представи в едномесечен срок, считано от връчването на исковата молба или жалбата, а не в двумесечния срок, предвиден за представяне на писмена защита.

На последно място, в стремежа си да следи за правилното протичане на досъдебната процедура и да бъде в състояние да установи възможно най-рано наличието на евентуален проблем във връзка с допустимостта, Съдът на публичната служба въведе разпоредба, от която произтича, че отсега нататък жалбата и отговорът по нея ще се представят, когато това е необходимо, от жалбоподателя.

Уреждане на спора по взаимно съгласие

В Процедурния правилник на Съда на публичната служба на уреждането на споровете по взаимно съгласие е посветена отделна глава, различна от тази относно процесуално-организационните действия, като по този начин се отразява разбирането, че това производство се отличава от обичайното съдебно производство.

Решението да се потърси възможност за уреждане на спора по взаимно съгласие се взема от съдебния състав, който може да възложи на съдията докладчик да извърши съответните действия.

Особени разпоредби уреждат въпроса за отказа от съдебно производство вследствие на постигната спогодба между страните пред или извън Съда на публичната служба. В първата хипотеза условията на тази спогодба могат да се удостоверят в протокол, който представлява официален документ. В този случай делото се заличава от регистъра с мотивирано определение на председателя на съдебния състав, като по молба на

главните страни се удостоверяват условията на спогодбата. И в двете хипотези Съдът на публичната служба се произнася по съдебните разноски в съответствие със спогодбата, а при липса на споразумение в този смисъл — по свое усмотрение.

На последно място се предвижда, че Съдът на публичната служба и страните не могат да използват в хода на съдебното производство отправените препоръки, представените предложения, направените отстъпки или изготвените документи за целите на уреждането по взаимно съгласие. Действително, за да се гарантира в най-голяма степен постигането на уреждане на спора по взаимно съгласие, е необходимо да се предостави възможност на страните свободно да изразят становището си, за да се улеснят преговорите между тях, без отправените препоръки и направените отстъпки да могат да се използват срещу тях, в случай че не се постигне взаимно съгласие.

Съдебни разноски и разходи, свързани с производството

Дотогава съгласно член 88 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд в споровете между Общностите и техни служители загубилият делото ищец или жалбоподател е следвало да понесе направените от него съдебни разноски, но не и разноските на институцията, освен когато необосновано или злонамерено е причинил разходи на последната или когато са налице изключителни обстоятелства.

Член 7, параграф 5 от приложение I към Статута на Съда предвижда, че при спазване на особените разпоредби на Процедурния правилник изгубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е било направено искане в този смисъл. В това отношение член 87, параграф 2 от Процедурния правилник предвижда, че когато справедливостта изисква това, Съдът на публичната служба може да реши, че загубилата делото страна няма да понесе всички или част от съдебните разноски.

Член 94, буква а) от Процедурния правилник на Съда на публичната служба предвижда, че ако Съдът на публичната служба е направил ненужни разходи, по-конкретно когато искът или жалбата представлява злоупотреба с правото на иск или жалба, той може да осъди предизвикалата тези разходи страна да ги възстанови в рамките на предварително определена сума от 2 000 EUR. Става въпрос за това в извънредни случаи Съдът на публичната служба да може да постанови, че ищите или жалбоподателите, които ненужно го сезират, например с многобройни и недостатъчно обосновани искове или жалби, понесат част от разходите, които юрисдикцията ненужно е направила. Тази възможност е в съответствие с намерението на Съвета, отразено в прилагането на правилото „загубилата страна следва да плати“ за всяка загубила дело пред Съда на публичната служба страна, да ограничи предявяването на неоправдани искове и жалби в интерес на доброто правораздаване.

Други съществени нови положения

Стремежът към приемственост в начина на работа на юрисдикцията, развитието на производството и подготовката на делата не възпрепятстваха въвеждането на някои нови положения, по-специално в следните области:

- спиране на производството, като понастоящем спирането на производството може след изслушване на страните да се обоснове с изискванията на доброто правораздаване,
- свързаност, като се премахна прекалено строгото изискване делата да имат „еднакъв предмет“, за да могат да бъдат съединени,
- изясняване на съответната правна уредба на процесуално-организационните действия и на събирането на доказателства, като първият вид действия се отнася до страните, по-конкретно до техните представители, а вторият вид действия засяга или трети лица, или самите страни,
- препращане на дело от състав от трима съдии на пленума или на състав от петима съдии, като за това вече не е необходимо да се изслушват страните, тъй като правото на страните на справедлив съдебен процес вече е гарантирано с прехвърлянето на делото за разглеждане от състав, който включва по-голям брой съдии,
- встъпване, като с Процедурния правилник се въведе възможността председателят на съдебния състав да покани всяко лице, което има интерес от решаването на спора, да встъпи в производството,
- определения, като правната им уредба бе изяснена по същия начин като тази на съдебните решения.

II. *Производства във връзка със законосъобразността и обезщетенията*

Процесуални аспекти

1. *Отхвърляне на иска или жалбата с определение*

Съдът на публичната служба има възможността да тълкува член 111 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, приложим *mutatis mutandis*, съгласно който, когато иск или жалба са явно неподсъдни на Първоинстанционния съд или когато са явно недопустими или явно лишени от всякакво правно основание, последният може, без да дава ход на делото, да се произнесе с мотивирано определение.

Съдът на публичната служба постановява по-конкретно, че тази разпоредба трябва да се прилага не само в случаите на толкова явно и очевидно нарушение на правилата относно допустимостта, че в полза на допустимостта да не може да се изтъкне никакъв състоятелен довод, но и в случаите, в които, като се запознава с преписката, съдебният състав стига до категоричния извод, че искът или жалбата са недопустими, по-конкретно поради обстоятелството, че същите не са съобразени с изискванията, изведени от постоянната съдебна практика, и освен това преценява, че провеждането на съдебно заседание няма да доведе до никакво ново развитие в това отношение (Определение от 27 март 2007 г. по дело Manté/Съвет, F-87/06, Определение от 20 април 2007 г. по дело L/EMEA, F-13/07 и Определение от 20 юни 2007 г. по дело Tesoka/FEACVT, F-51/06).

В допълнение, Съдът на публичната служба пояснява, че последната хипотеза, предвидена в тази разпоредба, трябва да обхваща всеки иск или жалба, който/която явно няма да бъде уважен(а) поради свързани със съществото на делото съображения (Определение от 26 септември 2007 г. по дело Salvador Roldán/Комисия, F-129/06).

В посочените по-горе дела Съдът на публичната служба подчертава, че с отхвърлянето на иска или жалбата с мотивирано определение не само се допринася за процесуалната икономия, но и на страните се спестяват разходите, които биха направили при провеждането на съдебно заседание.

2. *Искане*

В Решение от 17 април 2007 г. по дело С и F/Комисия (F-44/06 и F-94/06) Съдът на публичната служба извежда процесуална последица от член 233 ЕО и от съдебната практика, според която при наличие на отменително съдебно решение администрацията е длъжна да предприеме действия и по собствена инициатива да приеме мерките за изпълнение на постановеното със сила на пресъдено нещо, без да се изисква длъжностното лице да отправи искане в тази насока. Съдът на публичната служба постановява, че когато се търси обезщетение поради неразумен срок за изпълнение или липса на всякаква мярка за изпълнение на съдебно решение, с оглед на редовния ход на досъдебната процедура не се изисква длъжностното лице да направи искане на основание член 90, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица на Европейските общности (наричан по-нататък „Правилникът“).

3. *Увреждащ акт*

В Определение от 24 май 2007 г. по дело Lofaro/Комисия (F-27/06 и F-75/06) Съдът на публичната служба уточнява, че изготвената в края на срока за изпитване оценка, въз основа на която администрацията уволнява служителя, представлява само подготвителен акт по отношение на решението за уволнение и следователно не уврежда заинтересованото лице по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника.

4. *Срокове*

Съдебната практика, според която приемането на нова правна уредба представлява ново съществено обстоятелство, в това число и за длъжностните лица, които не попадат в нейното приложно поле, ако тази уредба води до неоправдани различия в третирането между последните и лицата, по отношение на които тя се прилага, намира приложение в дело Genette/Комисия (Решение от 16 януари 2007 г., F-92/05), що се отнася до съвместното действие на новия правилник и белгийския закон от 2003 г. за изменение на условията за прехвърляне на пенсионни права, придобити в Белгия по общностната пенсионноосигурителна схема.

В Решение от 1 февруари 2007 г. по дело Tsarnavas/Комисия (F-125/05), по повод на твърдени незаконосъобразни действия на институция Съдът на публичната служба

припомня съдебната практика, според която длъжностните лица или служителите трябва да сезират институцията с искане за обезщетение в разумен срок, считано от момента, в който са узнали обстоятелствата в основа на искането им. Разумният характер на срока се преценява в зависимост от обстоятелствата, присъщи на всяко дело, и по-специално от значимостта на спора за заинтересуваната страна, от сложността на делото, както и от поведението на явилите се страни. Следва също така да се вземе предвид сравнението с петгодишната погасителна давност, предвидена за исковете във връзка с извъндоговорната отговорност в член 46 от Статута на Съда на Европейските общности.

От Определение от 25 април 2007 г. по дело Kerstens/Комисия (F-59/06) произтича, че когато от информацията за направените в система Sysper 2 справки е видно, че жалбоподателят е отворил документа, съдържащ съобщения му по електронен път акт, следва да се приеме, че той е успял да се запознае със съдържанието на акта, поради което срокът за обжалването му е започнал да тече.

По същество

Съдебната практика на Съда на публичната служба за 2007 г. не може да бъде представена изчерпателно в този доклад. Ето защо ще бъде посочено само същественото развитие на практиката през тази година, като на първо място ще се разгледа практиката във връзка с общите принципи на публичната служба на Общността, а впоследствие — практиката във връзка с тълкуването на основните разпоредби от новия правилник по реда на рубриките в него.

1. *Общи принципи на публичната служба на Общността*

а) Задължение за полагане на грижа

По дело Giraudy/Комисия (Решение от 2 май 2007 г., F-23/05) пред Съда на публичната служба се поставят въпросите относно съчетаването на безпрепятственото и правилното протичане на разследването от страна на Европейската служба за борба с измамите (наричана по-нататък „OLAF“), правото на обществеността на информация и зачитането на презумпцията за невиновност, честта или професионалната репутация на длъжностно лице, преназначено в интерес на службата. В конкретния случай Съдът на публичната служба осъжда Комисията да обезщети неимуществената вреда, претърпяна от жалбоподателя, която се изразява в засягане на неговата чест и на професионалната му репутация поради неизпълнение на задължението за полагане на грижа при преназначаването на жалбоподателя вследствие на започване на разследване от OLAF. Съдът на публичната служба смята, че Комисията не е зачала справедливото равновесие между интересите на жалбоподателя и тези на институцията, като при започване на разследването на OLAF е дала широка публичност на преназначаването на жалбоподателя и по този начин е създавала впечатление, че той има лично участие в евентуалните разглеждани нередности, без по инициатива на Комисията да се дава публичност на окончателния доклад на OLAF, който оправдава

жалбоподателя по отношение на твърденията, довели до започване на разследването. Изразяването на становище от говорителя на Комисията, при което той изразява своята съпричастност и съпричастността на институцията към жалбоподателя, не може да се сравнява нито по своя интензитет, нито по начина на извършването му, с дадената публичност на преназначаването на жалбоподателя при започването на разследването. Съдът на публичната служба заключава, че като не е намалила до възможния минимум нанесената вреда на последния със започването на разследването, Комисията е нарушила задължението си за полагане на грижа по отношение на своите длъжностни лица и служители и е извършила служебно нарушение, за което може да носи отговорност.

б) Задължение за оказване на съдействие

По дела Vienne и др./Парламент (Решение от 16 януари 2007 г., F-115/05) и Frankin и др./Комисия (Решение от 16 януари 2007 г., F-3/06) Съдът на публичната служба е сезиран с жалби за отмяна, подадени срещу решения на Парламента и на Комисията, с които се отхвърлят молбите за оказване на съдействие, подадени на основание член 24 от Правилника от около 650 длъжностни лица и срочно наети служители, за които преди влизане в сила на новото белгийско законодателство е допуснато в общностната пенсионноосигурителна схема да се вземат предвид пенсионните им права, придобити към белгийски пенсионноосигурителни институции, като тези лица молят Парламента и Комисията да им окажат съдействие за извършване на ново изчисление на пенсионните им права, придобити в Белгия съгласно правилата на новия закон. В Решение по дело Vienne и др./Парламент, посочено по-горе, Съдът на публичната служба уточнява, че задължението на институцията за оказване на съдействие не е подчинено на условието незаконосъобразността на действията, поради която е подадена молба за съдействие, да е установена със съдебно решение. Подобно условие било в противоречие със самия предмет на молбата за оказване на съдействие в често срещаните хипотези, в които тя е подадена, именно за да се признаят посочените действия за незаконосъобразни чрез предявяването на иск със съдействието на институцията. При все това действията трябва и да могат да бъдат „основателно преценени като нарушаващи правата на длъжностните лица“. При положение че жалбоподателите не могат да представят „начало на доказателство за това, че в резултат от действията на трето лице са били обект на дискриминация“, Парламентът основателно приема, че правата им по Правилника не са нарушени, поради което не може да се оправдае оказването на съдействие от институцията.

в) Защита на оправданите правни очаквания

В Решение от 1 март 2007 г. по дело Neirinck/Комисия (F-84/05) Съдът на публичната служба приема, че обстоятелството, че ръководител на служба е имал контакти с кандидат за длъжност на срочно нает служител с оглед на възможността да го наеме на работа в екипа си и че е изразил желанието си да го наеме, не доказва наличието на обещание за назначаване. Ето защо Съдът на публичната служба постановява, че кандидатът за длъжност не може да поддържа, че администрацията е създала у него оправдани правни очаквания относно назначаването му.

2. *Кариера на длъжностните лица*

а) Назначаване

i) Нова кариерна структура

В Решение от 28 юни 2007 г. по дело Da Silva/Комисия (F-21/06) Съдът на публичната служба отменя решението за класиране в степен на жалбоподателя, който е бил назначен за директор в резултат на процедура по назначаване на основание член 29, параграф 2 от Правилника и класиран в същата степен, която е имал преди това, но на по-ниска стъпка. Според Съда на публичната служба, доколкото представлява напредък в кариерата на длъжностното лице, това назначаване не може да се осъществи с понижаване на степента му или на неговата стъпка, и следователно с намаляване на възнаграждението му, без да бъде нарушен принципът за правото на всяко длъжностно лице на служебно развитие в рамките на съответната институция.

В Решение от 5 юли 2007 г. по дело Dethomas/Комисия (F-93/06), след като отбелязва, че Регламент (ЕО, Евратом) № 723/2004 на Съвета от 22 март 2004 г. (ОВ L 124, стр. 1) не съдържа никаква преходна разпоредба, засягаща приложимостта на член 32, трета алинея от Правилника, считано от 1 май 2004 г., Съдът на публичната служба приема, че след влизането в сила на посочения регламент при липса на преходна разпоредба този член продължава напълно да се прилага за класирането в стъпка на всеки срочно нает служител, назначен като длъжностно лице със степента, в която е бил класиран дотогава.

Следва да се спомене и Решение от 8 ноември 2007 г. по дело Deffaa/Комисия (F-125/06), което илюстрира техническите затруднения при тълкуването на новите разпоредби на Правилника по повод на връзката между член 44, параграф 2 от Правилника и член 7, параграф 4 от приложение XIII към посочения правилник, що се отнася до „премията за служители на ръководни длъжности“, чието получаване е свързано с придобиването на функцията на началник на отдел, на директор или на генерален директор.

ii) Конкурси

Съдът на публичната служба има повод да се произнесе по многобройни дела във връзка с конкурси, като между тях можем да споменем дело De Meerleer/Комисия (Решение от 14 юни 2007 г., F-121/05). В посоченото решение Съдът на публичната служба уточнява, че правомощието на конкурсната комисия да преразглежда решенията си не е сходно с контрола, упражняван от органа по назначаването (наричан по-нататък „ОН“) при подадена жалба, и с контрола, упражняван от общността съд при обжалване по съдебен ред, и че следователно жалбоподателят има конкретен и действителен интерес от това молбата му за преразглеждане да бъде разгледана от конкурсната комисия, дори и да е имал възможност да обжалва първоначалното решение на конкурсната комисия по административен или съдебен ред. В същото решение Съдът на публичната служба проверява дали кандидатите действително са

можели да се запознаят с първоначалното решение на конкурсната комисия посредством системата за справка с електронното им досие EPSO, за да могат да подадат молба за преразглеждане на решението на конкурсната комисия в определения срок.

iii) Медицински преглед

В Решение от 13 декември 2007 г. по дело N/Комисия (F-95/05) Съдът на публичната служба уточнява, че за кандидатите за назначаване в трета страна трябва да се спазва процедурата във връзка с медицинския преглед, предвидена в член 33 от Правилника.

б) Административни статuti, предвидени в Правилника

В Решение от 13 декември 2007 г. по дело Duyster/Комисия (F-51/05 и F-18/06) относно определянето на условията за отпуск за отглеждане на дете Съдът на публичната служба се позовава на Директива 96/34/ЕО на Съвета от 3 юни 1996 година относно рамковото споразумение за родителския отпуск, сключено между Съюза на конфедерациите на индустриалците и на работодателите в Европа (UNICE), Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) и Европейската конфедерация на профсъюзите (ЕКП) (OBL 145, стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 3, стр. 160), за да тълкува член 42а от Правилника. Като се основава на практиката на Съда, Съдът на публичната служба уточнява, че когато ОН се произнася по искане за отмяна или за прекъсване на отпуск за отглеждане на дете, неговата свобода на преценка е ограничена, ако ползващото отпуск за отглеждане на дете заинтересовано лице удостовери в молбата си за прекъсване на отпуска, че събития, настъпили след предоставянето на този отпуск, безспорно го поставят в невъзможност да се грижи за детето при първоначално предвидените условия. Посоченото важи особено когато длъжностното лице страда от заболяване, което поради тежестта и характеристиките си го поставя в подобно положение на невъзможност. Като се има предвид, че в конкретния случай не е доказано, че тези условия са изпълнени, жалбата е отхвърлена.

в) Аtestиране — Повишаване

Тази година производствата във връзка с аtestирането и повишаването продължават да бъдат относително многобройни.

В Решение от 22 ноември 2007 г. по дело Michail/Комисия (F-67/05), след като приема, че макар жалбоподателят да е активно заето длъжностно лице по смисъла на член 3б от Правилника, през референтния период то не е натоварено с никаква функция, която да подлежи на оценяване, Съдът на публичната служба заключава, че Комисията неправилно е направила оценка на заслугите му и по това съображение отменя доклада за развитие на кариерата на заинтересованото лице.

В Решение от 13 декември 2007 г. по дело Sundholm/Комисия (F-42/06) Съдът на публичната служба отменя доклада за развитие на кариерата на длъжностно лице

по съображение, че за обхванатия от посочения доклад период Комисията не е определила за заинтересованото лице цели и критерии за оценяване и при оценяването на заслугите му не е взела предвид това обстоятелство.

В Решение от 22 ноември 2007 г. по дело Dittert/Комисия (F-109/06) и в Решение от 22 ноември 2007 г. по дело Carpi Badia/Комисия (F-110/06) Съдът на публичната служба отменя отказа да се повишат жалбоподателите, тъй като процедурата по повишаване е опорочена от съществено процесуално нарушение. Действително, поради компютърен проблем имената на жалбоподателите не са включени в списъка, който генералният директор използва, за да разпредели точките за предимство в генералната дирекция, като по този начин на жалбоподателите не е предоставена нито една точка.

3. *Условия на труд*

В Решение от 16 януари 2007 г. по дело Gesner/СХВП (F-119/05) във връзка с молбата на срочно нает служител за назначаване на комисия по инвалидност с оглед на получаването на обезщетения за инвалидност Съдът на публичната служба отменя отказа на органа, оправомощен да сключва договори (наричан по-нататък „ООСД“), по съображение че същият неправилно се основава на член 59, параграф 4 от Правилника, като приема, че отпускът по болест на жалбоподателя не надвишава дванадесет месеца за период от три години. Съдът на публичната служба уточнява, че тази разпоредба „има за цел да определи условията за упражняване на правото на преценка, с което разполагат ОН и ООСД, когато при липса на молба от страна на длъжностно лице или на срочно нает служител те служебно проверяват дали следва да се започне подобна процедура, а не да предвиди условие за предварителна продължителност на отпуска по болест, което трябва да се спазва от длъжностните лица и другите служители, когато подават молба за назначаване на комисия по инвалидност“. Според Съда на публичната служба отказът на ООСД да започне процедурата за инвалидност е оспорим в още по-голяма степен, предвид обстоятелството, че същият не е оправомощен да се произнася по състоянието на инвалидност на заинтересованото лице. В това отношение Съдът на публичната служба подчертава, че длъжностното лице или служителят има право комисия по инвалидност да разгледа здравословното му състояние, освен ако подаването на молбата не представлява злоупотреба с права.

В Решение от 22 май 2007 г. по дело López Teruel/СХВП (F-99/06) Съдът на публичната служба уточнява развитието на новата процедура за търсене на становище от независим лекар, описана в член 59, параграф 1, от пета до осма алинея от Правилника, с която длъжностното лице в отпуск по болест може да оспори резултатите от проведения от институцията медицински преглед, когато след прегледа се заключи, че отсъствието му е неоправдано.

4. *Заплата и социално осигуряване на длъжностните лица*

а) *Заплата и разноски*

В Решение от 16 януари 2007 г. по дело Borbély/Комисия (F-126/05) Съдът на публичната служба отхвърля тезата на Комисията, според която след изменението на член 5, параграф 1 от приложение VII към Правилника, извършено с реформата от 2004 г., местопребиваването по смисъла на тази разпоредба вече не може да се приравнява на мястото, в което са съсредоточени интересите на длъжностното лице, както произтича от постоянна съдебна практика. Ето защо под „местопребиваване“ трябва винаги да се разбира мястото, в което са съсредоточени интересите на длъжностното лице или служителя.

По дело Chassagne/Комисия (Решение от 23 януари 2007 г., F-43/05) Съдът на публичната служба отхвърля възражение за незаконосъобразност на член 8 от приложение VII към новия правилник. Съдът на публичната служба уточнява, че изплащането на еднократна обща сума, равна на стойността на пътуването от мястото на работа до мястото на произход, не е в противоречие с целта на този член, а именно да позволи на длъжностното лице поне веднъж в годината да се върне в мястото си на произход, за да запази семейните, социалните и културните връзки, нито надхвърля пределите на широкото право на преценка на общностния законодател в тази област.

б) *Социално осигуряване*

По дело Roodhuijzen/Комисия (Решение от 27 ноември 2007 г., F-122/06) Съдът на публичната служба постановява, че договор за съжителство, изготвен между длъжностно лице и неговата партньорка пред нотариус в Нидерландия, позволява на партньорката да се ползва, в приложение на член 72 от Правилника и член 12 от Общите правила, от общата схема за здравно осигуряване на Европейските общности.

в) *Пенсии*

и) *Размер на вноските*

По дело Wils/Парламент (Решение от 11 юли 2007 г., F-105/05) пленумът на Съда на публичната служба отхвърля жалба, като в рамките на производството по тази жалба се повдига възражение за незаконосъобразност, с което се оспорват новите правила за изчисление на размера на вноските на длъжностните лица по пенсионноосигурителната схема — правила, определени в приложение XII към Правилника. На първо място, Съдът на публичната служба не приема основаниято, според което посоченото приложение е прието в нарушение на процедурата за тристранно съгласуване, въведена с Решение на Съвета от 23 юни 1981 г. в областта на отношенията с персонала. На следващо място, Съдът на публичната служба постановява,

че изборът на законодателя да определи в член 10, параграф 2 от приложение XII към Правилника актюерския лихвен процент като средната стойност на реалните средни лихвени проценти за дванадесетте години, предхождащи текущата година, не може да засегне валидността на актюерския метод, определен в приложение XII към Правилника, нито да възпрепятства постигането на целта за актюерски баланс на общностната пенсионноосигурителна схема, и че следователно предвиденият срок от дванадесет години не е явно неправилен, нито явно неподходящ. При тези условия, макар от преписката да е видно, че за референтния период за изчисление на актюерския лихвен процент са водени политически преговори и че той също е определен на дванадесет години по бюджетни съображения, жалбоподателят не може да твърди, че изборът на подобен срок е опорочен поради превратно упражняване на правомощия. На последно място, жалбоподателят поддържа, че с приложение XII към Правилника се нарушават оправданите правни очаквания на длъжностните лица по отношение на спазването на правилото в член 83, параграф 2 от стария и от новия правилник, като съгласно тази разпоредба длъжностните лица участват във финансирането на една трета от пенсионноосигурителната схема. Според жалбоподателя приложение XII към Правилника всъщност не отчита вноските, изплатени в повече от длъжностните лица до 30 април 2004 г. Съдът на публичната служба смята, че не може да се произнесе по основателността на твърденията на жалбоподателя в това отношение, доколкото при липса на всякакво актюерско проучване относно общностната пенсионноосигурителна схема преди 1998 г. размерът на вноските на длъжностните лица, необходим за да се осигури актюерският баланс на схемата, не е известен преди тази дата.

ii) Прехвърляне на пенсионни права

По дело Genette/Комисия, посочено по-горе и представено от Комисията като „пилотно“, Съдът на публичната служба се произнася по въпрос, засягащ многобройните в тази хипотеза длъжностни лица, прехвърлили в общностната схема пенсионни права, придобити преди това към пенсионноосигурителни институции в Белгия. Жалбоподателят моли тези вече прехвърлени права да бъдат повторно изчислени, за да се вземат предвид по-благоприятните правила относно прехвърлянето, въведени с белгийски закон от 2003 г. Комисията отказва да оттегли решенията си относно пенсионните права на жалбоподателя, прехвърлени в общностната схема, по съображение че подобно оттегляне било незаконосъобразно при липса на разпоредби на общностното право, които изрично да разрешават това. Съдът на публичната служба постановява, че това съображение се основава на неправилно прилагане на правото. Действително Съдът на публичната служба смята, че общите условия, изведени в практиката на Съда, що се отнася до оттеглянето на индивидуално пораждащо права решение, не възпрепятстват оттеглянето на такова решение, макар и да е законосъобразно, при условие че оттеглянето е поискано от лицето, за което решението поражда права, и не накърнява правата на трети лица.

По две дела, Tsirimokos/Парламент и Colovea/Парламент (Решения от 13 ноември 2007 г., F-76/06 и F-77/06), Съдът на публичната служба уточнява, че от тълкуване — буквално и систематично — на член 4, буква б) от приложение IVa към Правилника следва, че тази разпоредба не се отнася до осигурителния стаж, придобит в резултат от прехвърлянето на пенсионни права към общностната пенсионноосигурителна

схема. Ето защо Съдът на публичната служба отхвърля исканията на жалбоподателите за отмяна на решенията, с които се отказва годините осигурителен стаж, придобити в резултат от прехвърлянето на пенсионни права по национални схеми, да бъдат взети предвид при изчисляване на заплата, изплащана за работа на половин работен ден, за да се подготви пенсионирането на жалбоподателите.

iii) Корекционни коефициенти

В Решение от 19 юни 2007 г. по дело Davis и др./Съвет (F-54/06) Съдът на публичната служба приема, че новата пенсионна система, с която се премахват корекционните коефициенти за пенсионните права, придобити след 1 май 2004 г., и се изменят пенсионните права, придобити преди тази дата, доколкото понастоящем корекционните коефициенти се определят в зависимост от жизнения стандарт в държавата-членка, в която пребивава пенсионираното лице, а не в зависимост от жизнения стандарт в столицата на държавата-членка, в която длъжностното лице е назначено на работа, не нарушава нито принципите на равно третиране и на забрана за дискриминация, нито принципите на свободно движение и на свобода на установяване.

5. Дисциплинарни мерки

В Решение от 8 ноември 2007 г. по дело Andreassen/Комисия (F-40/05) Съдът на публичната служба прилага новия правилник, що се отнася по-конкретно до контрола относно тежестта на нарушенията, поради които длъжностно лице е освободено от длъжност. Член 10 от приложение IX към Правилника предвижда, че тежестта на наложената дисциплинарна мярка трябва да съответства на тежестта на нарушението, и посочва критериите, които ОН трябва по-конкретно да вземе предвид при определяне на наказанието. Съдът на публичната служба разглежда доводите на жалбоподателя относно твърдяно незачитане на изискванията за съразмерност на наказанието. Съдът на публичната служба се произнася и относно действието по време на разпоредбите на приложение IX към Правилника, свързани със създаването и организацията на дисциплинарния съвет, влезли в сила по време на дисциплинарното производство.

6. Условия за работа на другите служители на Европейските общности

В Решение от 4 октомври 2007 г. по дело de la Cruz и др./Agence européenne pour la sécurité et la santé au travail [Европейска агенция за здравословни и безопасни условия на труд] (F-32/06) Съдът на публичната служба уважава искането на жалбоподателите — бивши местни служители — които оспорват класирането си като договорно наети служители във функционална група II, и то предвид действително изпълняваните функции.

Относно съдебните разноски

Съдът на публичната служба многократно прилага член 87, параграф 3 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, приложим *mutatis mutandis*, за да реши, съгласно първата алинея от тази разпоредба, да разпреди заплащането на съдебните разноски между страните поради изключителни обстоятелства (Решение от 7 ноември 2007 г. по дело Hinderyckx/Съвет, F-57/06 и Определение от 14 декември 2007 г. по дело Steinmetz/Комисия, F-131/06) или на основание втора алинея от нея да осъди страната, спечелила делото, да възстанови част от разходите, които той приема, че необосновано или злонамерено е причинила на насрещната страна (Решение от 9 октомври 2007 г. по дело Bellantone/Сметна палата, F-85/06 и Решение от 9 октомври 2007 г. по дело Duyster/Комисия, посочено по-горе), като това решение може да се вземе и при наличие на явно недопустим(а) иск или жалба (Определение от 27 март 2007 г. по дело Manté/Съвет, F-87/06).

III. Молби за допускане на обезпечение

През 2007 г. са подадени четири молби за допускане на обезпечение, които са отхвърлени поради липса на неотложност на поисканите мерки, за които в постоянна съдебна практика се определя, че трябва да бъдат постановени и да породят действие преди решението по главното производство, за да се избегне причиняването на значителна и непоправима вреда на интересите на ищеца или жалбоподателя (Определение на председателя на Съда на публичната служба от 1 февруари 2007 г. по дело Bligny/Комисия, F-142/06 R, Определение на председателя на Съда на публичната служба от 13 март 2007 г. по дело Chassagne/Комисия, F-1/07 R, Определение на председателя на Съда на публичната служба от 10 септември 2007 г. по дело Zangerl-Posselt/Комисия, F-83/07 R и Определение на председателя на Съда на публичната служба от 21 ноември 2007 г. по дело Petrilli/Комисия, F-98/07 R).

По дела Chassagne/Комисия и Petrilli/Комисия, посочени по-горе, съдията по обезпечителното производство припомня постоянната практика на Съда и на Първоинстанционния съд, според която вредата от чисто парично естество по правило не може да се приеме за непоправима, или дори за трудно поправима, доколкото за нея може да се изплати последващо парично обезщетение.

По дела Bligny/Комисия и Zangerl-Posselt/Комисия, посочени по-горе, съдията по обезпечителното производство припомня постоянната практика на Съда и на Първоинстанционния съд, според която по-нататъшното провеждане на изпити в рамките на общ конкурс не може да причини непоправима вреда на кандидат, поставен в неблагоприятно положение поради допусната по време на конкурса нередовност. Действително, когато в рамките на конкурс, организиран с оглед на създаване на списък с резерви за назначаване, се отмени изпит, правата на определен кандидат са достатъчно защитени, ако конкурсната комисия и ОН преразгледат решенията си и потърсят справедливо разрешение на неговия случай.

IV. Молби за предоставяне на правна помощ

През 2007 г. са постановени седемнадесет определения, с които Съдът на публичната служба се произнася по молби за предоставяне на правна помощ. Уважени са само три молби, а останалите са отхвърлени или поради това, че искът или жалбата, който/която е подаден(а) или предстои да се подаде, е явно недопустим(а) или явно неоснователн(а), или поради обстоятелството, че предвид материалното си състояние, молителят разполага или не е доказал, че не разполага със средства да заплати изцяло или отчасти разходите, свързани с правното съдействие и с представителството в производство.

V. Първа равностетка във връзка с уреждането на споровете по взаимно съгласие

При осъществяване на правораздавателната си дейност Съдът на публичната служба се стреми да се съобрази с волята на законодателя да се улесни уреждането на споровете по взаимно съгласие на всеки етап от производството. Така въз основа на член 7, параграф 4 от приложение I към Статута на Съда и на член 64, параграф 2, буква г) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, приложим *mutatis mutandis* за Съда на публичната служба до влизането в сила на процедурния му правилник, последният прави редица опити за уреждане на спора по взаимно съгласие. Четиринадесет дела приключват с уреждане на спора по взаимно съгласие, като седем от тях приключват вследствие на намесата на Съда на публичната служба, най-често на неформална среща, организирана от съдията докладчик, или по време на съдебното заседание. Тези данни очевидно подлежат на промяна с времето, особено под влияние на съдействието на Съда на публичната служба за разрешаване на споровете по взаимно съгласие и в зависимост от степента на готовност на представителите на страните в това отношение.

Макар да не е възможно, нито желателно да се направи изчерпателен списък на обстоятелствата, които могат да благоприятстват разрешаването на спор по взаимно съгласие, Съдът на публичната служба е очертал определен брой категории спорове, по които може да се търси възможност за уреждане по взаимно съгласие.

На първо място става въпрос за производства, по които няма действително да се намери разрешение посредством чисто юридическо решение, с което да се сложи край на спора или на конфликтните отношения в основата на спора, които често са междуличностни. При този вид дела трябва да се даде предимство на търсенето на по-справедливо или по-хуманно разрешение от това, до което би довел юридическият анализ. Това естествено предполага, че със спора не се повдига никакъв въпрос от общ интерес за други длъжностни лица. В този смисъл възможност за уреждане на спора по взаимно съгласие може да се търси и при делата, по които публичността не е напълно оправдана, и съдебното решение невината ще представлява принос от правна гледна точка (например в случаите на психически или сексуален тормоз, на преназначаване на длъжностно лице поради конфликт между него и ръководството му). Могат също така да бъдат посочени повтарящите се дела, заведени вследствие

на „пилотно“ дело, по които може да се приложи същото разрешение като възприетото в съдебното решение по „пилотното“ дело.

Следва да се добави, че администрацията често разполага с широка свобода на преценка, за да изпълни успешно възложените си задачи, и че в този смисъл съдебният контрол за вътрешна законосъобразност често е второстепенен. Макар в рамките на определен спор съдът да не може да постави под съмнение законосъобразността на акт, приет от ОН въз основа на широкото му право на преценка, поради превишаване на правомощията, не е изключена възможността ОН да е можел да постигне преследваната цел, приемайки друг акт, също толкова законосъобразен колкото оспорвания пред съда, и по този начин да избегне съответния спор. Това е особено подходяща основа за търсене на възможност за уреждане на спора по взаимно съгласие.

Б – Състав на Съда на публичната служба

(Протоколен ред към 1 януари 2007 г.)

Отляво надясно:

Г-н Н. Tagaras, съдия; г-жа I. Boruta, съдия; г-н Н. Kreppel, председател на състав; г-н Р. Mahoney, председател на Съда на публичната служба; г-н S. Van Raepenbusch, председател на състав; г-н Н. Kanninen, съдия; г-н S. Gervasoni, съдия; г-жа W. Hakenberg, секретар.

1. Членове на Съда на публичната служба

(по реда на встъпване в длъжност)

Paul J. Mahoney

Роден през 1946 г.; следва право (Master of Arts, Оксфордски университет, 1967 г.; Master of Laws, University College London, 1969 г.); преподавател в University College London (1967—1973 г.); barrister (Лондон, 1972—1974 г.); администратор, главен администратор в Европейския съд по правата на човека (1974—1990 г.); гостуващ професор по право в Университета в Саскечуан, Saskatoon, Канада (1988 г.); ръководител на персонала в Съвета на Европа (1990—1993 г.); началник на отдел (1993—1995 г.), заместник-секретар (1995—2001 г.), секретар на Европейския съд по правата на човека (от 2001 г. септември 2005 г.); председател на Съда на публичната служба от 6 октомври 2005 г.

Horstpeter Kreppel

Роден през 1945 г.; следва в университетите в Берлин, Мюнхен и Франкфурт на Майн (1966—1972 г.); първи държавен изпит по право (1972 г.); съдебен стажант във Франкфурт на Майн (1972—1973 г. и 1974—1975 г.); Колеж на Европа в Брюж (1973—1974 г.); втори държавен изпит по право (Франкфурт на Майн, 1976 г.); специалист-консултант във Федералната служба по заетостта и адвокат (1976 г.); съдия в съд по трудовоправни спорове (провинция Хесен, 1977—1993 г.); преподавател във Fachhochschule für Sozialarbeit във Франкфурт на Майн и във Verwaltungsfachhochschule във Висбаден (1979—1990 г.); национален експерт в правната служба на Комисията на Европейските общности (1993—1996 г. и 2001—2005 г.); аташе по социалните въпроси към посолството на Федерална република Германия в Мадрид (1996—2001 г.); съдия в Съда по трудовоправни спорове във Франкфурт на Майн (февруари—септември 2005 г.); съдия в Съда на публичната служба от 6 октомври 2005 г.

Irena Boruta

Родена през 1950 г.; магистър по право от Университета във Вроцлав (1972 г.), доктор по право (Лодз, 1982 г.); адвокат към адвокатурата на Република Полша (от 1977 г.); гостуващ научен сътрудник (Университет Париж X, 1987—1988 г.; Университета в Нант, 1993—1994 г.); експерт на „Solidarnosc“ (1995—2000 г.); професор по трудово право и европейско социално право в университета в Лодз (1997—1998 г. и 2001—2005 г.), асоцииран професор във Висшето икономическо училище във Варшава (2002 г.), професор по трудово право и осигурително право в Университета „Кардинал Стефан Вишински“, Варшава (2002—2005 г.); заместник-министър на труда и социалните въпроси (1998—2001 г.); член на преговорния екип за присъединяването на Република Полша към Европейския съюз (1998—2001 г.); представител на полското правителство в Международната организация на труда (1998—2001 г.); автор на значителен брой трудове в областта на трудовото право и европейското социално право; съдия в Съда на публичната служба от 6 октомври 2005 г.

Heikki Kanninen

Роден през 1952 г.; завършва Висшето икономическо училище в Хелзинки и Юридическия факултет на Университета в Хелзинки; съдебен помощник във Върховния административен съд на Финландия; генерален секретар на комитета за реформа на правната защита в публичната администрация; главен администратор във Върховния административен съд; генерален секретар на комитета за реформа на административния процес; съветник в законодателния отдел на Министерство на правосъдието; помощник-секретар на Съда на ЕАСТ; съдебен помощник в Съда на Европейските общности; съдия във Върховния административен съд (1998—2005 г.); член на Комисията по жалбите на бежанците; заместник-председател на комитета за развитие на финландските съдилища; съдия в Съда на публичната служба от 6 октомври 2005 г.

Haris Tagaras

Роден през 1955 г.; бакалавърска степен по право (Солунски университет, 1977 г.); специализация по европейско право (Институт за европейски изследвания на Свободния университет в Брюксел, 1980 г.); доктор по право (Солунски университет, 1984 г.); юрист-лингвист в Съвета на Европейските общности (1980—1982 г.); научен сътрудник в Центъра по международно и европейско икономическо право в Солун (1982—1984 г.); администратор в Съда на Европейските общности и в Комисията на Европейските общности (1986—1990 г.); професор по право на Общността, по международно частно право и по права на човека в университета „Пантеон“ в Атина (от 1990 г.); външен консултант по европейските въпроси към Министерство на правосъдието и член на Постоянния комитет по Конвенцията от Лугано (1991—2004 г.); член на Националната комисия по конкуренцията (1999—2005 г.); член на националната Комисия по пощите и далекосъобщенията (2000—2002 г.); член на солунската адвокатска колегия, адвокат към Касационния съд; член-основател на Съюза на европейските адвокати (САЕ); асоцииран член на Международната академия по сравнително право; съдия в Съда на публичната служба от 6 октомври 2005 г.

Sean Van Raepenbusch

Роден през 1956 г.; бакалавърска степен по право (Свободен университет в Брюксел, 1979 г.); специализация по международно право (Брюксел, 1980 г.); доктор по право (1989 г.); ръководител на правната служба на Société anonyme du canal et des installations maritimes в Брюксел (1979—1984 г.); длъжностно лице в Комисията на Европейските общности (Генерална дирекция „Социални въпроси“, 1984—1988 г.); член на правната служба на Комисията на Европейските общности (1988—1994 г.); съдебен помощник в Съда на Европейските общности (1994—2005 г.); лектор в Университета в Шарлероа (международно и европейско социално право, 1989—1991 г.), в университета в Монс-Ено (европейско право, 1991—1997 г.), в университета в Лиеж (право на европейската публична служба, 1989—1991 г.; институционално право на Европейския съюз, 1995—2005 г.; европейско социално право, 2004—2005 г.); многобройни публикации в областта на европейското социално право и конституционното право на Европейския съюз; съдия в Съда на публичната служба от 6 октомври 2005 г.

Stéphane Gervasoni

Роден през 1967 г.; диплома от Института за политически науки в Гренобъл (1988 г.) и от Националното училище по администрация (1993 г.); член на Върховния административен съд (отдел „Спорове“, 1993—1997 г. и социалния отдел, 1996—1997 г.; съдия по жалбите от 1996 г.); доцент в Института за политически науки в Париж (1993—1995 г.); правителствен комисар в специалната касационна комисия по пенсиите (1994—1996 г.); юридически съветник към Министерство на публичната служба и на град Париж (1995—1997 г.); генерален секретар на префектурата на департамента Йон, окръжен управител на окръг Оксер (1997—1999 г.); генерален секретар на префектурата на департамента Савоя, окръжен управител на окръг Chambéry (1999—2001 г.); съдебен помощник в Съда на Европейските общности (септември 2001 г.—септември 2005 г.); титулярен член на Комисията по жалбите на НАТО (2001—2005 г.); съдия в Съда на публичната служба от 6 октомври 2005 г.

Waltraud Hakenberg

Родена през 1955 г.; следва право в Регенсбург и в Женева (1974—1979 г.); първи държавен изпит (1979 г.); следдипломна специализация по право на Общността в Колежа на Европа, Брюж (1979—1980 г.); стажант-магистрат в Регенсбург (1980—1983 г.); доктор по право (1982 г.); втори държавен изпит (1983 г.); адвокат в Мюнхен и Париж (1983—1989 г.); длъжностно лице в Съда на Европейските общности (1990—2005 г.); съдебен помощник в Съда на Европейските общности (в кабинета на съдия Jann, 1995—2005 г.); преподавателска дейност в голям брой университети в Германия, Австрия, Швейцария и Русия; почетен професор в Университета в Саарланд (от 1999 г.); член на различни правни комитети, асоциации и комисии; многобройни публикации по право на Общността и по процесуално право на Общността; секретар на Съда на публичната служба от 30 ноември 2005 г.

2. Протоколен ред

от 1 януари 2007 г. до 31 декември 2007 г.

г-н Р. МАHONEY, председател на Съда на публичната служба

г-н Н. KREPPEL, председател на състав

г-н S. VAN RAEPENBUSCH, председател на състав

г-жа I. BORUTA, съдия

г-н Н. KANNINEN, съдия

г-н Н. TAGARAS, съдия

г-н S. GERVASONI, съдия

г-жа W. HAKENBERG, секретар

В – Съдебна статистика на Съда на публичната служба

Обща дейност на Съда на публичната служба

1. Заведени, приключени и висящи дела (2005—2007 г.)

Заведени дела

2. Процент от броя на делата по основни институции ответници (2006—2007 г.)
3. Език на производството (2006—2007 г.)

Приключени дела

4. Съдебни решения и определения — Съдебни състави (2007 г.)
5. Взето решение (2007 г.)
6. Обезпечителни производства: взето решение (2007 г.)
7. Продължителност на производствата (2007 г.)

Висящи дела към 31 декември

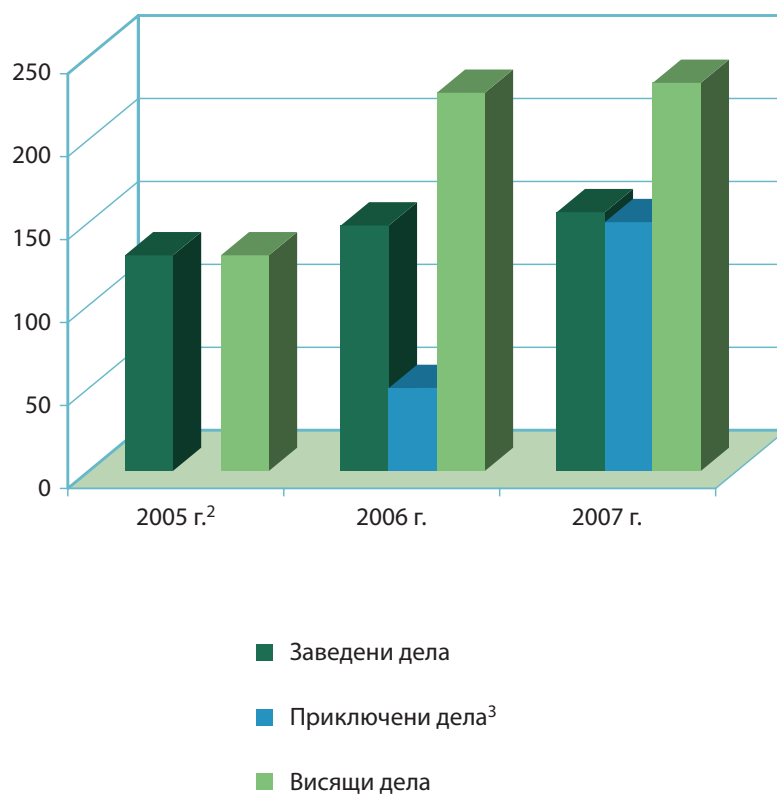
8. Съдебни състави (2007 г.)
9. Брой на ищите/жалбоподателите (2007 г.)

Други

10. Актове на Съда на публичната служба, обжалвани пред Първоинстанционния съд (2006—2007 г.)
11. Изход на производствата по обжалване пред Първоинстанционния съд (2006—2007 г.)

1. **Обща дейност на Съда на публичната служба**

Заведени, приключени и висящи дела (2005—2007 г.)¹

	2005 г. ²	2006 г.	2007 г.
Заведени дела	130	148	157
Приключени дела ³	0	50	150
Висящи дела	130	228	235 ⁴

¹ Посочените данни (приблизителни данни) указват общия брой дела, независимо от съединяването на дела поради връзката помежду им (един номер на дело = едно дело).

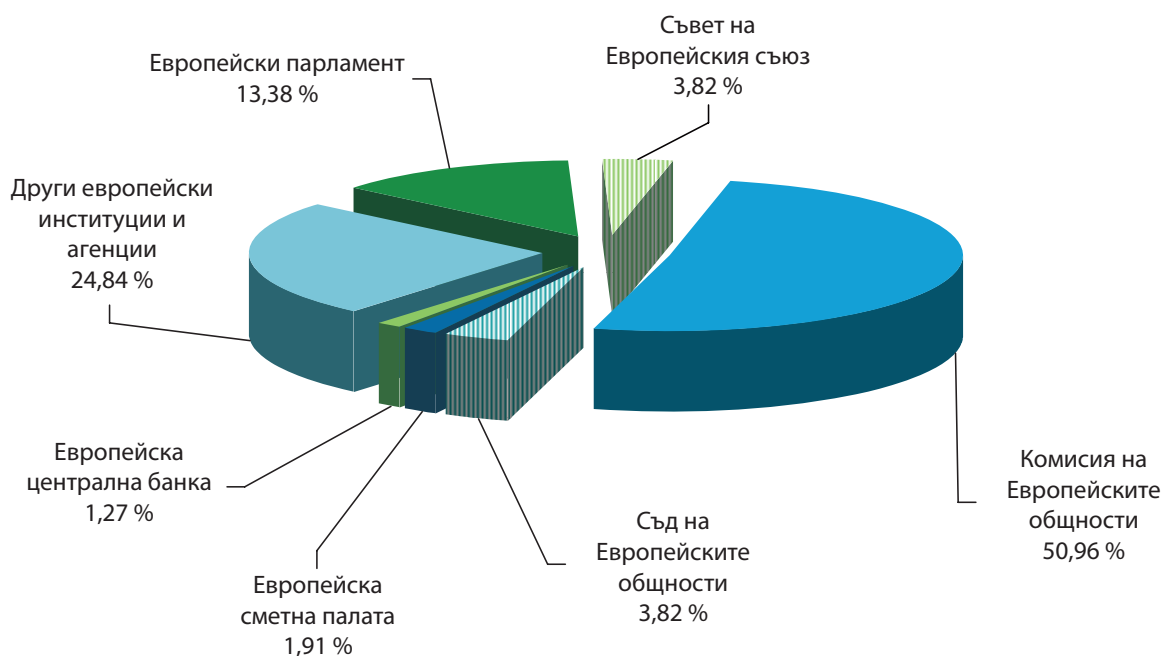
² 2005 г.: Първоинстанционният съд препраща 117 дела на новосъздадения Съд на публичната служба.
2006 г.: Първоинстанционният съд препраща още едно дело на Съда на публичната служба.

³ Освен ако не е посочено друго, в настоящата таблица и в таблиците на следващите страници за 2007 г. са взети предвид всички производства, освен обезпечителните производства. Данните заедно с обезпечителните производства са следните: 52 дела за 2006 г. (както и едно междинно решение), 154 дела за 2007 г. и общо 206 дела.

⁴ Производството е спряно по 77 от тези дела.

2. Заведени дела — Процент от броя на делата по основни институции ответници (2006—2007 г.)

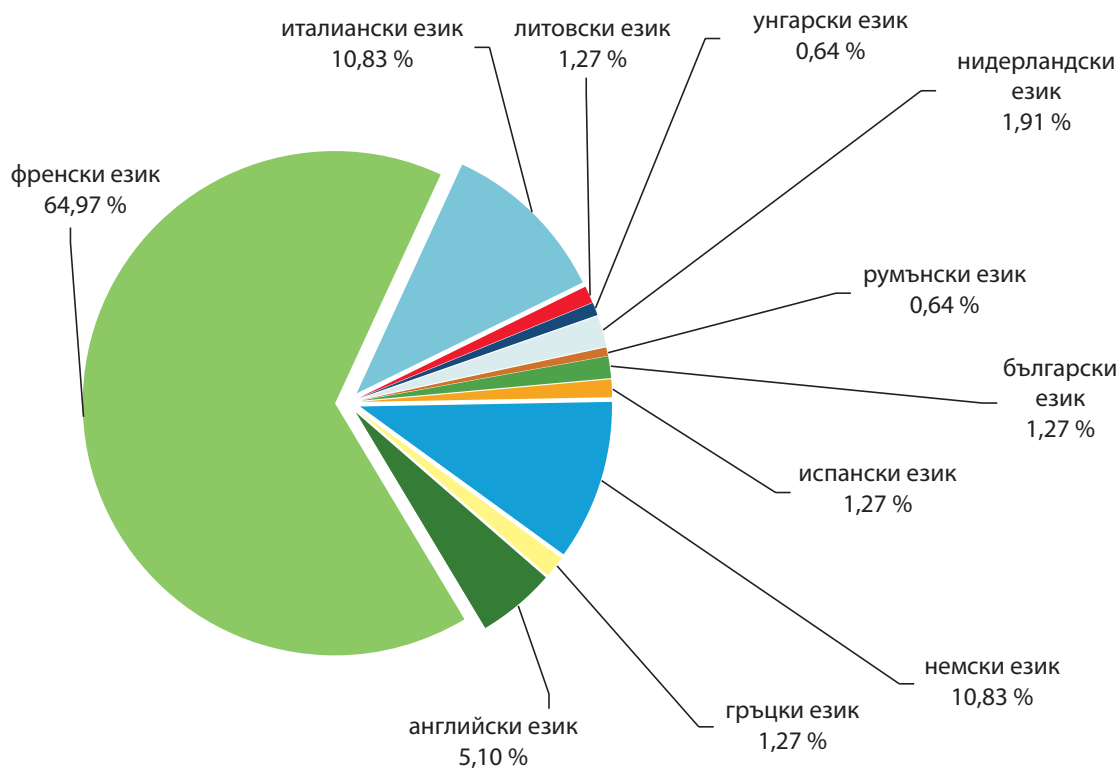
Процент от броя на заведените дела (2007 г.)

	2006 г.	2007 г.
Европейски парламент	7,14 %	13,38 %
Съвет на Европейския съюз	6,07 %	3,82 %
Комисия на Европейските общности	75,00 %	50,96 %
Съд на Европейските общности	3,57 %	3,82 %
Европейска сметна палата	1,79 %	1,91 %
Европейска централна банка	1,07 %	1,27 %
Други европейски институции и агенции	5,36 %	24,84 %
Общо	100,00 %	100,00 %

3. Заведени дела — Език на производството (2006—2007 г.)

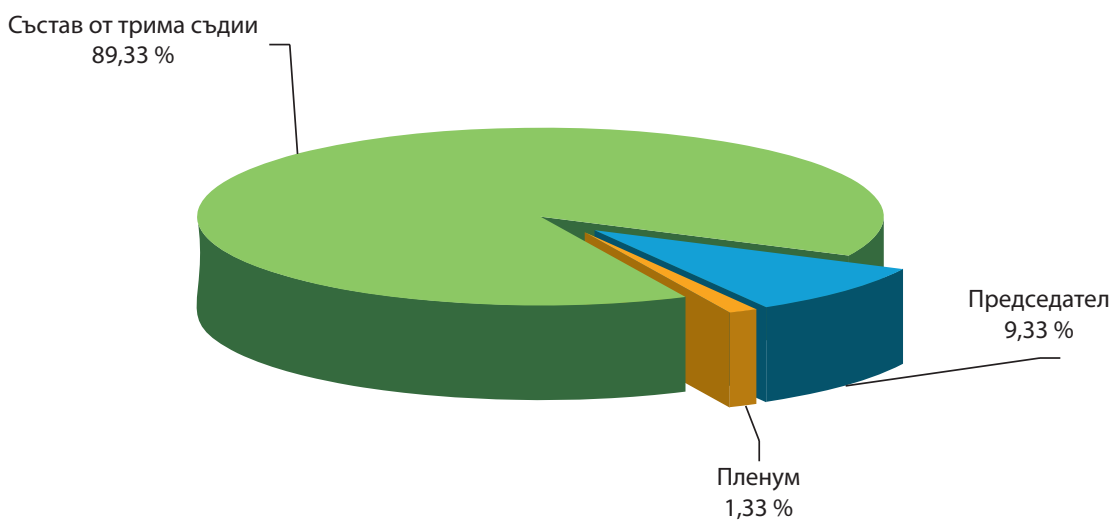
Разпределение през 2007 г.

Език на производството	2006 г.	2007 г.
български език	-	2
испански език	1	2
немски език	2	17
гръцки език	3	2
английски език	8	8
френски език	113	102
италиански език	10	17
литовски език	-	2
унгарски език	2	1
нидерландски език	7	3
румънски език	-	1
словенски език	1	-
фински език	1	-
Общо	148	157

Езикът на производството се определя от езика, на който е предявен искът или е подадена жалбата, а не от майчиния език или националността на ищеца/жалбоподателя.

4. Приключени дела — Съдебни решения и определения — Съдебни състави (2007 г.)

	Съдебни решения	Определения, с които се слага край на производството ¹	Други определения	Общо
Пленум	1	1	0	2
Състав от трима съдии	65	48	21	134
Председател	0	12	2	14
Общо	66	61	23	150

¹ Определения с правораздавателен характер, с които се слага край на производството, включително определенията за заличаване на делото от регистъра поради уреждане на спора по взаимно съгласие между страните след намеса на Съда на публичната служба (определения, различни от определенията за заличаване на делото от регистъра на други основания).

5. Приключени дела — Взето решение (2007 г.)

	Съдебни решения		Определения				Общо
	Отмяна на решението	Отхвърляне на иска/жалбата	Определения (недопустими, явно недопустими и неоснователни искове/жалби)	Уреждане на спорове по взаимно съгласие след намеса на Съда на публичната служба	Заличаване на делото от регистъра на друго основание	Други	
Атестиране/Повишаване	6	13	4		12		35
Дисциплинарни производства		1					1
Заплата и надбавки	2	6	6	2	2		18
Конкурси		3	6		1		10
Наемане на работа/Назначаване/Класиране в степен	7	4	6		5		22
Назначаване/Повторно назначаване	1	1	2	1	2		7
Пенсии и помощи за инвалидност	3	6	4		1	1	15
Прекратяване на договор на служител		3	3	1		1	8
Социално осигуряване/ Професионално заболяване/Злополуки	4		4	2		2	12
Условия на труд/Отпуски	1	2	2				5
Области, различни от публичната служба	2	1		1			4
Общо	26	40	37	7	23	4	137¹

¹ Към тези данни се прибавят 13 приключени дела, свързани с правната помощ, както и 4 определения по обезпечителни производства.

6. Обезпечителни производства: взето решение (2007 г.)

Брой на обезпечителните производства	Взето решение	
	Отмяна на обжалвания съдебен акт	Отхвърляне на жалбата/ Потвърждаване на обжалвания съдебен акт
4		4

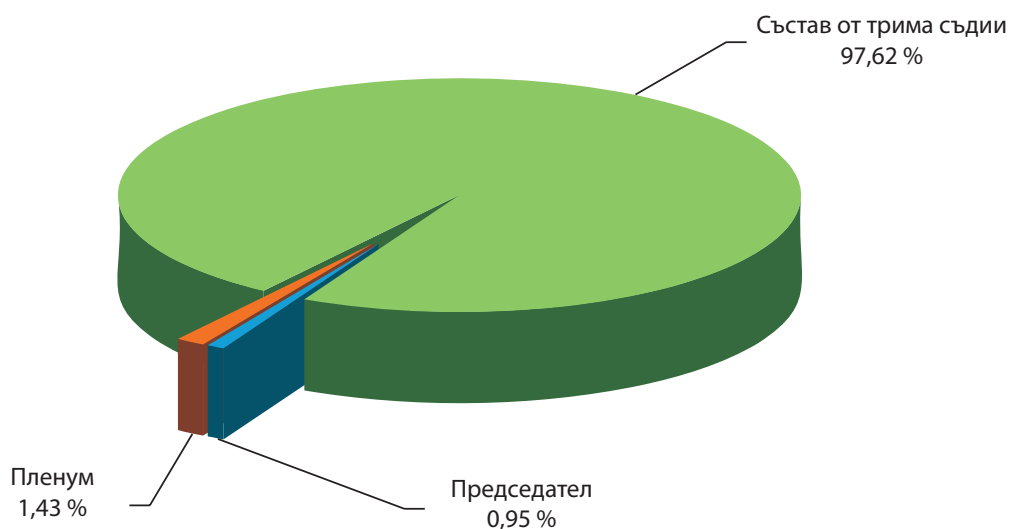
7. Приключени дела — Продължителност на производствата (2007 г.)

Съдебни решения		Средна продължителност	Средна продължителност общо за всички дела
Дела, заведени пред Съда на публичната служба	48	14,7	16,9
Дела, заведени пред Първоинстанционния съд ¹	18	22,7	
Общо	66		
Определения			
Дела, заведени пред Съда на публичната служба	72	7,6	10,3
Дела, заведени пред Първоинстанционния съд ¹	12	25,1	
Общо	84		
ОБЩО	150		13,2

Продължителността на производствата се представя в месеци с десетично число.

¹ 2005 г.: Първоинстанционният съд препраща 117 дела на новосъздадения Съд на публичната служба.
2006 г.: Първоинстанционният съд препраща още едно дело на Съда на публичната служба.

8. Висящи дела към 31 декември — Съдебни състави (2007 г.)

	2007
Пленум	3
Състав от трима съдии	205
Председател	2
Общо	210¹

¹ Към тези данни се прибавят 25 неразпределени дела.

9. Висящи дела към 31 декември — Брой на ищците/жалбоподателите (2007 г.)

Заведени дела с най-голям брой ищци/жалбоподатели по едно и също дело

Брой на ищците/жалбоподателите по дело ¹	Области ²
309	Правилник — Пенсии — Прилагане на корекционния коефициент, изчислен в зависимост от средния жизнен стандарт в страната на постоянно пребиваване
181	Правилник — Наемане на работа — Договорно наети служители — Срок на договорите, подновяване и/или продължаване за определен или неопределен срок
143	Правилник — Назначаване — Кандидати, включени в списък с резерви преди влизане в сила на новия правилник
76	Правилник — Назначаване — Превръщане на срочни договори в един единствен договор за неопределено време
59	Правилник — Повишаване — Повишаване за 2005 г. — Допълнителни степени, предвидени в новия правилник
29	Правилник — Назначаване — Кандидати, включени в списък с резерви преди влизане в сила на новия правилник
21	Правилник — Договорно наети служители — Преразглеждане на класирането и на заплатата
20	Правилник — Пенсии — Справки за получена пенсия — Коефициент, изчислен в зависимост от средния жизнен стандарт в страната на постоянно пребиваване, а не в зависимост от стандарта в столицата на тази страна.
19	Правилник — Назначаване — Класиране в степен — Мултипликационен коефициент и отнемане на точки за повишаване
15	Правилник — Назначаване — Кандидати, включени в списък с резерви преди влизане в сила на новия правилник

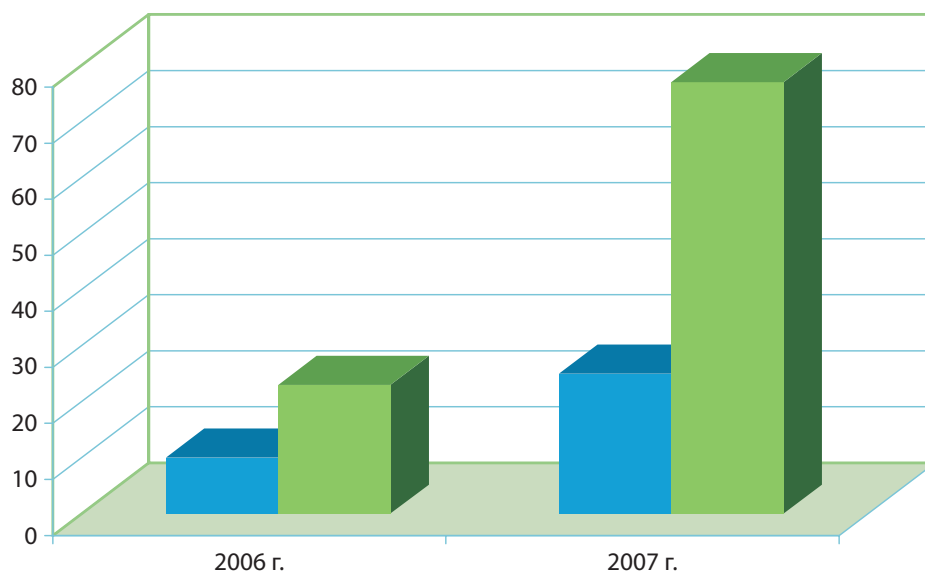
Общ брой на ищците/жалбоподателите по всички висящи дела

Общ брой на ищците/жалбоподателите	Общ брой на висящите дела
1 267	235

¹ Ищците/жалбоподателите, предявили няколко иска/жалби, са отчетени в статистиката с всеки отделен иск/жалба.

² Под „Правилник“ следва да се разбира Правилник за длъжностните лица на Европейските общности и Условия за работа на другите служители на Европейските общности.

10. Други — Актове на Съда на публичната служба, обжалвани пред Първоинстанционния съд (2006—2007 г.)

■ Брой на съдебните актове, срещу които е подадена жалба¹

■ Общ брой на съдебните актове, подлежащи на обжалване²

	Брой на съдебните актове, срещу които е подадена жалба ¹	Общ брой на съдебните актове, подлежащи на обжалване ²	Процент от съдебните актове, срещу които е подадена жалба ³
2006 г.	10	23	43 %
2007 г.	25	77	32 %

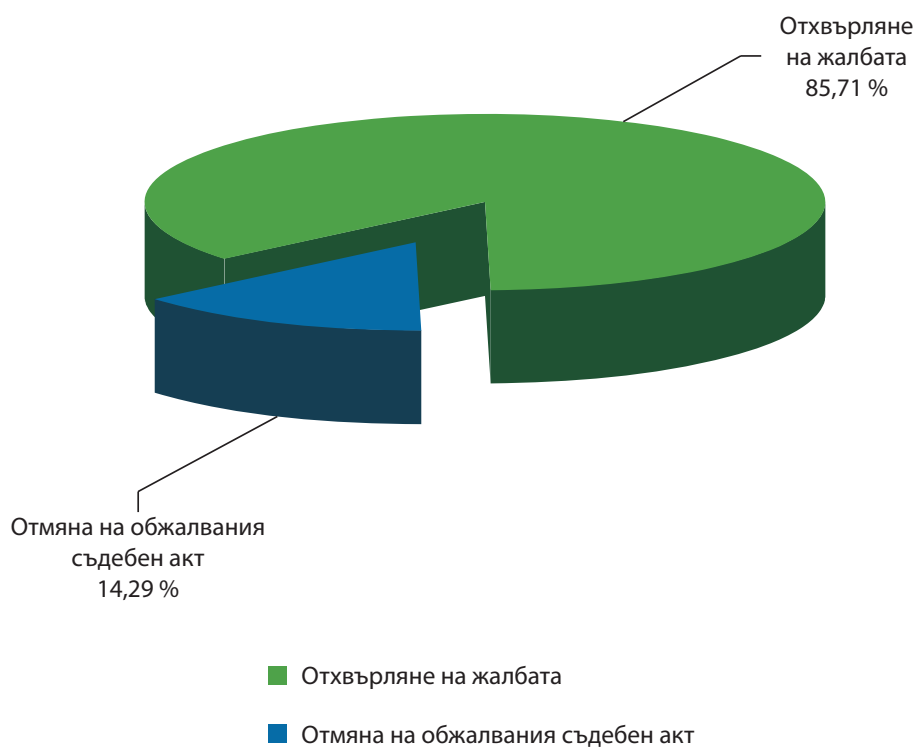
¹ Срещу всеки от актовете по дело F-92/05 и дело F-17/05 са подадени две жалби.

² Общ брой на актовете, подлежащи на обжалване – съдебни решения и определения за недопустимост, определения по обезпечителни производства, определения за липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество и определения за недопускане на встъпване – за които е изтекъл срокът за обжалване или срещу които е била подадена жалба.

³ За 2007 г. броят на актовете, срещу които е подадена жалба, отговаря на 19% от общия брой на приключените дела, като се изключи хипотезата на едностранен отказ от съдебно производство на една от страните.
Броят за 2006 г. отговаря на 21%.

11. Други — Изход на производството по обжалване пред Първоинстанционния съд (2006—2007 г.)

Разпределение през 2007 г.

	Отхвърляне на жалбата	Отмяна на обжалвания съдебен акт	Заличаване на делото от регистъра/Липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество	Общо
2006 г.	0	0	0	0
2007 г.	6	1	0	7

Глава IV

Среци и посещения

А – Официални посещения и прояви в Съда, в Първоинстанционния съд и в Съда на публичната служба

Съд

1 февруари	Н. П. г-н B. Faure, извънреден и пълномощен посланик на Република Сейшели в Европейския съюз
5 февруари	Н. П. г-н R. Prodi, председател на Съвета на Италианската република
8 февруари	Проф. Köck и проф. Karollus
23 февруари	Deutsch-Belgisch-Luxemburgische Parlamentariergruppe des Deutschen Bundestages
26-27 февруари	Делегация от Държавния съвет на Франция
1 март	Г-жа O. I. Navarrete Barrero, председател на Съда на Андската общност
5 март	Н. П. г-н M. Foucher, посланик
5-6 март	Делегация от Конституционния съд на Република Словения
8 март	Н. П. г-н M. Burke, посланик на Ирландия в Люксембург
14-15 март	Делегация от Швейцарския федерален съд
26-27 март	Семинар по случай 50-годишнината от подписването на Римските договори
19 април	Н. П. г-н R. Cachia Caruana, постоянен представител на Република Малта в Европейския съюз
23 април	Н. П. г-н B. Reka, извънреден и пълномощен посланик, ръководител на мисията на Бивша югославска република Македония към Европейския съюз
23 април	Г-н Ив. Калфин, министър на външните работи на Република България
23-25 април	Делегация от Съдебния съвет на Словашката република
14-15 май	Делегация от висши магистрати от Кралство Дания
15-16 май	Делегация от Върховния съд на Кралство Испания (Отделение по административни спорове)
5 юни	Г-н V. Hoff, министър по федералните и европейските въпроси на провинция Хесен
5 юни	Информационен ден за новите съдии в Първоинстанционния съд

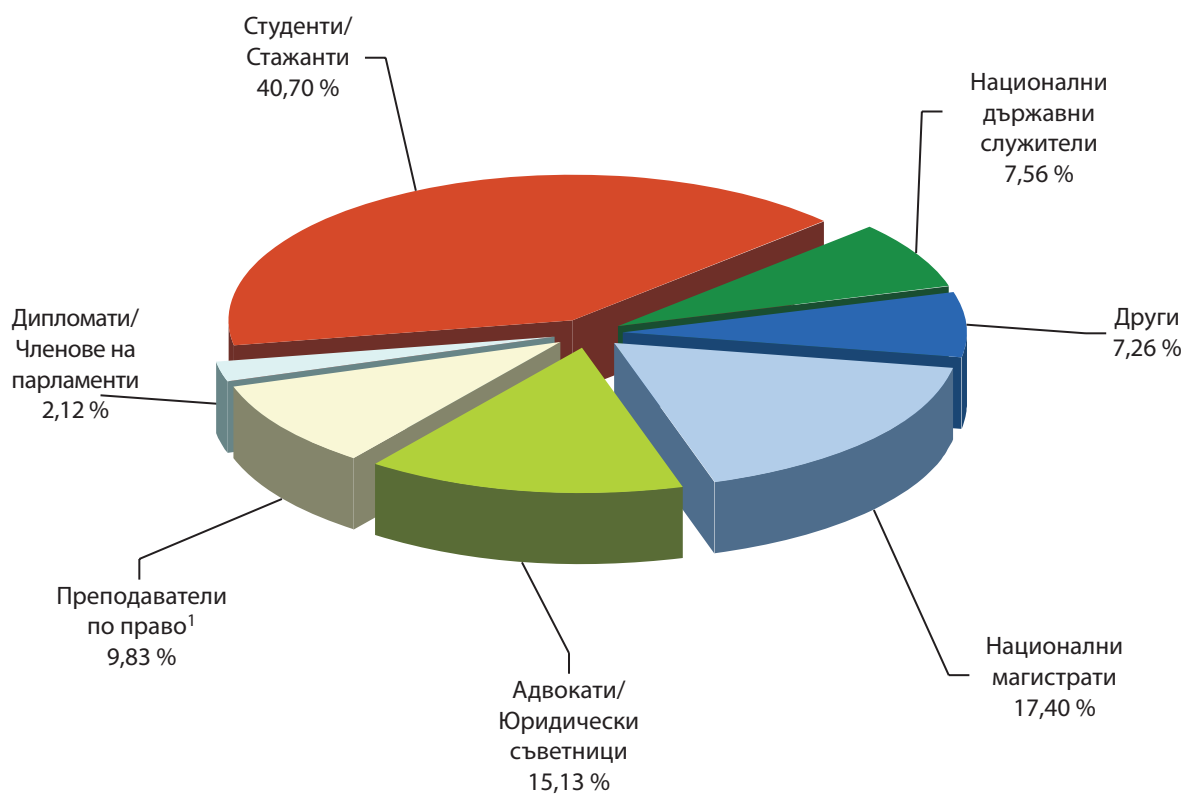
18 юни	Заседание на представителите на държавите-членки
18 юни	Г-н V. Itälä, докладчик по бюджета за 2008 г. в Европейския парламент
19 юни	Г-н L. Fernandes, представител на португалското правителство
25 юни	Делегация от Съвета на европейските адвокатски колегии (CCBE)
27 юни	Г-н K. G. Balakrishnan, Chief Justice на Република Индия
2-3 юли	Делегация от Секретариата на Британската общност (Commonwealth)
10-11 септември	Делегация от германски магистрати, професори и адвокати, специалисти по общностно право
27 септември	Г-н V. Lamanda, първи председател на френския касационен съд
27 септември	Г-н A. A. Ivanov, председател на Върховния стопански съд на Руската федерация и г-жа T. Andreeva, заместник-председател на Върховния стопански съд на Руската федерация, придружавани от Н. П. г-н E. Malayan, посланик на Руската федерация в Люксембург
1-2 октомври	Делегация от Конституционния съд на Република Унгария
9 октомври	Н. П. г-н R. Bettarini, посланик на Италианската република в Люксембург
9-10 октомври	Делегация от Върховния съд на Чешката република
16 октомври	Г-н M. Lobo Antunes, държавен секретар по европейските въпроси на Португалската република
18 октомври	Г-жа D. Wallis, член на Европейския парламент
25 октомври	Н. П. г-н C.-H. d'Aragon, посланик на Френската република в Люксембург
5-7 ноември	Делегация от Конституционния съд на Република Литва
12 ноември	Конференция на г-н F. Frattini, заместник-председател на Европейската комисия
22 ноември	Г-жа B. Wagener, посланик, Министерство на външните работи на Федерална република Германия
3 декември	Форум на съдиите на Европейския съюз за околната среда
11-12 декември	Делегация от Апелативния орган на Световната търговска организация

Първоинстанционен съд

22 октомври	Д-р D. Žalimas, професор по право в Университета във Вилнюс, и д-р S. Žalimienė, заместник-директор на отдела по европейско право в литовското министерство на правосъдието
23 ноември	Г-н Allar Jõks, Legal Chancellor на Република Естония
26-27 ноември	Г-н L. Burián, г-н Maczonkai, г-н Ligeti, г-н C. Nagy, унгарски професори
12 декември	Делегация от Апелативния орган на Световната търговска организация

Съд на публичната служба

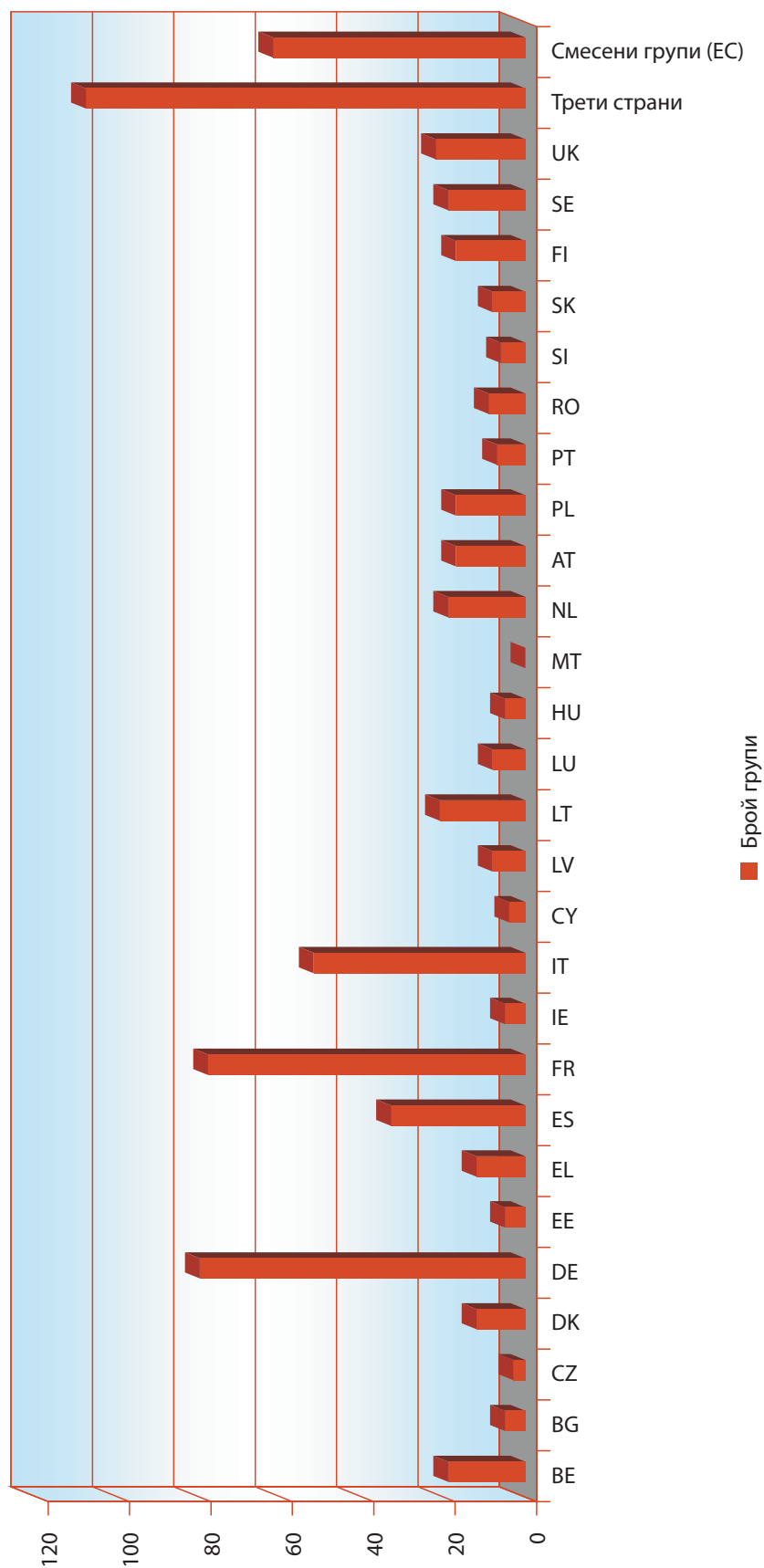
11 юни	Г-н C. Pennera, юрисконсулт на Европейския парламент
27 юни	Г-жа M. Lanners, председател на Административния съд на Великото херцогство Люксембург, и г-н G. Ravarani, председател на Административния трибунал на Великото херцогство Люксембург
18-19 октомври	Inter-Agency Legal Network

Б – Посещения с образователна цел (2007 г.)**Разпределение по вид групи**

Брой групи	Национални магистрати	Адвокати/Юридически съветници	Преподаватели по право ¹	Дипломати/Членове на парламенти	Студенти/Стажанти	Национални държавни служители	Други	Общо
	115	100	65	14	269	50	48	661

¹ Лица, различни от преподавателите, придружаващи групи от студенти.

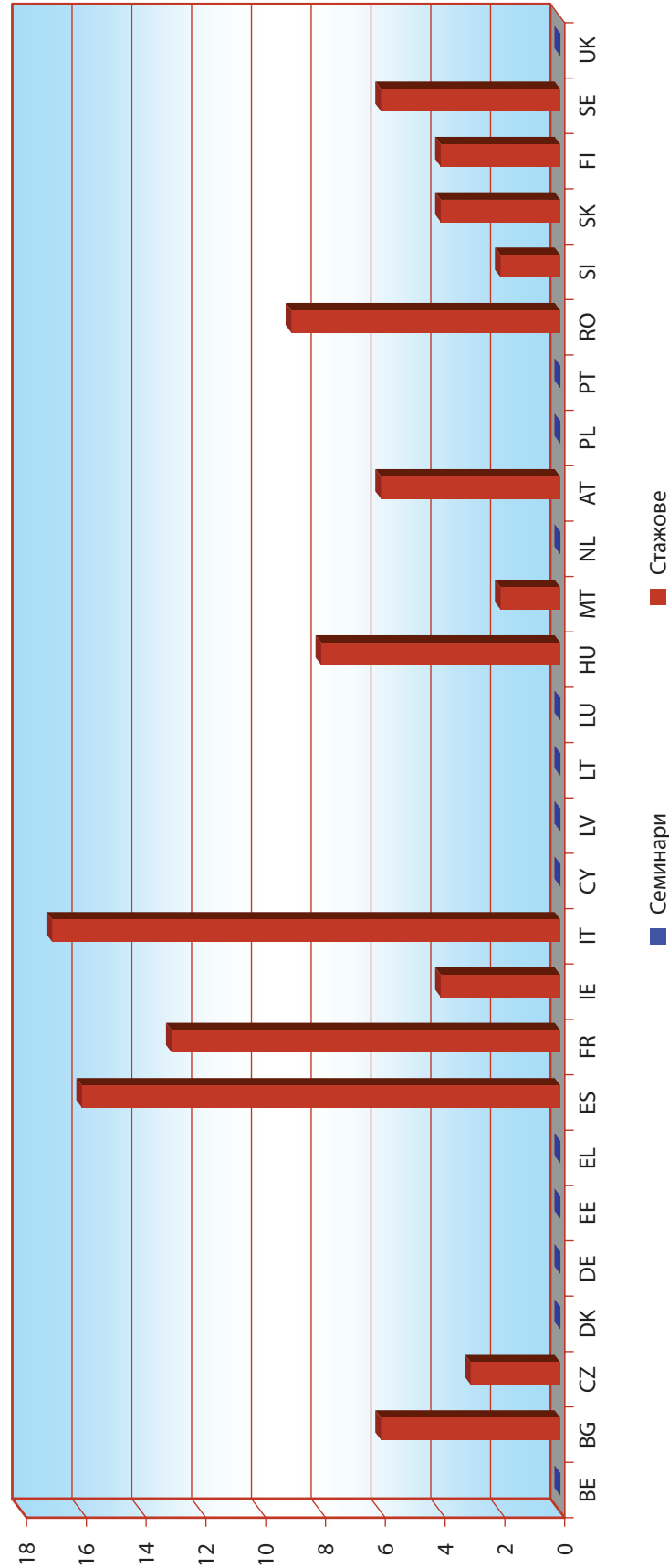
Посещения с образователна цел — Разпределение по държави-членки (2007 г.)¹

	Брой посетители								Брой групи
	Национални магистрати	Адвокати/Юридически съветници	Преподаватели по право ¹	Дипломати/Членове на парламенти	Студенти/Стажанти	Национални държавни служители	Други	Общо	
BE	80	12	7	36	393	25	9	562	19
BG	20			1	48	18		87	5
CZ				7	26		26	59	3
DK	10	9			215	50		284	12
DE	385	272	4		800	59	749	2 269	80
EE	2	20		11				33	5
EL	9		5		132	42	18	206	12
ES	62	188	10		279	37	69	645	33
FR	194	176		31	984	29	105	1 519	78
IE	16				58			74	5
IT	1	40	31	13	409		2	496	52
CY	6	4			10			20	4
LV	6	9				8		23	8
LT	91		15	25	20		11	162	21
LU			4		91	29	96	220	8
HU			8		111			119	5
MT								0	0
NL	12	144			311	23		490	19
AT	50	13			337	53	11	464	17
PL	28	127	2		16	38		211	17
PT			7					7	7
RO	29	10				10	42	91	9
SI		60			44	4		108	6
SK	8	68		8	26			110	8
FI	87	32	46		61	5	28	259	17
SE	286	9		39		27	22	383	19
UK	99	70	2		156	28		355	22
Трети страни	206	149	16	42	1 641	107	18	2 179	108
Смесени групи (ЕС)	32	613			1 010	519		2 174	62
Общо	1719	2025	157	213	7178	1111	1206	13609	661

¹ Лица, различни от преподавателите, придружаващи групи от студенти.

Посещения с образователна цел — Национални магистрати (2007 г.)

	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	Общо
Семинари																												0
Стажове		6	3					16	13	4	17					8	2		6			9	2	4	4	6		100

В – Тържествени заседания

12 януари	Тържествено заседание по повод на встъпването в длъжност на новите съдии в Съда и в Първоинстанционния съд вследствие на разширяването на Европейския съюз
22 януари	Тържествено заседание по повод на тържествената клетва на новите членове на Европейската комисия вследствие на разширяването на Европейския съюз
5 февруари	Тържествено заседание по повод на тържествената клетва на новите членове на Европейската сметна палата вследствие на разширяването на Европейския съюз
17 септември	Тържествено заседание по повод на частичната подмяна на състава на Първоинстанционния съд

Г – Посещения или участия в официални прояви

Съд

3 януари	Представяване на Съда на новогодишния прием, организиран в Брюксел от Касационния съд на Белгия
10 януари	Участие на делегация от Съда на новогодишния прием, организиран от Техни Кралски Височества в Двореца на Великия херцог в Люксембург
18 януари	Участие на председателя в среща, организирана в Берлин от г-жа B. Zypries, министър на правосъдието на Федерална република Германия
19 януари	Участие на делегация от Съда в тържественото заседание в Страсбург на Европейския съд по правата на човека
29 януари	Участие на председателя в среща, организирана от г-н Guy Canivet, първи председател на френския касационен съд, и откриване на поредицата „Европейско право 2007“ в Париж
29 януари	Представяване на Съда на Rechtspolitischen Neujahrsempfang в Министерството на правосъдието в Берлин
13 февруари	Представяване на Съда на тържественото заседание в Страсбург за встъпване в длъжност на г-н H.-G. Röttering в качеството на председател на Европейския парламент
17-25 февруари	Официално посещение на делегация от Съда в Съединените американски щати
28 февруари	Представяване на Съда на тържествената церемония в Берлин, организирана от фондация „Конрад Аденауер“ по повод на 50-годишнината на Римските договори
8-9 март	Представяване на Съда на конференцията, организирана от International Bar Association и Европейската комисия на тема „Cartel enforcement and Antitrust damages actions in Europe“ в Брюксел
15-16 март	Представяване на Съда на семинара, организиран от Асоциацията на държавните съвети и на върховните административни юрисдикции на Европейския съюз на тема „Административното правосъдие в Европа“ в Париж
25-28 април	Представяване на Съда на международния семинар, организиран по повод на 45-ата годишнина на Конституционния съд на Република Турция в Анкара и Истанбул

13-14 май	Представяване на Съда на заседанието на управителния съвет и на общото събрание на Асоциацията на държавните съвети и на върховните административни юрисдикции на Европейския съюз във Варшава
17-18 май	Официално посещение на делегация от Съда в Ирландия
1 юни	Представяване на Съда на церемонията в Рим, организирана по повод националния празник, по покана на президента на Италианската република
7-8 юни	Представяване на Съда на Общото събрание на европейската мрежа на висшите съдебни съвети в Брюксел
25-26 юни	Представяване на Съда на симпозиума, организиран от Bundespatentgericht в сътрудничество с Министерство на правосъдието, на тема „Die Zukunft der Patentgerichtsbarkeit in Europa“ в Мюнхен
11-15 юли	Официално посещение на делегация от Съда във Върховния съд на Португалия
19 юли	Представяване на Съда на срещата на председателите на международни съдилища и трибунали
24 юли	Участие на председателя на приема на президента на Гръцката република в Атина по повод 33-та годишнина от възстановяването на Републиката
5-7 септември	Представяване на Съда на конференцията, организирана в Талин от Върховния съд на Република Естония по повод на 15-ата годишнина от приемането на Конституцията на Република Естония
18 септември	Участие на председателя и представяне по покана на г-н А. Costa, министър на правосъдието на Португалия, на предложенията относно спешното преюдициално производство на членовете на Съвета по правосъдие и вътрешни работи в Съвета на министрите, в Брюксел
27-28 септември	Участие на делегация от Съда на Петия симпозиум на европейските съдии в областта на марките и дизайните в Аликанте
30 септември	Представяване на Съда на вечерята, дадена от лорд Hunt („Parliamentary Under-Secretary“, Министерство на правосъдието) в Лондон
1 октомври	Представяване на Съда на срещата на регионалните и международни съдилища в света в Манагуа
1 октомври	Представяване на Съда, по покана на Lord Chancellor, на церемонията за откриване на съдебната година в Лондон

8 октомври	Представяване на Съда на семинара, организиран от Комисията по граждански свободи, правосъдие и вътрешни работи на тема „Judges and legislators in a multi-level protection of fundamental rights in Europe“
15 октомври	Участие на председателя в отбелязването на 175-ата годишнина на Касационния съд на Белгия в Брюксел
18-19 октомври	Представяване на Съда на Четвъртата конференция на Форума на европейските търговски съдии, организирана в Хага от Върховния съд и от Съвета на магистратите на Кралство Нидерландия
25-26 октомври	Представяване на Съда на конференцията за отбелязването на 50-годишнината на общностното законодателство за равнопоставеност на половете, организирана от Европейската комисия в Брюксел
29-30 октомври	Официално посещение на делегация от Съда в Унгария
8-9 ноември	Представяване на Съда на Петата годишна среща на Chief Justices на Меркосур в Бразилия
9 ноември	Официално посещение на делегация от Съда в Европейския съд по правата на човека в Страсбург
12 ноември	Представяване на Съда на заседанието на управителния съвет на Асоциацията на държавните съвети и висшите административни юрисдикции на Европейския съюз в Брюксел
22-24 ноември	Представяване на Съда на IX конгрес на Международната асоциация на върховните административни юрисдикции в Банкок
23 ноември	Представяване на Съда на заседанието на работната група по преюдициалните запитвания, създадена от Асоциацията на държавните съвети и висшите административни юрисдикции на Европейския съюз, в Държавния съвет на Белгия в Брюксел
3 декември	Участие на делегация от Съда на срещата на председателите на международни съдилища, организирана от Международния съд в Хага
3 декември	Представяване на Съда на заседанието на работната група по преюдициалните запитвания, създадена от Асоциацията на държавните съвети и висшите административни юрисдикции на Европейския съюз, в Държавния съвет на Белгия в Брюксел
7 декември	Представяване на Съда на заседанието в Утрехт във връзка с излизането в пенсия на председателя на Centrale Raad van Beroep и обръщение на колоквиум, организиран по този повод, на тема „Отговорността на държавата при нарушение на общностното право“

Първоинстанционен съд

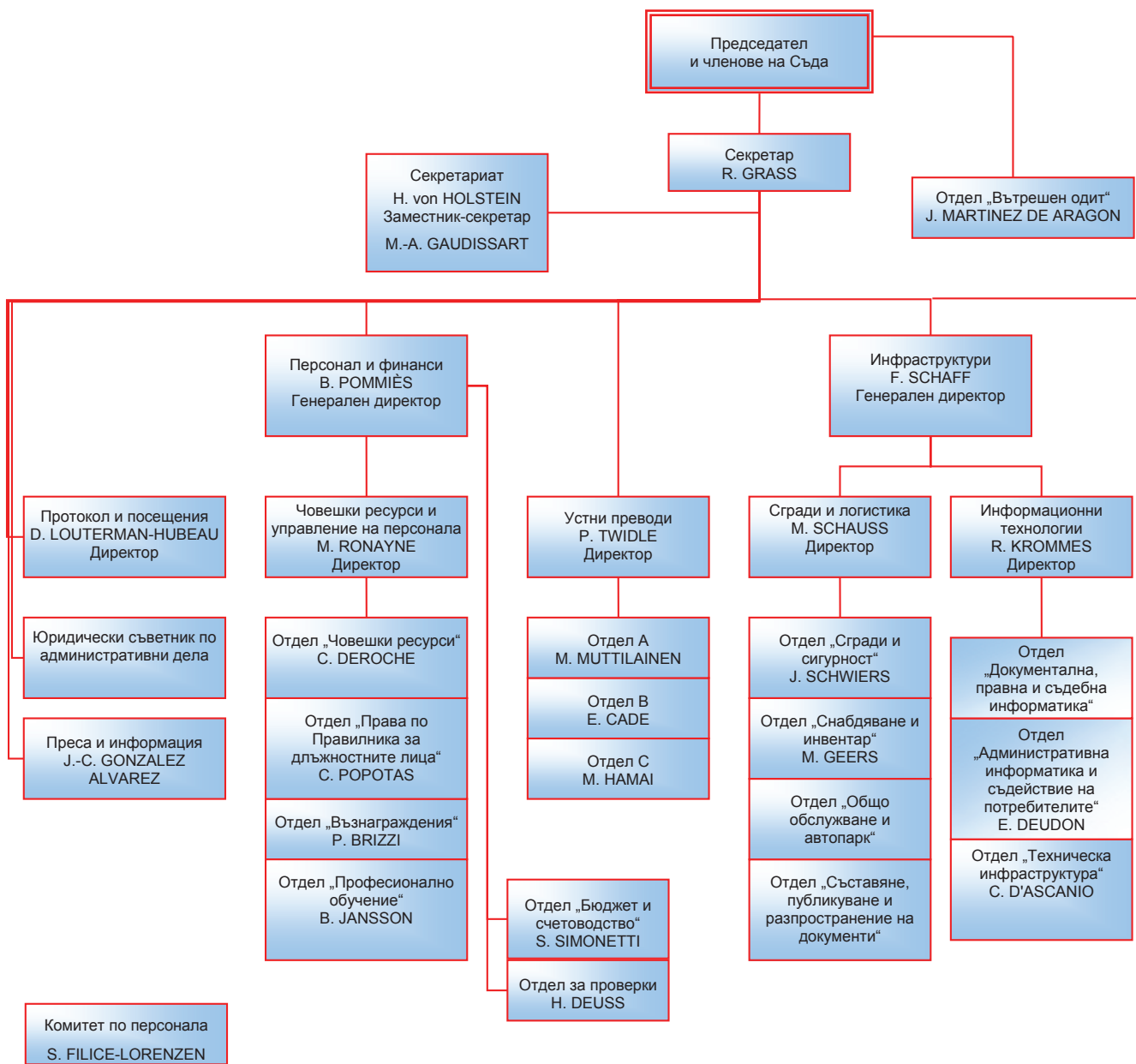
17 януари	Участие на председателя на Първоинстанционния съд в среща с „The Select Committee“ на Камарата на лордовете в Лондон относно създаването на „Европейски съд по конкуренцията“
5 февруари	Участие и реч на председателя на Първоинстанционния съд на конференция на тема „Where next for EU Merger Control“, организирана в Брюксел
21 февруари	Посещение на председателя на Първоинстанционния съд в Министерството на правосъдието в Копенхаген
15 март	Участие и реч на председателя на Първоинстанционния съд на 20-ата годишнина на Съвета за конкуренцията в Париж
17 април	Участие и реч на председателя на Първоинстанционния съд на конференцията „Forum for EU-US Legal-Economic Affairs“, организирана в Брюксел
24 май	Участие и реч на председателя на Първоинстанционния съд на конференцията „International Forum on European Competition Law“, организирана от Studienvereinigung Kartellrecht в Брюксел
18 юли	Участие на председателя на Първоинстанционния съд в кръгла маса „EU-US Comparative Law“ в Брюксел
30 август	Официална траурна церемония за г-н Gaston Thorn, почетен държавен министър на Великото херцогство Люксембург. Представяване на Първоинстанционния съд от г-н Marc Jaeger, съдия
19 октомври	Участие и реч на председателя на Първоинстанционния съд на конференцията „50 years protecting the principle of legality in Community law“, организирана от Университета във Вилнюс

Съд на публичната служба

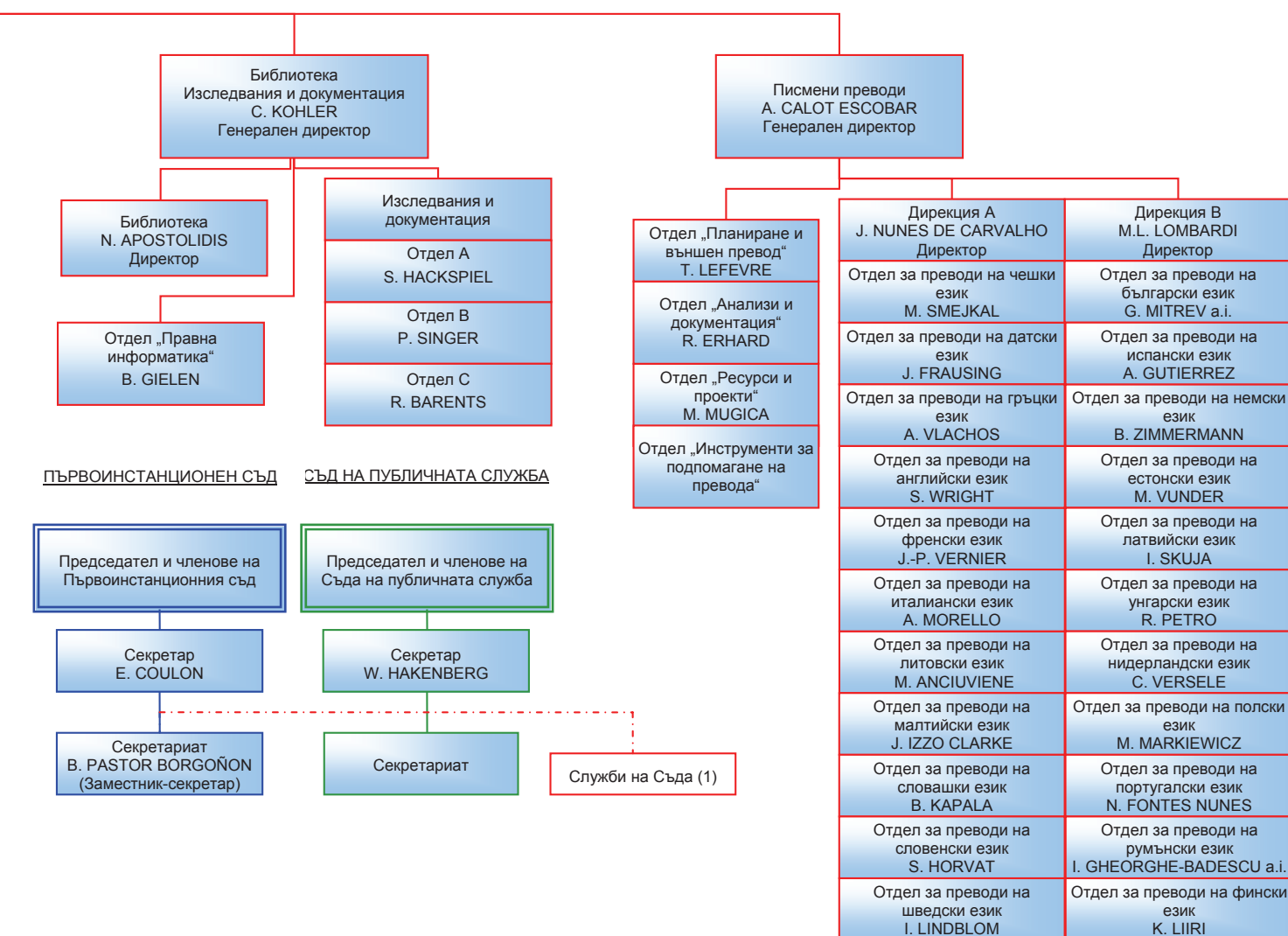
6-8 юни	Среща между членовете на Съда на публичната служба и делегация от членове на Bundesverwaltungsgericht в Лайпциг относно споровете, свързани с публичната служба
18 юни	Участие на г-н P. Mahoney, председател, и на г-н S. Van Raepenbusch, съдия, в колоквиум на тема „Въздействието на измененията на Правилника за длъжностните лица и другите служители на Европейския съюз върху общностните правни спорове, свързани с публичната служба“, организиран от факултета по европейски правни науки на Колежа на Европа в Брюж, в сътрудничество с проф. G. Vandersanden и адв. L. Levi (CMS DeBacker)

Кратка органиграма

Декември 2007 г.

¹ Съгласно член 52 от Протокола относно статута на Съда и член 6 от приложението към този протокол длъжностните лица и другите служители предоставят услугите си на Първоинстанционния съд и на Съда на публичната служба, за да се позволи функционирането им.

Координати на Съда

Координатите на Съда са следните:

Съд на Европейските общности

Пощенски адрес: L-2925 Luxembourg

Телефон: (352) 43 03-1

Телекс на секретариата: 2510 CURIA LU

Телеграфен адрес: CURIA

Факс на Съда: (352) 43 03-2600

Факс на Отдел „Преса и информация“: (352) 43 03-2500

Факс на отдел „Вътрешни дейности“ — Секция за публикации: (352) 43 03-2650

Уебсайт на Съда: www.curia.europa.eu

Съд на Европейските Общности

**Годишен доклад 2007 — Преглед на дейността на Съда на Европейските общности, на
Първоинстанционния съд на Европейските общности и на Съда на публичната служба
на Европейския съюз**

Люксембург: Служба за официални публикации на Европейските общности

2008 — 265 p. — 21 x 29,7 cm

Nº de catalogue: QD-AG-08-001-BG-C

ISBN 978-92-829-0865-5

ISSN 1830-9054

Служба за публикации
Publications.europa.eu

ISBN 978-92-829-0865-5

9 789282 908655

